PATRICIA LYNN

Comportament dubios

Traducerea [i adaptarea în limba română de CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

La pauză, cortina coborî, iar Laura aplaudă entuziasmată ca toţi ceilalţi spectatori. Încă o dată Morrie părea că înfăptuise un miracol, realizând un musical încântător si profesional, cu ajutorul unui grup de actori amatori relativ lipsiţi de experienţă. Era sigură că nici măcar versiunea piesei „South Pacific“ care se juca pe Brodway n-ar fi putut obţine o reacţie mai bună din partea audienţei decât această versiune de suburbie.

„North Sydney Musical Theatre Group“ si directorul său aveau de ce să fie mândri!

Bineînţeles, la reuşita acestui spectacol ajutaseră si costumele frumoase şi strălucitoare, gândi Laura, zâmbindu-şi sieşi încântată, când luminile se aprinseră şi ea se ridică de pe scaun.

Dar zâmbetul nu dură mult, dispărând instantaneu când se întoarse şi văzu cine stătea exact în spatele ei. Maxilarul i se încordă, iar stomacul i se făcu ghem.

Ciudat... Aproape că se aşteptase să-l vadă aici, în această seară. În definitiv, Morrie era fratele lui. Însă această con

fruntare neaşteptată a Laurei cu soţul său, care o părăsise cu ceva timp în urmă, o afecta mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Tot corpul i se crispase de parcă ar fi încercat să se apere de durerea ce creştea înăuntrul ei.

Însă, pe lângă această durere, era şi o hotărâre amară de a nu-l lăsa s-o vadă cât suferea.

- Dirk, îl salută ea, înclinându-şi capul politicoasă.

- Laura, îi răspunse el la salut, cu acea voce profundă care înclinase nenumărate hotărâri ale juriilor în favoarea punctului lui de vedere.

Ea se luptă să-şi menţină privirea calmă când îi întâlni ochii. Nu era deloc uşor. Privirea intuitivă şi pătrunzătoare a lui Dirk reuşise să clatine mărturiile a nenumăraţi martori. Nu clipea niciodată, îşi fixa numai privirea calmă asupra prăzii până când, el sau ea, întorcea privirea agitat, trădându-şi astfel o slăbiciune, pe care el o folosea ca să distrugă credibilitatea martorului.

Mai înainte ca el să iasă victorios şi în cazul ei, Laura privi cu nonşalanţă spre bruneta care-l însoţea. Evident, era partenera sa, din moment ce mâna ei era înfăşurată, ca un boa constrictor, în jurul braţului lui.

Ei bine... el îi spusese totdeauna că prefera brunetele, îşi aminti Laura caustic, gândindu-se că şi ea avea părul negru şi lung. Dar aici se oprea orice similitudine dintre ea şi această fiinţă. Ea n-ar fi folosit nici moartă atâta fard şi nici nu s-ar fi îmbrăcat cu acea rochie. Doamne, Dumnezeule, neroada nici nu putea ofta, pentru că, dacă ar fi oftat, sânii i-ar fi sărit pur şi simplu din rochie!

Îşi dădu seama prea târziu că se holba la brunetă şi la braţul ei posesiv, de parcă ar fi vrut să smulgă acele unghii de pe braţul soţului ei.

Îmi arăt gelozia, realiză ea uimită. Cu un zâmbet răutăcios pe chip, îşi îndreptă din nou privirea spre Dirk, care continua s-o fixeze atent.

Nimic nou în asta. Lui Dirk îi plăcea să studieze oamenii, mândrindu-se cu faptul că rareori fusese cineva în stare să-l păcălească. Laura ştia că-şi trădase încă o dată sentimentele pe care le mai avea pentru soţul ei, dar n-avea ce face în această privinţă în afară de a o şterge de-acolo cât mai repede cu putinţă.

- Îmi pare rău, dar mă grăbesc, spuse ea uşor sarcastic. I-am promis lui Carmel că trec s-o văd în pauză. Distracţie plăcută în continuare.

Spre disperarea ei, Laura simţi că are lacrimi în ochi. Grăbi paşii pe treptele acoperite cu mochetă. Chiar săptămâna aceasta îşi spusese că reuşise, în sfârşit, să-l uite pe Dirk! Se pare, însă, că mai era cale lungă până va reuşi să uite dragostea pe care i-o purta lui Dirk Thornton.

Dar poţi fi sigură că voi încerca din răsputeri să o uit, îşi promise ea cu vehemenţă.

- Laura! Hei, Laura! Aici sunt...

Laura abia avu timp să clipească de câteva ori ca să-şi îndepărteze lacrimile, înainte de a fi întâmpinată de Carmel, soţia lui Morrie, care o luă de braţ şi o conduse în foaier, pălăvrăgind continuu.

- Nu-i aşa că spectacolul a fost minunat, până acum? Nu mi-am imaginat că Sharon şi Bob ar putea cânta atât de bine. Coregrafia este fantastică, iar

costumele tale de-a dreptul extraordinare. Sinceră să fiu, Laura, dacă Morrie n-ar fi fost un stomatolog atât de bun şi n-am avea doi copii de crescut, cred că l-aş fi încurajat să încerce să-şi schimbe profesia şi să conducă teatrul. Vreau să spun că...

Laura o lăsă pe Carmel să-şi exprime mândria pentru soţul ei, încuviinţând cu un murmur ocazional, atunci când era nevoie. Dar, sub aparenţa ei zâmbitoare, era încă profund marcată de propria ei reacţie la vederea lui Dirk alături de o altă femeie.

- Oh, Doamne, uite-l pe Dirk! exclamă Carmel şocată.

Inima Laurei tresări. Adunându-se, Laura îşi întoarse privirea să întâlnească încă o dată imaginea tulburătoare a soţului ei, împreună cu acea brunetă, deşi cei doi se aflau în partea cealaltă a foaierului aglomerat.

- Ştiam că Morrie i-a trimis bilete, şopti Carmel încet, dar nu mă aşteptam să aibă tupeul să apară, mai ales împreună cu aşa ceva după el!

- Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Laura. Am văzut-o deja. Ea şi Dirk au locurile exact în spatele meu.

Când Carmel îşi întoarse privirea spre ea, Laura văzu în ochii ei profundul regret.

- Oh, ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine! Vrei să-ţi caut alt loc pentru a doua parte a spectacolului?

- În nici un caz! rosti imediat Laura.

Mândria îi cerea să-l facă pe Dirk să creadă că puţin îi păsa unde se afla el sau cu cine.

- Da, dar...

- Nici un dar, Carmel, insistă Laura. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să dau peste Dirk cu vreuna din femeile lui. Mai bine mai devreme decât mai târziu, dacă ar fi să judec după reacţia pe care am avut-o când l-am văzut cu... cu... Fu străbătută de un fior când îşi imagină ce va face Dirk cu acea brunetă sexy mai

târziu, în acea seară.

Dacă cineva i-ar fi spus, în urmă cu un an, că soţul ei va deveni o adevărată canalie, n-ar fi crezut. Dar aventurile lui

din ultimele luni au ajuns şi la urechile ei prin intermediul unei tinere cu care lucra. Tipa respectivă n-o plăcea pe Laura pentru că aceasta fusese promovată, iar ea nu. Claudia era de-a dreptul încântată să-i povestească Laurei ultimele noutăţi în privinţa nenumăratelor cuceriri pe care soţul ei le făcuse prin tot oraşul. şi nu erau simple speculaţii. Claudia era colegă de apartament cu secretara lui Dirk - o femeie căreia îi plăcea enorm să vorbească. Bârfele o răniseră pe Laura, dar nu atât de mult cum o duruse să-şi vadă soţul în acţiune.

Carmel o privea cu o reală simpatie.

- Încă îl mai iubeşti, nu-i aşa? Oh, biata de tine...

Compasiunea din vocea femeii o făcu pe Laura să i se pună
un nod în gât şi vocea să i se îngroaşe când spuse :

- Dar nu pentru încă multă vreme, sper. Tot ce trebuie să fac este să continuu să-l văd cu astfel de femei şi... voi...

Clătină din cap şi privirea îi coborî, incapabilă să-şi mai ascundă vulnerabilitatea.

- Păcat - o compătimi Carmel - că Dirk este atât de atrăgător. Trebuie să fie foarte greu să uiţi un astfel de bărbat şi imposibil să găseşti pe altcineva care să se ridice la înălţimea lui.

Laura se trezi că-l priveşte pe bărbatul cu care se măritase în urmă cu aproape patru ani. Purta un costum negru elegant şi nu exista nici o îndoială că era genul de bărbat care se distingea totdeauna de restul mulţimii. Dar era mult mai mult decât o combinaţie reuşită între o claie de păr blond-platinat, un chip frumos, o statură

înaltă şi un corp bine proporţionat. Avea o prezenţă, o aură care atrăgea atenţia oriunde ar fi mers.

Poate că această ţinută se datora profesiei lui. Poate că-şi cultivase acest aer autoritar, ca să impresioneze juriile şi să-i submineze autoritatea avocatului rival. Poate... Dar ceva îi spunea Laurei că această calitate a lui Dirk nu era ceva construit, ci mai degrabă înnăscut. Îşi simţi stomacul contractân- du-se când văzu cum însoţitoarea lui îl acapara total.

- Pare că-i acelaşi, neschimbat, spuse ea tăios. Dar nu este. S-a schimbat.

- Da... S-a schimbat. Toată goana asta după femei sclipitoare! E ciudat, totuşi, continuă Carmel, încruntându-se nedumerită. De fiecare dată când vine să-i vadă pe Morrie şi pe copii, este acelaşi Dirk pe care-l ştiam noi şi pe care-l iubeam. Însă când încerc să discut cu el şi să aflu de ce a părăsit o fată ca tine, pentru o viaţă lipsită de sens, în care să alerge continuu după femei, atunci se schimbă imediat. Îmi spune să-mi văd de treburile mele şi pleacă grăbit să se întâlnească cu cine ştie ce altă femeie. Nu-şi aduce nici una din acele paraşute la noi în casă. N-aş accepta aşa ceva. I-am spus că singura lui femeie binevenită în casa mea este soţia lui!

Laura o privi pe Carmel cu un amestec de afecţiune şi vinovăţie. Oricât ar fi detestat comportamentul din ultima vreme al lui Dirk, existau totuşi unele circumstanţe atenuante care pledau în favoarea despărţirii lor. Dacă, totuşi, ar fi încercat să le explice, ar fi ieşit la iveală şi restul problemelor, pe care Dirk îi ceruse să le ţină secrete.

- N-ar trebui să-ţi mai faci atâtea griji în privinţa sentimentelor mele, Carmel. Imediat de Dirk va legaliza divorţul, voi fi fosta lui soţie şi nu vom mai fi nici măcar rude. Dirk este fratele lui Morrie, iar Donna şi Nicholas îi sunt nepoţi. Nu distruge relaţia voastră cu el din cauza mea. Te rog.

Carmel clătină din cap frustrată.

- Nu ştiu cum poţi fi atât de generoasă, ţinând cont de felul cum te-a tratat. Dar ce-au de-a face legăturile de rudenie cu prietenia noastră? Adică... suntem prietene, nu-i aşa, Laura?

ştii, chiar mi-e dor să ne mai vizitezi, şi copiilor le este dor de tine. Morrie şi cu mine chiar n-o să te mai vedem niciodată în afara acestei trupe de teatru?

Laura zâmbi strâmb.

- Păi, aveam de gând să vin la petrecerea organizată de tine astă seară, după spectacol...

Carmel o prinse de mâini şi i le strânse cu putere.

- Oh, dar trebuie să vii. Dirk nu va veni cu femeia aia, îţi garantez eu. N-ar îndrăzni!

Laura râse şi, în clipa aceea, întâlni ochii lui Dirk de partea cealaltă a foaierului. Întregul ei corp se crispă, dar refuză să-şi ferească privirea. I-o susţinu pe-a lui fără să clipească, iar când el zâmbi, simţi că-i făcută K.O.

Nu era genul de zâmbet rece la care se aşteptase, ci un zâmbet studiat, sexy, menit să flateze femeia căreia îi era adresat, s-o facă să se simtă extrem de feminină şi dorită. Acum Laura nu mai rezistă şi-şi întoarse privirea, determinată şi de căldura care i se urca în obraji.

Expresia « Salvaţi de clopoţel » căpătă o semnificaţie literală, când soneria anunţă începerea iminentă a celei de-a doua părţi a spectacolului. Laura abia aştepta să se cufunde din nou în întunericul din sală, cu privirea fixată asupra scenei.

Însă, indiferent ce-ar fi făcut, era conştientă în fiecare clipă de prezenţa cuplului de pe scaunele din spatele ei. La naiba, simţea în ceafă chiar şi privirea batjocoritoare a lui Dirk, aproape că-l vedea zâmbind satisfăcut că reuşise atât de uşor s-o facă să roşească.

Între sprâncenele ei apăru un rid când se încruntă gândin- du-se cât de pornită fusese pe el când îi zâmbise. Trecuse o perioadă lungă de timp de când Dirk n-o mai afectase atât de profund cu un simplu zâmbet. O foarte lungă perioadă de timp.

Închise ochii, strângându-i cu putere, încercând să ignore vechiul sentiment de vinovăţie ce o consuma de fiecare dată când se gândea cum obsesia ei de a avea un copil le distrusese relaţia şi, în particular, viaţa sexuală. Spre sfârşitul relaţiei lor, nu-l mai lăsase pe Dirk să facă dragoste cu ea decât dacă era în perioada fertilă. Chiar şi atunci, el nu mai reuşea s-o excite, mintea ei fiind concentrată doar asupra întrebării dacă va rămâne sau nu însărcinată.

Când, în cele din urmă, explodase într-o noapte - după ce ea rămăsese împietrită sub el - ea-i replicase cu aceeaşi intensitate, spunându-i cu cruzime că, dacă el nu era în stare să-i dăruiască un copil, atunci nu-l mai voia. Fusese un lucru îngrozitor din partea ei să spună aşa ceva şi nici nu intenţionase să rostească asemenea vorbe. Regretase cuvintele imediat ce-i ieşiseră de pe

buze.

Nu va putea uita niciodată expresia împietrită a lui Dirk, furia controlată care i se citise în ochi.

- Bine, zisese el şi, întorcându-se, plecase în dormitor unde începuse să-şi facă bagajele.

Alergase apoi după el, panicată. Mai presus de nebunia ei, ştia că încă îl iubeşte. El va fi tot ce-şi va dori vreodată, ştiuse acest lucru încă din prima clipă în care-l văzuse, în sala de judecată.

- Dirk, îmi pare rău, insistase ea pe un ton rugător. Te rog... ştiu... ştiu c-am fost îngrozitoare. Voi redeveni eu însămi după ce voi rămâne însărcinată. Şi este numai o problemă de timp. Medicul mi-a spus că nu-i nimic în neregulă cu mine, la fel cum ţi-a spus şi ţie. Spune... spune că sunt doar prea grăbită. Trebuie să mă relaxez şi...

Râsul amar al lui Dirk o întrerupsese.

- Să te relaxezi? Ce glumă bună, Laura. În ultima vreme, când facem dragoste, parcă eşti un arc încordat. De fiecare dată aproape că mi-e teamă c-ai să explodezi, dacă te ating. Ei bine, draga mea, acum am explodat eu. Mi-a ajuns. Te părăsesc. Găseşte-ţi alt biet fraier care să-ţi dea copilul pe care şi tu şi afurisita de maică-ta îl vreţi cu atâta disperare, pentru că nu voi fi eu acela!

Sentimentul de vinovăţie se accentuă, când îşi aminti încă o dată aceste ultime cuvinte ale lui.

La început, o chinuiseră profund, făcând-o să se simtă extrem de vinovată. De fapt, chiar acest sentiment de vinovăţie o împiedicase să încerce să se împace cu Dirk, în săptămânile ce urmaseră. Îl iubise şi-i

fusese îngrozitor de dor de el, dar era sigură că-i era mult mai bine fără ea. Poate că va putea să-şi găsească o femeie normală cu care să se însoare şi care să rămână însărcinată cu uşurinţă, şi care să nu-l mai chinuiască cu un comportament iraţional. Deoarece era sigură că, în spatele furiei şi frustrării lui, îşi dorea şi el un copil.

Totuşi, mama ei avea o cu totul altă opinie despre ce voia Dirk de la viaţă.

- Bărbaţii atât de buni în meseria lor, cum este el, nu-şi doresc copii, îi spusese era cu obişnuitul ei cinism. Ei trăiesc doar pentru profesie. Femeile au doar un singur rol în viaţa lor şi amândouă ştim care este acesta. Copiii sunt toleraţi doar cât să le ţină femeia fericită, fusese ultima ei remarcă usturătoare.

Laura nu fusese deloc de acord şi-i luase apărarea lui Dirk, cu destulă vehemenţă chiar. Tocmai de aceea fusese atât de şocată când aflase, doar după câteva luni, că totuşi mama ei avusese dreptate.

Acea zi îi va rămâne pentru totdeauna în minte. Era la o săptămână după moartea subită a mamei sale în urma unui infarct şi la câteva zile după înmormântare. Laura era singură acasă, distrusă, o stare normală din moment de fusese foarte apropiată de mama sa. Nu mai avea nici o altă rudă care să-i ofere un sprijin moral, Vera fiind orfană, iar Laura unicul ei copil. Tatăl Laurei, un om de afaceri în vârstă, foarte bogat şi fustangiu, o abandonase pe mama ei în momentul când aflase că-i însărcinată, unicul ajutor oferit de el fiind plata pentru avort. Murise apoi într-un accident de elicopter, se pare, când fiica lui avea numai doi ani.

Dirk susţinuse totdeauna că această experienţă o făcuse pe Vera să fie atât de intolerantă şi-i umpluse capul Laurei cu tot felul de idei preconcepute despre bărbaţi şi sex. Odată, o acuzase chiar şi pe Laura c-o lăsase pe maică-sa să le altereze relaţia, cu deosebire viaţa sexuală.

Deşi nu înţelegea ce-l făcuse să spună asta. Doar se culcase cu el încă de la prima întâlnire, deşi fusese virgină. Cedase chiar din prima clipă dorinţelor lui pasionate.

Desigur, se simţise puţin vinovată, la început, că cedase atât de repede. Şi fusese îngrijorată, într-adevăr, de avertismentele constante ale mamei sale, cum că un bărbat ca el o dorea numai pentru corpul ei. În definitiv, doar era cu zece ani mai în vârstă decât ea, un bărbat extrem de chipeş şi aflat deja pe culmile succesului, ca avocat criminalist, în timp ce ea, la vremea aceea, era abia asistentă de vânzări, putându-se lăuda doar cu o coamă de păr ondulat, un chip frumos şi un corp foarte bine făcut.

Dar Dirk îi spusese c-o iubeşte şi, peste câteva luni, erau căsătoriţi, spre marea enervare şi nemulţumire a mamei ei. Nu că Laurei i-ar fi păsat de nemulţumirile şi obiecţiile ei. La vremea aceea, era atât de încântată de Dirk şi de tehnica lui experimentată de a face dragoste, încât mama ei n-ar fi avut absolut nici o şansă să-i schimbe părerea despre el.

- Nu-i decât sex, insista să-i spună Vera. După un an sau doi, se va plictisi şi va dori să plece. Nu va accepta să aibă un copil. Ţine minte cuvintele mele!

Şi el n-o lăsase să aibă un copil în primul an de

căsătorie, spunând că aveau nevoie să-şi petreacă un timp împreună înainte de a mai introduce o a treia persoană în vieţile lor. Dar când ea renunţase la pilule şi crezuseră că a rămas însărcinată, el păruse cu adevărat entuziasmat că va deveni tată. Însă testul ieşise negativ, iar doctorul ei îi explicase că lipsa ciclurilor se datora unui nivel crescut de prolactină.

Totuşi, chiar şi după ce această problemă fusese remediată, Laura tot nu reuşea să rămână însărcinată. Timp de aproape un an continuase să fie optimistă şi plină de speranţe, dar cu fiecare lună ce trecea, nervii ei începeau să cedeze, iar relaţia lor să se clatine.

Actul de a face dragoste fusese redus la o acţiune pur mecanică, cu unicul scop - procrearea, acţiune ce trebuia neapărat să aibă loc atunci când momentul era prielnic, când temperatura corpului ei era optimă, chiar şi când stelele se aflau într-o poziţie favorabilă. Fusese o nebunie. Îşi dăduse seama de acest lucru imediat după ce plecase Dirk. În lunile de coşmar ce urmaseră, ar fi dat orice să se întoarcă în timp şi să remedieze răul făcut.

Cel puţin... asta îşi dorise înainte ca Dirk să arunce bomba.

Inima Laurei se strânse şi mai tare când îşi aminti. Fusese atât de fericită când îl găsise în faţa uşii ei, în acea zi îngrozitoare, atât de fericită...

- Îmi pare sincer rău pentru mama ta, începuse el după ce Laura îl invitase la o ceaşcă de cafea. Chiar dacă eu nu m-am înţeles cu ea, ştiu că te-a iubit, Laura. Poate chiar prea mult.

- Aşa este, fusese ea de acord.

În sufletul ei singuratic şi îndurerat apăruse speranţa că el venise pentru c-o voia înapoi, pentru că poate era de părere c-ar fi bine să mai încerce o dată. Nu se mai văzuseră din ziua în care el ieşise val-vârtej şi apoi când venise să-şi strângă restul lucrurilor şi-i spusese că putea păstra apartamentul cu tot ce era în el, precum şi maşina pe care el i-o făcuse cadou.

Acel episod fusese al naibii de dureros. Dirk părea dur şi slăbise mult, ea fusese prea şocată şi tulburată ca să mai poată spune ceva în apărarea proprie. Cuvintele lui Dirk, la plecare, sunaseră ca o lovitură de graţie dată căsniciei lor.

- Când vei hotărî că vrei să divorţezi, Laura, ştii unde mă găseşti.

Iar acum, iată-l. Stând în faţa ei şi spunându-i că-i părea rău pentru mama ei şi făcând să renască speranţa în sufletul ei îndurerat.

Dar situaţia avea să devină şi mai neplăcută...

- Dirk, începuse ea ezitând, cu nervii încordaţi. Am avut multă vreme la dispoziţie să mă gândesc şi speram că... că...

- Ce sperai, Laura?

- C-am putea să mai încercăm o dată, rosti ea dintr-o suflare.

El oftase zgomotos şi răspunsese abia peste câteva momente agonizante.

- N-ar merge nici de data asta, concluzionase tăios. Acum înţeleg. Ai început din nou să-ţi doreşti un copil şi când...

Brusc se opri, speriind-o cu o privire extrem de dură.

- Uite ce-i, n-am venit aici ca să mă împac cu tine.

Îmi place prea mult libertatea, ca să mai doresc încă o dată să simt lanţurile mariajului în jurul gâtului. Motivul vizitei mele, în afară de a-ţi transmite condoleanţe, este să-ţi dau o mică veste care o să te încânte.

- Să mă încânte?

Oh, Dumnezeule, îi va cere să divorţeze. Şi credea că asta o va încânta?

- Da. Tocmai am aflat că sunt steril.

Laurei îi căzu faţa, incapabilă să asimileze sensul cuvintelor
lui.

- Steril? repetă ea pe un ton plat.

- Exact. În adolescenţă am avut o infecţie care, se pare, nu-mi mai permite să am copii. Aşadar, dacă vrei un copil, va trebui să-ţi găseşti alt bărbat.

Ea-l privise lung.

- Dar... dar cum rămâne cu acele teste pe care le-ai făcut?

- N-am făcut nici un test, recunoscuse el răspicat.

- N-ai... n-ai făcut nici unul?

Laura încercase să înghită nodul enorm care i se formase în gât. Toate acele luni de aşteptare şi de speranţe deşarte...

Amărăciunea o învălui.

- M-ai minţit? În privinţa unui lucru atât de important?

El nu fusese deranjat de tonul ei acuzator.

- Nu în mod direct. N-am crezut că am nevoie de un test. A existat odată o femeie în viaţa mea... înainte de a te întâlni pe tine. Mi-a spus că a rămas însărcinată cu mine, iar eu n-am avut nici un motiv să mă îndoiesc de

afirmaţia ei, zisese el ridicând din umeri. Când ea a suferit o aşa-zisă pierdere de sarcină, eu am rămas convins de potenţialul meu. Abia când am reîntâlnit-o de curând şi a recunoscut că a vrut să mă determine să mă căsătoresc cu ea, am început să am unele îndoieli. Aşadar, am făcut nişte teste, si ***voilà***! Complet steril, se pare.

Laura întâmpinase dificultăţi în a asimila toate acele informaţii : faptul că Dirk era steril şi incredibila lui indiferenţă. Oare era acelaşi bărbat care o asigurase totdeauna de iubirea lui, care pretinsese că-şi doreşte un copil la fel de mult ca şi ea, care-i acceptase multă vreme comportamentul iraţional, până când n-a mai rezistat?

Apoi îi căzuse fisa. Îşi ascundea propria disperare. Mulţi bărbaţi ar accepta cu greu faptul că nu pot fi taţi. Era sigură că acesta era şi cazul lui Dirk.

Speranţa se ivise din nou în inima ei. Dac-ar putea să-l determine să vadă că nu era sfârşitul lumii, că ea continua să-l iubească indiferent ce s-ar fi întâmplat... Îşi ridicase ochii strălucitori şi-l văzuse tresărind surprins.

- Dar, Dirk, pot face faţă situaţiei, încercase ea cu disperare. Te iubesc, nu înţelegi? N-am încetat nici o clipă să te iubesc. Faptul că tu nu poţi avea copii nu înseamnă că nu putem fi din nou împreună sau chiar să avem un copil. Există, de exemplu, inseminarea artificială şi sunt sigură că după câteva luni voi...

El sărise în picioare, furios.

- Dumnezeule, eşti incredibilă, ştii asta? Deja te gândeşti cum să faci să ai un copil. Tu chiar crezi că voi

accepta să fiu din nou în situaţia de a te urmări cât de distrusă vei fi în fiecare lună când procedura va da greş? Aş fi nebun dacă aş accepta din nou aşa ceva!

După un moment îi revenise pe chip expresia rece şi crudă de care se folosea când se pregătea să distrugă mărturia vreunui martor.

- Sincer să fiu, Laura, nici nu cred că-mi doresc un copil. Niciodată nu mi-am dorit cu adevărat. Şi nu vreau nici să ne reluăm căsnicia. Acum sunt liber, liber să trăiesc genul de viaţă care mi se potriveşte mult mai bine decât căsătoria. Pot să obţin oricât de mult sex vreau şi fără să-mi fac griji pentru vreun bagaj nedorit.

Râsese când îi văzuse ochii măriţi de uimire.

Ea se ridicase încet, clătinându-se.

- Atunci de ce naiba te-ai mai însurat cu mine? se răstise
ea.

Râsul lui fusese sec şi cinic, de data asta.

- Există multe feluri de obsesii, iubito, în afară de aceea de a avea un copil. Eram obsedat de tine. Din prima clipă în care te-am văzut în boxa martorilor, sfidându-mă cu ochii tăi albaştri frumoşi, plini de onestitate... La dracu', chicoti el. Am pierdut acel caz pentru că n-aş fi putut îndura să arunc o umbră de îndoială asupra mărturiei tale. Şi, crede-mă, aş fi putut s-o fac! Erau atâtea căi. Te-aş fi putut prezenta ca pe o vânzătoare care stă toată ziua la bârfă cu colegele ei, flirtând cu clienţii, şi care nu putea fi sigură că bătrânica pe care o văzuse furând o bluză era una şi aceeaşi persoană cu clienta mea. Oricum, din fericire, clienta mea chiar era vinovată. Am luat acel caz doar ca pe o

favoare făcută fiului ei care mi-era prieten. Şi chiar existau circumstanţe atenuante. Biata de ea îşi pierduse de curând soţul şi era destul de tulburată psihic. Din fericire, mărturia doctorului său a convins instanţa că bătrâna rămăsese cu nişte sechele şi eşecul meu de a te discredita n-a mai contat, în final. Dar, ca să fiu sincer, eram mai nerăbdător să te prind pe tine din urmă, după proces. Niciodată până atunci nu mă mai vrăjise vreo fată într-o asemenea măsură. Erai un amestec curios de forţă morală dulce, inocenţă şi o vulnerabilitate teribil de atrăgătoare. Ca să fiu sincer, eram pregătit să fac orice ca să te am şi să te păstrez. Cuvinte de iubire... un inel de logodnă... o verighetă... chiar şi un copil. Dar, în final, preţul a fost mult prea mare. Mult prea ridicat. Acum îţi pot spune bucuros că am găsit leacul pentru obsesia mea. Îţi urez mult noroc!

Răspunsul lui îi stăruise în minte multă vreme după plecarea lui. La fel cum nici acum nu-i dădea pace, în întunericul din sala de teatru, când Dirk stătea pe un scaun exact în spatele ei.

Ce fel de bărbat era cel cu care se măritase?

Genul de bărbat care n-avea nici urmă de conştiinţă când era vorba despre sex, care s-ar însura ca să-şi satisfacă o dorinţă, apoi să plece fără să arunce măcar o privire înapoi, care ar defila prin faţa soţiei lui cu o altă femeie, ştiind că ea încă îl mai iubea.

Laura simţi cum creşte furia în ea.

Dar cel mai rău dintre toate era felul în care o privise în foaier, ca şi cum despărţirea lor i-ar fi trezit pasiunea nesăţioasă şi nu l-ar fi deranjat să se culce din

nou cu ea.

O s-o mai atingă când o îngheţa iadul, îşi promise Laura mânioasă.

Sângele începu să-i fiarbă în vene şi-i înroşi chipul. Când aplauzele marcară sfârşitul piesei şi se aprinseră luminile, Laurei îi era frică să se ridice, să se întoarcă şi să întâlnească încă o dată acei ochi zâmbitori şi seducători.

În cele din urmă, nu mai rezistă. Se ridică brusc şi se întoarse.

Scaunele din spatele ei erau libere.

Capitolul 2

Laura se plimba prin sufrageria mare a lui Morrie şi Carmel, regretând că acceptase invitaţia la petrecerea organizată după premiera spectacolului. Deşi în jurul ei erau o mulţime de grupuri de persoane vesele, care râdeau şi discutau animat - pe majoritatea le cunoştea de la teatru - se simţea îngrozitor de singură. În plus, atmosfera plină de fum de ţigară începea s-o deranjeze.

- Ţinând strâns paharul de vin alb pe care i-l pusese în mână Morrie, cu câteva minute în urmă, porni spre uşile înalte de sticlă ce dădeau spre verandă şi se strecură afară, în curtea din spatele casei.

Era o seară răcoroasă, dar, în orice caz, era preferabil să fie afară decât înăuntru, în acea atmosferă irespirabilă. Stătea în capul scărilor ce coborau în grădină, sorbindu-şi băutura şi privind cum o briză uşoară, primăvăratică, vălurea suprafaţa apei din piscină.

Îşi petrecuse multe după-amiezi fericite în jurul acestei piscine, împreună cu Dirk...

Amintirile îi năvăliră în minte, răzbunătoare. Dirk învăţând-o să înoate şi să sară corect în apă. Dirk stând sub acea umbrelă, ajutând-o să citească, încurajând-o să-şi depăşească dislexia ce constituise o piedică permanentă în viaţa ei de până atunci. Dirk stând în şezlong şi ţinând în mâini cartea cu regulile de circulaţie rutieră, testând-o iar şi iar, ca să-şi poată lua carnetul de conducere.

Ce se întâmplase cu acel Dirk bun şi grijuliu? se întrebă ea. Unde îşi petrecuse el aceste zile?

Răspunsul era cât se poate de simplu. În pat cu acea

brunetă. şi, cu siguranţă, nu mai fusese nevoie s-o înveţe ceva!

Laura închise ochii şi-i strânse cu putere, simţind durerea care-i invada inima. N-ar fi trebuit să vină aici în seara asta.

Acum, însă, fiindcă era deja aici, nu se putea întoarce, pur şi simplu, şi să plece acasă, în apartamentul pustiu şi patul gol.

Oftând, deschise ochii şi coborî scările, trecu de gardul ce împrejmuia bazinul, pentru protecţia copiilor, şi se îndreptă spre capătul celălalt al piscinei, unde se aflau nişte şezlonguri. Aşezându-se pe unul din ele, îşi ridică automat ochii spre şirul de ferestre de la primul etaj unde erau dormitoarele.

Era lumină doar într-o cameră, la capătul şirului. Dormitorul Donnei, realiză Laura, amintindu-şi că acolo Carmel lăsa totdeauna lumina aprinsă deoarece fiica ei de şapte ani se temea de întuneric.

Laura zâmbi cu afecţiune când se gândi la Donna, o fetiţă timidă, tăcută şi foarte dulce, apoi se strâmbă involuntar amintindu-şi de Nicholas, fratele Donnei, care avea patru ani. Puştiul era o teroare pentru toţi! Hiperactiv, spusese medicul. Hiperactiv, pe naiba! gândi ea. Extrem de răsfăţat doar, era părerea Laurei. Şi cu o voinţă enormă. Ar fi un miracol să ajungă cu bine la stadiul de adult. Aşa mic cum era, îşi rupsese deja mai multe oase căzând de pe acoperişuri şi din copaci, la fel cum aproape că se înecase de două ori în această piscină, în ciuda gardului care o împrejmuia.

Şi totuşi... copilul avea un farmec aparte, avea ochi albaştri şi bucle blonde, veşnic gata să zâmbească. Era

un extravertit, la fel ca părinţii lui. Donna, în schimb, nu era atrăgătoare din punct de vedere fizic, avea părul lung, şaten şi drept, ochi mici, gri. Şi nici nu avea o fire deschisă. În societate, întotdeauna fusese umbrită de fratele ei mai mic şi poate că acesta era şi motivul pentru care fetiţa era favorita Laurei. Detesta când copiii erau lăudaţi şi răsfăţaţi datorită înfăţişării lor fizice. Nu era drept.

Laura era dusă pe gânduri şi privea fără să vadă fereastra Donnei, când o umbră se aşeză în cadrul ferestrei. Sări de pe şezlong, vărsând un pic de vin pe rochie. Dar nici nu observă acest amănunt. Atenţia îi era captivată de silueta întunecată conturată în lumina ferestrei.

Un bărbat. Un bărbat foarte înalt şi robust. În mod cert nu era Morrie, care avea o înălţime medie şi era subţire.

Laura îngheţă. Gândul că vreun petrecăreţ beat se rătăcise prin dormitorul Donnei o îngrozi. Fetiţa ar fi extrem de speriată, dacă s-ar trezi şi ar vedea un străin în camera ei.

În mintea Laurei apărură imagini de coşmar.

Începuse deja să alerge spre casă, aruncând în piscină restul vinului din pahar. Nervoasă, abia reuşi să deschidă poarta gardului ce înconjura piscina, fiind bucuroasă că nu era nimeni în jur care s-o audă înjurând. Urcă în grabă scările spre terasă şi intră în sufrageria plină de oameni. Se auzea muzica şi oamenii începuseră să danseze. Morrie şi Carmel ar fi trebuit să fie acolo, dar nu-i vedea. Să se oprească să-i caute şi apoi să le explice situaţia ar fi fost o pierdere de vreme

periculoasă. Deja Donna ar fi putut plânge de frică. Sau chiar şi mai rău!

Laura urcă rapid scările spre etaj şi parcurse holul slab luminat, dând năvală în dormitor, cu paharul din mână ridicat deasupra capului drept armă, gata să lovească nemernicul care îndrăznise să intre în camera copilului, în toiul nopţii.

Când o văzu pe Donna ridicată în pat, veselă şi zâmbitoare, Laurei i se cam tăie elanul. Apoi îl văzu pe soţul ei stând pe patul nepoatei sale, cu o carte de poveşti în poală.

Bărbatul îşi întoarse brusc privirea când o auzi intrând în trombă pe uşă, şi ridică dintr-o sprânceană.

- Tanti Laura! exclamă Donna, uimită.

Dirk nu păru uimit, ci doar amuzat.

- Nu credeam că eşti atât de nerăbdătoare să mă vezi din nou astă seară, zise el tărăgănat.

Laura strânse paharul în mână şi-l întinse ameninţătoare spre figura lui răutăcioasă.

- Stăteam lângă piscină - zise ea printre dinţi - când am văzut un bărbat la fereastra Donnei, aşa că am... am...

- Ai venit s-o salvezi pe această domniţă, sfârşi el fraza în locul ei. Cu sabia scoasă, gata de atac, adăugă el, arătând spre paharul pe care ea continua să-l ţină într-o poziţie ofensivă.

Degetele Laurei se crispară pe pahar, înfuriată de atitudinea zeflemitoare a lui Dirk.

Dar, imediat ce-şi dădu seama că, în acel moment, nu exista pe lume persoană pe care s-o urască mai mult decât pe el, expresia lui se îmblânzi, şi se transformă

într-o admiraţie sinceră.

- Indiferent cum eşti, draga mea Laura, dar laşă n-ai fost niciodată, murmură el.

Chipul Donnei se lumină deodată, când privi de la unul la celălalt.

- Tu şi tanti Laura v-aţi împăcat, unchiule Dirk? Vai, cât mă bucur! Mi-a fost atât de dor de tanti Laura, de când n-a mai venit în vizită cu tine.

Laura o privi uimită. Nu realizase până atunci cât putuse s-o afecteze pe fetiţă despărţirea ei de Dirk.

„Oh, Doamne, ce vacă egoistă sunt, murmură ea pentru sine. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte ce-ar putea simţi Donna dacă n-aş mai veni s-o vizitez“.

Laura strânse din buze. Nu voia să fie insensibilă la sentimentele celorlalţi, ştiind că, în ceea ce o privea, acest lucru se datora unei copilării solitare, fără fraţi şi surori - şi fără tată.

Dar n-avea nici o scuză, hotărî ea, şi-şi promise să vină s-o viziteze pe Donna din când în când, chiar dacă risca să dea peste Dirk. Cel puţin nu va mai întâlni vreuna din femeile lui, din moment ce Carmel le interzisese accesul în casa ei.

Între timp, trebuia s-o lămurească pe puştoaică cu cât mai multă delicateţe despre relaţia dintre Dirk şi ea.

- Păi, nu prea ne-am împăcat, Donna, spuse ea cu blândeţe. Dar încercăm să fim politicoşi unul cu celălalt, nu-i aşa, Dirk?

Din nou sprânceana lui se ridică întrebător.

- Cum spui tu. Sunt un tip tare de treabă.

Laura se opri la timp să nu-i arunce o privire acră, alegând în schimb un zâmbet indiferent.

- Atunci poţi rămâne să auzi şi restul poveştii, tanti Laura? interveni Donna.

Refuzul ar fi negat tot ce încercase să demonstreze până acum. Deşi Laura n-ar prea fi vrut să rămână. Era ceva în legătură cu felul în care o privea Dirk, trimiţându-i fiori pe şira spinării. Era prea al naibii de senzual. Era o privire cunoscătoare, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine că ea încă-l mai dorea, iar pe el ideea îl amuza şi îl intriga, în acelaşi timp.

Ochii ei încercară să rămână distanţi şi reci, când îl priviră.

- De ce nu? replică ea nonşalant şi, punând jos paharul, închise uşa dormitorului şi se apropie de pat. Ce poveste este? o întrebă pe Donna.

- Scufiţa Roşie.

- Ah... povestea mea preferată, zise Laura zâmbindu-i fetiţei.

- Stai aici, tanti Laura, continuă Donna, bătând cu palma pe cealaltă latură, neocupată, a patului.

Laura nu voia să se afle cu Dirk nici măcar în aceeaşi cameră, cu atât mai puţin pe acelaşi pat, însă instinctul o avertiză să nu lase să i se vadă disconfortul. Nu laşi rechinul să simtă gustul sângelui, dacă vrei să-l ţii la o distanţă sigură.

- Asta este o pătură nouă, nu-i aşa? remarcă ea, aşezându-se pe pat.

- Da, oftă Donna. Şi Nicholas are una nouă. Are maşini de curse desenate pe ea. El spune că e mai bună decât a mea.

Faţa puştoaicei se schimonosi când se încruntă.

- Eu prefer florile în locul maşinilor de curse, îi

spuse Laura, iar Donna zâmbi uşurată.

- Ce ţi-am spus eu, scumpo? interveni şi Dirk. Fetele şi băieţii sunt diferiţi. Asta nu înseamnă că una dintre păturі este mai bună decât cealaltă. Nick are doar patru ani. El nu înţelege încă aceste lucruri. Trebuie să fii răbdătoare cu el, pentru că tu eşti mai mare.

- Chiar sunt, unchiule Dirk?

- Bineînţeles că eşti. Şi curând vei fi şi mai mare, o domnişoară la fel de frumoasă ca tanti Laura.

- Oh, sper să fie aşa, oftă din nou Donna. Ea este atât de frumoasă!

- Aşa este, încuviinţă Dirk, aruncându-i Laurei o privire care ar fi putut-o topi, dacă nu s-ar fi controlat atât de bine.

Totuşi avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu reacţioneze, când privirea lui alunecă în jos peste bluza din satin crem, spre sâni. Ea-l privi calmă, abia atunci realizând că el nu mai purta cravata pe care o avusese mai devreme, în acea seară. Trei nasturi de la cămaşa albă de mătase erau descheiaţi, lăsând la vedere câţiva cârlionţi blonzi pe pieptul bronzat.

În minte îi apăru imaginea cravatei lăsate lângă patul brunetei.

Ochii li se întâlniră, iar el îi zâmbi încă o dată, cum făcuse şi mai devreme, în foaier. Dacă n-ar fi fost de faţă Donna, care-i privea pe amândoi cu o faţă veselă, în aşteptare, Laura l-ar fi pălmuit atunci şi acolo.

În loc de asta, însă, zâmbi dulce şi spuse :

- N-ar trebui să termini de citit povestea, Dirk? Este târziu.

El păru că-şi desprinde cu greu privirea de pe corpul

ei, lăsând-o pe Laura cu mult mai tulburată decât ar fi vrut ea să recunoască.

Refuz să continuu să-l iubesc, îşi repeta ea întruna în minte. Şi nu-l mai vreau absolut deloc. Îl dispreţuiesc!

Şi pe cine crezi tu că păcăleşti? veni o voce brutal de sinceră din adâncul sufletului ei.

N-ar fi crezut că simpla citire a poveştii „Scufiţa Roşie“ ar fi putut înrăutăţi şi mai mult situaţia. Însă Dirk reuşi să strecoare câte-un subînţeles în fiecare frază citită.

„... iar lupul cel rău plescăi din buze spunând :

- Ca să te pot mânca mai bine, draga mea...“

Când rosti această frază, aruncă, în acelaşi timp, o privire plină de subînţeles spre buzele Laurei, iar ea trebui să facă un efort enorm să nu roşească. Ridică bărbia şi zâmbi cinic în colţul buzelor. El nu putea să-i audă ritmul accelerat al bătăilor inimii şi nici imaginile care-i dansau în minte.

Dirk fusese un iubit cu o imaginaţie foarte bogată şi fără inhibiţii, la începutul relaţiei lor.

Prin cine ştie ce miracol, ea reuşi să supravieţuiască până la sfârşitul poveştii. Dar când Donna îi ceru unchiului ei să-i citească şi următoarea poveste - Cei trei ursuleţi - Laura se văzu nevoită să obiecteze. Nici nu voia să se gândească ce înţeles va da Dirk frazei „Cine a dormit în patul meu?“

- Cred că-i timpul să te culci, Donna, spuse ea destul de ferm. Părinţii tăi se vor supăra pe noi dacă te ţinem trează şi mai târziu. Iar tu nu vrei să ne bagi în bucluc, nu-i aşa?

- N-nu...

- Ei bine, atunci unchiul tău poate să pună cartea deoparte, iar eu am să te învelesc şi-am să te sărut de noapte bună.

- Oh, bine.

Laura îi aruncă lui Dirk o privire sfidătoare, aşteptându-se pe jumătate ca el s-o dezaprobe. Dar el înălţă doar din umeri şi se ridică, reamintindu-i Laurei cât de înalt şi puternic era. Privindu-l, observă că se antrenase mai mult decât de obicei în sala de gimnastică.

Ochii ei îi admirară lăţimea umerilor, talia subţire şi coapsele puternice. Într-o vreme îi plăcuse să-şi lase mâinile să alerge în voie pe corpul lui gol în timp ce el dormea, explorându-i curbele muşchilor, până când se trezea din cauza mângâierilor şi urma o nouă partidă de amor pasional.

Deodată el se întoarse şi o surprinse privindu-l lung, cu ochii strălucind de dorinţă. Ea-şi lăsă imediat privirea spre Donna, dar prea târziu. Mult prea târziu...

- Te iubesc, tanti Laura, îi şopti Donna când ea se aplecă s-o sărute.

- Şi eu te iubesc, draga mea, îi răspunse Laura încet, simţind cum stomacul i se strânge. Ti-ar plăcea dacă aş mai veni să te văd?

- Da! Oh, da!

- Atunci, voi veni. Îţi promit. şi acum, la culcare.

Donna căsca deja când Dirk şi Laura ieşiră din cameră.

Imediat după ce închiseră uşa în urma lor, Laura scoase la iveală o parte din furia care mocnise în ea de la începutul serii.

- N-am apreciat deloc dublul înţeles pe care l-ai dat poveştii, Dirk. Mi s-a părut deplasat.

El îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, făcând materialul gri închis să i se muleze pe şolduri şi pe coapsele puternice.

- Serios? Mie mi s-a părut mai degrabă amuzant.

- Sunt sigură că aşa este, din punctul tău de vedere, pufni ea. Nu mi-au plăcut nici privirile pe care mi le-ai aruncat în seara asta. Îţi sugerez să stai mai mult cu bruneta ta, pe viitor. Se pare că încă nu ţi s-a diminuat deloc dorinţa din trecut!

El râse amuzat.

- A fost o vreme când şi tu erai la fel de dornică ca şi mine. Mai ţii minte?

Obrajii ei se înroşiră violent.

- De ce faci asta, Dirk? îl întrebă ea tulburată de răspunsul lui. Ce vrei de la mine?

- Ce vreau de la tine, Laura?

Expresia îi era de o inocenţă dezarmantă, nelăsând-o să intuiască nimic din ce se petrecea în mintea lui diabolică.

- Nu vreau nimic altceva de la tine decât eşti dispusă să-mi oferi. În seara asta vei fi partenera mea la petrecerea de jos.

- În seara asta?

Râsul ei era pe jumătate uimit, pe jumătate sarcastic.

- Vorbeşti de parcă vor mai exista şi alte seri pentru noi! continuă ea.

El zâmbi enigmatic în colţul gurii.

- Hai să ne îngrijim acum doar de prezent, ce zici?

Şi mai uimită, ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Cred că eşti nebun! Relaţia noastră s-a sfârşit, Dirk. Definitiv. N-am realizat acest lucru până în seara asta, când te-am văzut cu acea femeie. Sentimentele mele pentru tine sunt definitiv moarte!

- Moarte, Laura?

Îşi scoase mâinile din buzunare şi-i cuprinse gâtul, cu degetul mare lângă maxilar, iar cu celelalte împletite în buclele dese ale părului ei ondulat. Pielea Laurei se făcu ca de găină. Ar fi trebuit să facă ceva, îşi zise, să se mişte, să încerce să plece, orice, ceva, dar ochii îi rămaseră fixaţi în ai lui, nereuşind să se desprindă de vraja hipnotică a privirii lui.

- N-aş crede, o tachină el încet. Nu cred deloc asta...

Când gura lui începu să coboare spre ea, Laura izbucni :

- Dacă mă săruţi, te lovesc!

- E-n ordine, răspunse el enigmatic.

Şi o sărută. Iar ea-l lovi. Cu putere, cu furie. În fluierul piciorului.

Singura lui reacţie la lovitură a fost un mormăit, după care o apucă cu sălbăticie de părul de pe ceafă. Se trezi întoarsă şi ţintuită de perete, ţinută captivă de picioarele şi pieptul lui lat şi puternic. Avea mâinile libere, dar îi atârnau neputincioase pe lângă trup, umerii şi coatele fiindu-i lipite de perete, de partea superioară a corpului lui. Nu-şi putea clinti capul nici măcar cu un milimetru, fiind ţinut de mâinile lui mari şi puternice.

- Nu mă lovi, Laura, o rugă el cu o voce fierbinte, răguşită. Mai bine sărută-mă. Consumă-ţi furia şi

frustrarea mai bine pe gura mea decât lovindu-mă.

Laura simţi că se învârteşte lumea cu ea, când el o sărută din nou, gândurile învălmăşindu-i-se prin minte. Nu-i venea să creadă că încă-l mai iubea şi-l dorea atât de mult, nu înţelegea nici de ce i se păruse atât de excitantă această demonstraţie de forţă masculină. Normal ar fi fost să i se pară respingătoare, însă, de fapt, îi făcea plăcere să-i simtă mâinile puternice pe faţă, să-şi simtă buzele despărţite împotriva voinţei ei.

Sigur, fizic, Dirk nu i-ar fi făcut niciodată rău. Undeva, în adâncul minţii ei, exista această certitudine. De ce era sigură de acest lucru, era un mister. Poate că se datora faptului că, în ultimele câteva luni pe care şi le petrecuseră împreună, indiferent cât de furios fusese Dirk pe ea, indiferent cât de frustrat fusese, niciodată n-o lovise sau n-o forţase să facă sex cu el.

Un geamăt senzual îi ieşi din gât când buzele îi fură în sfârşit despărţite, iar limba lui îi pătrunse adânc în gură. El îi răspunse cu un geamăt identic, degetele împletindu-i-se în păr, iar vârfurile degetelor presându-i capul de al lui şi întor- cându-i-l dintr-o parte în alta. Săruturile continuară unul după altul., Laura abandonându-se, în cele din urmă, voinţei lui. Propriile ei dorinţe şi nevoi mult timp suprimate ieşiră acum la iveală şi începu, la rândul ei, să-l sărute cu sălbăticie şi disperare.

- Hei! Cine-i acolo?

Abia după câteva clipe Dirk îi eliberă gura, aruncându-i o privire foarte satisfăcută. Îşi întoarse capul să-i răspundă fratelui său.

- Eu sunt, Morrie, zise el leneş.

- Pentru Dumnezeu, Dirk, izbucni fratele lui, îndreptân- du-se spre ei. Ce naiba crezi că faci aici? Credeam că...

Se opri brusc văzând cine era ţintuită la perete, cu faţa înroşită şi respirând cu greutate.

- Laura?

Rămase cu gura deschisă, privind cu ochi mari când la unul, când la celălalt.

- Măi, măi, măi. Voi doi, în sfârşit, v-aţi... ăăă...?

- Nu, îi răspunse Dirk scurt, şi se depărtă de Laura.

- Dar..., continuă Morrie, privind-o pe Laura încruntat.

Ea-şi dădu seama c-ar fi fost incapabilă să-i explice acum
se s-a întâmplat. Roşeaţa din obrajii ei se datora nu numai excitării, ci şi ruşinii. O ruşine amară. Dumnezeule, cât de idioată putea fi! N-avea nici un pic de mândrie şi demnitate!

Fusese o nebunie să-i permită lui Dirk să-i facă aşa ceva şi mai ales cu o asemenea uşurinţă. Ultima privire triumfătoare pe care el i-o aruncase spunea totul. Şi cum putuse să fie atât de proastă, încât să-i sfideze mândria masculină, spunându-i că sentimentele pe care i le nutrise erau moarte, când ştia al naibii de bine că el îşi dădea seama că nici pe departe nu era aşa? Nu-şi trădase sentimentele de fiecare dată când îl văzuse? Iar acum îi demonstrase foarte explicit că era încă a lui, gata să fie luată oricând şi-ar fi dorit el.

Unicul mijloc de apărare era să nu mai apară în calea lui. Să şi-l scoată din minte ar fi fost imposibil, bineînţeles. Era sigură că el n-o va urmări. În seara asta

se întâlniseră întâmplător, iar el îşi dăduse seama că ea încă-l mai dorea şi profitase de acest lucru.

Unica ei mică satisfacţie fusese că el nu putea fi sigur dacă ea îl mai iubea sau nu.

Îşi promise că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu va recunoaşte niciodată acest lucru. Şi, curând, cu puţin noroc, nu va mai fi nevoită să-şi facă griji!

Desprinzându-se de perete, îi aruncă o privire amară soţului ei.

- Te las să-i explici fratelui tău că ceea ce a văzut nu înseamnă nimic, spuse ea. De fapt, mai puţin decât nimic. Este uimitor ce pot face câteva pahare de vin dintr-o femeie un pic sensibilă. Ajunge să sărute un bărbat pe care de fapt îl dispreţuieşte. La revedere, Morrie. A fost o petrecere frumoasă, până la un punct. Spune-i lui Carmel c-am s-o sun.

Cu capul sus, se întoarse şi plecă, abţinându-se până ajunse în maşină şi chiar şi pe drumul spre casă, chiar şi atunci refuzând să plângă. El nu merita nici măcar o lacrimă. Era un nemernic, un diavol şi un mincinos!

Dar, când închise în urma ei uşa de la intrare şi se trezi în apartamentul spaţios, elegant mobilat pe care, cândva, îl împărţise cu el, şi care acum era atât de rece, gol şi trist, ceva se rupse în sufletul ei. Se rezemă cu spatele de uşă şi se lăsă să alunece până ajunse pe podea, cu spatele lipit de uşă. Capul i se lăsă în piept, se ghemui şi începu, în sfârşit, să plângă cu suspine.

Capitolul 3

Luni dimineaţa, Laura sări din metrou la Gara Centrală şi-şi croi rapid drum către ieşirea dinspre strada Eddy, urcând în fugă scările. Vremea era răcoroasă, pe străzile oraşului sufla un vânt rece. Nu era deloc plăcut.

În dimineţi ca aceasta îşi dorea să fi putut veni la serviciu în confortul maşinii ei Ford Laser cu aer condiţionat, dar găsirea unui loc de parcare pe aici era o adevărată aventură. În plus, de acasă ajungea mult mai repede cu metroul, iar biroul se afla la cinci minute de mers pe jos din staţie.

Laura se grăbi să ajungă din urmă grupul de muncitori care aşteptau la colţul străzii să se schimbe culorile semaforului. Când apăru culoarea verde, oamenii porniră să traverseze strada, cu capetele plecate, grăbindu-se să ajungă la lucru. Metroul întârziase puţin şi era deja nouă şi zece, iar acest fapt ar fi putut fi o problemă, dacă trebuia să fii la birou la ora nouă.

Laura ar fi trebuit să ajungă la opt şi jumătate, dar dimineaţa aceasta nu prea decursese normal, începând chiar cu momentul în care se trezise şi-şi dăduse seama că nu-şi potrivise ceasul, cu o seară în urmă, să sune. Apoi descoperise o pată pe fusta costumului ei negru abia după ce-l îmbrăcase şi, nemaiavând timp de pierdut, îşi schimbase fusta cu o alta albastru închis din jerse, nemaipomenită în cazuri extreme, când era nevoită să îmbrace ceva care să nu mai trebuiască să fie călcat.

Cu toate acestea se încruntă privindu-şi fusta,

gândindu-se că nu fusese o alegere potrivită nici chiar pentru o vreme atât de răcoroasă, mai ales dacă o purta cu o bluză cu mâneci scurte. Ar fi trebuit să îmbrace costumul gri şi aşa ar fi făcut dacă nu i-ar fi rătăcit cureaua. Probabil era pe undeva, pe podeaua garderobei, alături de o grămadă de alte lucruri „pierdute“. Trebuia neapărat să pună ordine acolo cât mai curând.

Laura oftă. Să facă ordine nu se număra printre calităţile ei forte, mama ei făcând toată treaba, acasă. Apoi, după ce se măritase cu Dirk, de două ori pe săptămână venise o menajeră. Acum, când menajera plecase, la fel cum plecase şi Dirk, trebuia să facă ea însăşi toate treburile casnice - spălat, curăţat, călcat. Cu toate acestea, nici până acum nu se obişnuise să fie ordonată şi să-şi ţină treburile din scurt. Prefera să-şi petreacă timpul liber cosând, masa ei din sufragerie fiind acoperită în permanenţă de un maldăr de materiale şi tipare, aruncate şi pe spătarul scaunelor.

Dar ce conta că era un pic dezordonată? gândi ea, apărându-se. Nu era nimeni care să observe acest lucru sau cineva căruia să-i pese.

Acest gând îi trezi din nou tot felul de sentimente, care o determinaseră să plângă toată duminica, iar Laura simţi din nou cum începe bărbia să-i tremure.

Nu din nou, îşi zise ea cu îndârjire, şi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Arăţi de parcă n-ai fi dormit deloc în week- endul acesta, cu cearcăne la ochi. Cum ar fi dacă-ai intra în birou cu lacrimile curgându-ţi pe obraji, întinzându-ţi rimelul? Ce vor crede colegii tăi?

„Niciodată să nu-ţi ţii inima în palmă“, o sfătuise de

fiecare dată mama ei. „Zâmbeşte şi lumea îţi va zâmbi. Plângi, şi vei plânge singură“.

- Ei bine, ieri chiar am plâns singură, mamă, mormăi ea. şi n-a fost prea plăcut. Iar acum am început să vorbesc singură. Un semn sigur de nebunie!

Oftând, se întoarse spre clădirea veche, din cărămidă, cu două etaje, în care se afla firma „Fenwick Fashions“, abordând un zâmbet când trecu pe lângă recepţie. Nu se mai opri să meargă la toaletă, ca de obicei, şi se grăbi să traverseze holul spre biroul pe care-l împărţea cu Hester, care avea aceeaşi funcţie ca şi ea.

Pentru o clipă crezu că nici Hester nu ajunsese, dar când închise uşa, aceasta apăru din spatele biroului unde stătuse ghemuită. Era o blondă zveltă şi frumoasă, avea în jur de treizeci de ani şi o experienţă mult mai vastă în lumea modei decât Laura. În consecinţă, nici până acum Laura nu se obişnuise s-o trateze ca pe un egal şi nu ca pe-un şef căruia să-i dea socoteală pentru orice.

- Îmi pare rău c-am întârziat, zise ea repede. N-a sunat ceasul, iar metroul a întârziat şi...

Râsul lui Hester îi întrerupse şirul scuzelor.

- Laura, să ştii că nu trebuie să-mi ceri scuze. De când lucrăm împreună, e prima oară când întârzii. Cred că-ţi poate fi iertată această primă abatere, nu crezi? Mai ales că-n ultimele zile ai lucrat până târziu şi ţi-ai mai luat de lucru şi acasă fără să aştepţi să ţi se plătească orele suplimentare.

Laura zâmbi slab, apoi oftă.

- Da, presupun că da...

Se îndreptă spre biroul ei, se trânti pe scaun şi-şi lăsă poşeta jos, la picioarele scaunului, conştientă de privirea încruntată a lui Hester.

- S-a întâmplat ceva, Laura? o întrebă colega ei. Eşti cam palidă. Te simţi rău?

Laura încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi.

- Mâine mă voi simţi mai bine. Azi este ziua aceea a lunii.

- Dar, de obicei, asta nu te afectează, nu-i aşa? Nu ţi-ai luat niciodată o zi liberă, cum fac celelalte fete de pe aici, printre care şi eu.

- Poate că sunt un pic extenuată, oftă Laura, dorindu-şi să nu fi adus în discuţie acest subiect.

Hester avea dreptate, bineînţeles. Laura nu suferea nici un disconfort sau durere la ciclu. De obicei, trecea foarte uşor peste acea perioadă. Dar ieri fusese cât se poate de nepotrivit momentul, după întâlnirea cu Dirk. Era deja distrusă din punct de vedere emoţional, fără să mai fie nevoie să i se reamintească faptul că nu va putea avea niciodată ce-şi dorise cel mai mult pe lume : copilul lui Dirk.

Nu c-ar fi fost atât de important să aibă copilul lui. Acum s-ar fi mulţumit să-l recapete pe vechiul Dirk. Însă incidentele de sâmbătă seara i-au dovedit că acel Dirk cu care se măritase dispăruse pentru totdeauna.

Asta, în cazul în care existase vreodată...

Inima Laurei se strânse. Era atât de greu să accepte adevărul, să creadă că acel Făt-Frumos al ei nu fusese decât rodul naivităţii şi imaginaţiei sale. Sau că Dirk fusese un foarte bun actor, pregătit să joace rolul soţului atent şi iubitor, ca să poată obţine ce-şi dorea:

pe ea în patul lui în fiecare seară.

- Ştii, Laura - zise încet Hester - dacă vei simţi vreodată nevoia să vorbeşti cu cineva, sunt aici. Şi eu nu bârfesc.

Expresia întunecată a Laurei se însenină din cauza surprizei, când îşi privi colega. Nu prea ştia cum să răspundă acestei oferte neaşteptate. Deşi îşi petrecuseră mult timp împreună, ea şi Hester nu-şi făcuseră niciodată confidenţe intime.

- Oh... păi... îţi mulţumesc, Hester. Voi... voi ţine minte.

Hester îi zâmbi cu căldură, compătimind-o.

Simţindu-se oarecum stânjenită, Laura fu aproape uşurată
când Claudia intră în birou cu corespondenţa, chiar dacă nu bătuse la uşă - lucru care, atât ei cât şi lui Hester le displăcea profund.

- Şi cum ne simţim astăzi? le întrebă Claudia, rotindu-şi privirea ca de vultur peste amândouă, apoi fixându-şi-o asupra Laurei şi privind-o cu o enormă curiozitate. Vai, vai, vai...

Se duse şi se rezemă de celălalt capăt al biroului ei, ca să poată observa şi mai bine figura Laurei.

- Am avut un weekend extenuant? Nu prea-ţi este caracteristic, Laura. Să nu-mi spui c-ai găsit, în sfârşit, pe cineva care să-l înlocuiască pe afemeiatul tău soţ?

Laurei i se păru că râsul ei suna ca zgâriatul pe o tablă.

- Şi totuşi... este foarte posibil. Sursele mele spun că el şi-a găsit o altă iubită... o aşa-zisă actriţă, cu atât de puţin caracteristicul nume Virginia.

- Oh, la naiba, Claudia! izbucni Hester. Lasă odată corespondenţa aia şi pleacă, bine? Aş fi crezut c-ai altceva mai bun de făcut decât să bârfeşti despre fostul soţ al Laurei, mai ales că cererile de vară trebuie completate până la sfârşitul acestei săptămâni.

- Ei bine, îmi cer scuze c-am respirat un pic! ripostă Claudia. Unii oameni consideră firesc să discute despre weekendul lor cu colegii, luni dimineaţa. Alţii sunt nişte snobi incorigibili care n-au niciodată un cuvânt prietenos pentru ceilalţi!

Şi, aruncându-i o privire sălbatică Laurei, ieşi în trombă din birou, trântind uşa în urma ei. Laura rămase fără replică.

- N-o lua în seamă, îi spuse Hester pe un ton nepăsător.

Laura clătină din cap.

- Nu înţeleg de ce mă urăşte atât de mult. Mă rog... ştiu că este supărată c-am fost promovată înaintea ei, anul trecut, dar am impresia că e ceva mai mult de-atât.

- Oh, ştiu şi eu...

Laura simţi că Hester nu prea voia să vorbească despre acest subiect, ceea ce contrazise oferta ei de mai devreme, aceea de a fi mai apropiate.

- Spune-mi adevărul, Hester, o întrebă ea hotărâtă. Le par la fel de snoabă şi celorlalte fete?

Hester oftă.

- Uite, eu...

- Vreau adevărul, o întrerupse Laura. Te rog.

Colega ei oftă.

- Un pic, poate. Tu... ăăă... nu iei niciodată ceaiul cu celelalte fete şi nu pălăvrăgeşti cu ele, aşa că nu le-ai

satisfăcut curiozitatea feminină în ce priveşte căsnicia ta şi, mai ales, cum s-a destrămat.

- Ei, hai, se apără Laura. Doar nu se aşteptau să le povestesc în detaliu viaţa mea privată? Aşa ceva nu se face!

- Nu eu sunt măritată cu Dirk Thornton.

Laura se încruntă confuză.

- Trebuie să înţelegi, Laura, că soţul tău a devenit o celebritate după procesul în care a reuşit să facă scăpată, cu o pledoarie de autoapărare, acea biată soţie bătută. Acel proces de crimă şi aspectul lui de stea de cinema a făcut din el un idol masculin pentru o mulţime de femei din Australia, iar tu eşti măritată cu el. Înţelegi ce vreau să spun? Vor să audă poveşti despre el. La majoritatea dintre ele le-a părut rău pentru tine când te-a părăsit şi au vrut să-şi exprime simpatia, dar nu le-ai dat ocazia. Chiar şi când ţi-a murit mama, i-ai cam şocat pe cei de aici cu atitudinea ta distantă şi rece.

- Înţeleg, murmură Laura.

Chiar înţelegea. Avea acelaşi sentiment de conştientizare a realităţii pe care-l avusese şi sâmbătă seara cu Donna. Era oarbă la sentimentele celorlalţi. Complet oarbă.

- Hei, nu te uita aşa la mine, încercă Hester s-o liniştească. Nu-i vina ta. Eşti o persoană rezervată din fire, iar Claudia - nu găsesc un cuvânt mai bun - este o căţea!

- Nu... nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni, încercă Laura să-i explice. Chiar şi la şcoală. Vezi tu, am avut o problemă cu cititul, iar celelalte fete îşi băteau joc de mine. Mă făceau să mă simt proastă şi

diferită, aşa încât mi-am petrecut majoritatea vieţii fără prieteni şi fără să învăţ cum să mă împrietenesc. Chiar şi acum, deşi am mult mai multă încredere în mine însămi, cred că tot n-am scăpat de obişnuinţa de a mă feri să mă destăinuiesc altor femei.

Hester zâmbi în colţul gurii.

- Cum ţi-am spus, Laura, nu mai fi atât de dură cu tine însăţi. Te-ai gândit vreodată că o femeie care arată ca tine nu prea are şanse să-şi facă prietene, indiferent ce-ar face?

Laura o privi consternată.

- Care arată ca mine? Dar n-arăt cine ştie cum. Tu eşti mult mai atrăgătoare decât mine!

- Privindu-ne la rece şi numai comparând trăsătură cu trăsătură, poate că sunt. Dar tu ai ceva, Laura, ceva ce bărbaţii consideră foarte atrăgător, ceva mult mai profund decât înfăţişarea exterioară. Poate că este acest aer distant pe care-l ai. Oh, n-ai decât să râzi, dar nici nu ştii ce priviri îţi aruncă bărbaţii când tu nu-i vezi. Ca şi cum ar muri de dorinţă să-ţi facă un avans, dar habar n-au cum. Câteodată mă întreb dacă nu cumva obţii asemenea reduceri de preţuri pentru că ei speră că aşa vor ajunge să se culce cu tine.

Laura clătină încet din cap, uimită.

O bătaie în uşă le întrerupse conversaţia. Un tânăr necunoscut băgă capul înăuntru.

- Doamna Thornton? întrebă el din uşă, uitându-se când la una, când la cealaltă. Doamna Laura Thornton?

- Eu sunt, zise Laura, încruntându-se uşor uimită.

- Am nişte flori pentru dumneavoastră, o anunţă el şi intră în încăpere cu cel mai frumos aranjament floral

din câte văzuse ea.

Rămase efectiv fără grai când bărbatul îi puse coşul cu flori pe birou.

- Aveţi un admirator extraordinar, doamnă, îi spuse curierul zâmbind, apoi ieşi ca să revină cu un al doilea aranjament.

- Asta-i tot? îl întrebă Laura uluită.

- Vai, doamnă, nu-i suficient? îi răspunse el şi plecă zâmbind.

Laura se uită lung la flori, tulburată. Cine-ar fi putut să i le trimită? Unul dintre acei admiratori tainici de care-i vorbise Hester?

Dar răspunsul i se insinuă în minte asemenea unui şarpe veninos, făcând-o să se înfioare. Dirk...

- Nu te uiţi ce scrie pe cartea de vizită? o întrebă Hester, apropiindu-se să privească mai de aproape florile. Vai, cât de superbe sunt! Laura, dacă nu-mi spui în clipa asta de la cine sunt, voi fi de acord cu Claudia şi am să-ţi spun în toate felurile posibile!

- Sunt de la Dirk, zise ea, străbătută din nou de un fior.

„De ce făcea asta? De ce?“ se întrebă.

- Cum poţi să fii atât de sigură, fără ca măcar să te uiţi pe cartea de vizită? o contrazise Hester.

- Crede-mă. Dar poţi s-o citeşti şi singură.

- Sigur?

Hester părea în acelaşi timp uimită şi încântată. Dar nu ezită.

- Prima spune : „Umilele mele scuze. Am depăşit limita ultima oară“. Vai, dar ce a făcut? Iar a doua spune: ... Oh, Dumnezeule...

Ochii Laurei se ridicară imediat spre ea.

- Ce? Ce spune?

- Spune : „Dacă mă ierţi, vino să iei cina cu mine, vinerea asta, la Kable’s, ora 8 p.m.“.

Laura pufni jignită.

- Dumnezeule! Aşa, pur şi simplu! şi probabil că se aşteaptă să merg!

- După ce a cheltuit o avere pe toate aceste flori, cred şi eu, concluzionă cealaltă femeie.

- Cât tupeu!

Laura rămase acolo, strângând din dinţi şi privind florile, apoi se încruntă la Hester.

- N-ai fost niciodată căsătorită, nu-i aşa, Hester?

- Nu, dar sunt familiarizată cu felul de a fi al bărbaţilor. Trăiesc cu unul dintre cele mai josnice specimene, sfârşi ea zâmbind ironic.

- Chiar aşa?

Pentru o clipă, Laura se amuză la gândul că această frumuseţe rece, clasică, ar fi acceptat un altfel de bărbat decât perfect. Nu că situaţia ei ar fi fost diferită, după tot ce-i făcuse Dirk - ce încă îi mai făcea! Dar avea nevoie să audă acest crud adevăr şi din gura alteia.

- Dacă am să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în sâmbăta asta, ai să-mi spui părerea ta sinceră? o întrebă ea.

- Cu plăcere, spuse Hester, cu ochii strălucindu-i de curiozitate. Spune-mi, mai zise ea şi se aşeză pe colţul biroului Laurei.

Cinci minute mai târziu, după ce ascultase povestea Laurei, o privi lung, neîndrăznind să-i răspundă la întrebare.

- Ei bine? o întrebă, în cele din urmă, Laura. Nu-ţi face probleme. Spune-mi direct ce crezi că vrea Dirk.

- Vrei un răspuns direct?

- Bineînţeles.

- Mai întâi, dă-mi un indiciu. Spune-mi de ce crezi tu că a plecat. A fost vorba despre o altă femeie sau despre altceva?

Laura deschise gura, apoi o închise la loc. Oricât de mult şi-ar fi dorit să aibă pe cineva cu care să-şi discute problemele, simţea că era preferabil să se oprească aici şi să-şi păstreze sub tăcere problemele personale. Aşa încât găsi un răspuns care era adevărat, dar nu prea revelator.

- Pe scurt, Hester - zise ea - Dirk nu voia copii, iar eu voiam. Deşi, din ce mi-a spus după aceea, chiar dacă problema cu copiii n-ar fi apărut, tot s-ar fi săturat de mine în cele din urmă, şi m-ar fi părăsit.

- Mda... Există bărbaţi care nu pot fi monogami. Pur şi simplu, nu sunt făcuţi să fie aşa. Şi cred că Dirk al tău este unul dintre aceştia. Aşadar, dacă e aşa, răspunsul la întrebarea ta este evident, Laura. Îmi pare rău că-ţi spun, din moment ce tu continui să-l iubeşti, dar tot ce voia el de la tine era sex.

Tot trupul Laurei se încordă de dezgust, amărăciune şi uimire. Ceea ce era o nebunie, din moment ce ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie. Cât timp va mai dura până va reuşi să uite vechea imagine falsă a lui Dirk?

- Mă tem că sunt nevoită să fiu de acord cu tine, spuse ea amărâtă.

- În concluzie, ce ai de gând să faci? Doar nu mergi

să cinezi cu el, nu? Este destul de evident cine va fi în meniu, după cină.

Laura se ridică şi luă coşurile cu flori, hotărându-se pe loc să le trimită Spitalului de copii Camperdown. Nu putea să le privească, dar nici nu se îndura să arunce nişte flori atât de frumoase.

Privirea îi era rece şi dură când o ridică peste birou spre Hester.

- N-aş prea crede, Hester. Nu voi sta atât de mult. Dar voi merge. Mă voi uita drept în ochii acelui tip frumos şi trădător şi voi face ceea ce-ar fi trebuit să fac cu luni în urmă : am să-i spun nenorocitului că vreau să divorţăm!

Capitolul 4

- Doamnă Thornton?

Laura se uită la chelner.

- Da, zise ea, conştientă de tonul ascuţit ce-i trăda iritarea.

Dar nu se putea abţine. Ajunsese cu un taxi la hotelul
Regent potrivit târziu, la opt şi un sfert, îmbrăcată într-un costum negru, sobru, proaspăt spălat şi călcat, pregătită să-i spună lui Dirk tot ce avea pe suflet. Îşi strânsese chiar şi părul într-un coc şi se machiase uşor, astfel încât să aibă un aer cât mai rece şi distant.

Şi, ce se întâmplase? După ce urcase treptele de la Kable’s, aflase că Dirk n-o aştepta acolo aşa cum anticipase ea. Tot ce-o aştepta era un mesaj prin care el o anunţa că mai întârzie puţin şi o ruga să-şi comande un cocteil sau două până ajungea el.

Trei sferturi de oră mai târziu chelnerul se apropie de ea, uşor nervos.

- Domnul Thornton îşi cere încă o dată scuze, doamnă, dar este încă reţinut şi mi-a spus să vă rog să comandaţi mâncarea până vine dumnealui!

- Chiar aşa?

Vocea îi sună încordat şi o încercă o agitaţie crescândă.

- Da, doamnă.

Chelnerul părea dezolat, iar Laura îşi spuse că era un actor excelent. Majoritatea chelnerilor din Sydney erau, în afara orelor de serviciu, actori în devenire. În cele mai multe cazuri, erau tineri foarte atrăgători. Cum era şi acesta, de altfel, înalt, cu tenul măsliniu şi cu ochi

negri pătrunzători. Să joace acest rol şi să dea de înţeles că-i păsa, făcea parte din munca lui.

Deodată, ea-i zâmbi, iar el nu rezistă tentaţiei şi-i zâmbi la rândul lui. Dantura perfectă, de un alb izbitor, era fie rezultatul unor gene bune, fie al efortului unui dentist foarte priceput.

- Foarte bine, Jonathan. Aşa te cheamă, nu? Jonathan?

Îl auzise pe şeful de sală când îl strigase.

- Da, doamnă.

Încerca din răsputeri să-şi recapete expresia oficială, dar Laura observă un uşor zâmbet în colţul gurii lui.

- Cred că putem sări acum peste aperitive şi să trecem la felul următor. Ce-mi sugerezi...?

Şi luă meniul care zăcea în faţa ei de aproape o oră.

Un sfert de oră mai târziu, Laura se afla în faţa unei mese foarte copioase şi foarte... costisitoare. În definitiv, nu plătea ea, gândi răutăcioasă.

Tocmai îşi înghiţea ultimul dumicat, când inima îi tresări. Dirk se îndrepta spre ea, foarte distins şi elegant în costumul albastru-închis, cu vestă. Luminile de deasupra făceau ca părul lui des să pară mai mult argintiu decât blond, acest aspect nefăcând altceva decât să adauge un plus de farmec frumuseţii lui sofisticate. Arăta la fel de magnific ca atunci când îl întâlnise prima dată.

Laura îşi impuse să nu-i pese că fiecare femeie din sală îşi încetase orice activitate pentru a-l privi pe el cum traversa restaurantul zâmbindu-i doar ei, a scuză. Veni şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

- Îmi pare rău, Laura, am fost reţinut. A trebuit să

calmez un martor foarte important, care a avut o după-amiază foarte dezagreabilă. Ştiam că vei înţelege.

- Chiar aşa, Dirk? îl întrebă ea cu răceală în glas. Nu cumva acel martor este o femeie?

El zâmbi.

- Aşa e.

Cum el nu se obosi să-şi ascundă amuzamentul, nici ea nu se obosi să-şi ascundă sarcasmul.

- Ei, atunci, este de înţeles. Femeile martor au întotdeauna nevoie de grija ta. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg totuşi, îi aruncă ea încordată, este cum ai ştiut că voi veni în seara asta, ba mai mult, că te voi aştepta mai mult de o oră.

Ochii lui rămaseră amuzaţi când îi priviră chipul încordat şi plin de reproş.

- Dar m-ai aşteptat, nu?

- Te-aş fi aşteptat şi douăzeci şi patru de ore ca să pot să-ţi spun tot ce am de spus, veni replica ei acidă.

Muşchii gâtului lui se încordară, trădând o oarecare reacţie în faţa ostilităţii ei, dar privirea îi rămăsese la fel de impasibilă. La naiba, putea să arboreze o mască complet indescifrabilă, când voia! Laura ştia că n-avea nici o şansă să-i ghicească gândurile sau dacă-l va afecta anunţul ei.

- Pare foarte serios, spuse el uşor. Pot să-mi comand ceva de băut, înainte de a-mi da vestea proastă?

Ea ridică din umeri, nepăsătoare, iar el chemă chelnerul şi-şi comandă un whisky triplu cu gheaţă.

- Sper că n-ai să pleci acasă cu maşina mai târziu, spuse ea tăios. A plouat şi şoselele sunt alunecoase. Dacă ai de gând să bei la fel de mult ca odinioară, în

fiecare vineri seara, s-ar putea să faci vreun accident.

- Şi ţi-ar păsa dacă aş avea vreun accident?

Când şi-l imagină zăcând lângă un stâlp de telegraf, nu-i plăcu deloc. Ceea ce o surprinse.

- Da, spuse ea dur de sinceră. Mi-ar păsa.

El păru plăcut surprins.

- În cazul ăsta, vom împărţi taxiul.

- Nici să nu te gândeşti!

- Nu? De ce nu?

- Cred că ştii bine de ce nu! Chiar crezi că nu ştiu încotro-ţi imaginezi că ne îndreptăm? Mai întâi, ţinuta ta seducătoare de sâmbătă seara, ca să nu mai vorbesc despre acel sărut dezgustător. Apoi florile, iar acum cina.

El reuşi să-şi compună o expresie aproape inocentă.

- Ei bine, atunci tu ştii mai multe decât mine. Şi încotro îmi imaginez eu că ne îndreptăm?

- Spre patul tău, desigur!

Sprâncenele lui se ridicară mimând surpriza.

- Da? Vai, iar eu am uitat să schimb cearşafurile azi dimineaţă. Ei bine, în acest caz, va trebui să mergem la tine acasă, draga mea, nu-i aşa? Pot să stau până mâine dimineaţă? Mai ai specialitatea mea preferată de cafea?

Buza ei superioară se strânse sfidător când îi privi chipul frumos şi ironic.

- Foarte amuzant, Dirk. Foarte amuzant. Ti-am spus clar, sâmbăta trecută, că nu mai vreau să am deloc de-a face cu tine.

- De-asta ai venit aici astă seară? o tachină el uşor.

- Astă-seară am venit aici dintr-un singur motiv : să-ţi spun că vreau să divorţăm. Şi asta cât mai curând

posibil.

El nici măcar nu clipi, dar îi luă o vreme ca să-i poată răspunde.

- Ce obositor, mormăi el. Atâta hârţogăraie. Eşti sigură că nu preferi să trăieşti doar împreună cu el?

Laura oftă.

- Nu există nici un el, Dirk. Mă crezi sau nu, nu vreau să divorţăm doar pentru a mă putea căsători din nou. Pur şi simplu, nu mai vreau să fiu cunoscută ca doamna Dirk Thornton! Să fiu sinceră, este umilitor pentru mine să fiu comparată cu toate acele femei cu care ai fost văzut împreună.

El râse.

- Şi eu care credeam că sunt discret. Dar este corect ce-ai spus. Primul lucru de care mă voi ocupa luni dimineaţa, va fi acesta. Ai încredere în mine sau preferi să-ţi angajezi un avocat?

Laura clipi. Aşa, pur şi simplu? Bine, iubito, uite actele de divorţ. Pa!

Mâna ei tremura uşor când luă paharul şi-l goli dintr-o singură sorbitură. De ce era atât de supărată? Se aşteptase ca el să se certe cu ea, să-i spună că nu voia să divorţeze?

- N-am câtuşi de puţin încredere în tine, Dirk. Avocatul meu te va contacta.

Faţa lui exprimă o falsă suferinţă.

- Vai, Laura... M-ai zdrobit...

- Mă rog, nu pari, îi replică ea.

Se uită la costumul elegant, croit perfect ca să se potrivească pe umerii lui laţi. De ce bărbaţii ca Dirk nu erau niciodată şifonaţi sau neasortaţi, ori pur şi simplu

nu păreau de doi bani? De ce întotdeauna trebuiau să arate eleganţi, sofisticaţi şi sub un permanent control?

- Îţi place costumul meu? zâmbi el. Este nou şi e făcut în Australia. Aşa că nu mă poţi acuza că nu sunt patriot. Şi presupun că tu porţi o creaţie Fenwick Fashion?

- Da, răspunse ea scurt.

Nasul lui patrician se încreţi.

- Nu-i un pic cam sever? Îmi place ca femeile mele să se îmbrace mai lejer şi sexy.

- Da, ştiu, răspunse ea răspicat.

El o privi o clipă, apoi îi aruncă unul din acele zâmbete leneşe, devastatoare, care făceau degetele de la picioarele femeilor să freamăte. Laura nu făcea nici ea excepţie, dar cel puţin degetele ei erau ascunse sub masă.

Îi răspunse la zâmbet cu un alt zâmbet. Unul rece şi sfidător.

- N-ar trebui să mă mai provoci, Laura, veni avertismentul lui leneş, pe un ton scăzut.

Chelnerul apăru lângă masa lor, permiţându-i Laurei să-şi refacă autoapărarea. Era nedrept ca un bărbat să fie atât de sexy. O singură privire dacă i-ar fi aruncat Dirk, ar fi fost suficient s-o pună-n fund.

- Băutura dumneavoastră, domnule, îl anunţă chelnerul.

Apoi acesta puse paharul în dreapta lui Dirk şi veni repede
de partea cealaltă a mesei, luă sticla de vin de la gheaţă şi-i umplu Laurei din nou paharul.

- Mulţumesc, Jonathan, murmură ea automat când

el termină.

- Cu plăcere, doamnă.

Căldura din glasul chelnerului o făcu să-şi ridice privirea şi să schimbe cu el un mic zâmbet.

- Jonathan? o întrebă Dirk imediat ce chelnerul se îndepărtă suficient ca să nu-i poată auzi. Văd că nu mai eşti atât de timidă în prezenţa oamenilor, cum erai, draga mea Laura. Doar dacă nu-l cunoşteai pe Jonathan înainte de a fi venit aici, în seara asta.

Laura îi aruncă soţului ei o privire rece ca gheaţa. Nu-i scăpase nota caustică din vocea lui, ca şi cum nu i-ar fi convenit ceea ce tocmai se întâmplase. Ei i se părea comică gelozia lui, date fiind circumstanţele.

- Nu-ţi voi răspunde la această ultimă remarcă grosolană. Cât despre timiditatea mea... aşa este, încet-încet o depăşesc. Încă îmi mai lipseşte capacitatea de adaptare în societate, uneori, dar cred că m-am maturizat în acest ultim an. Suferinţa care nu te omoară, te face mai puternic. Îmi place să cred că am devenit mai puternică.

Pentru câteva momente, privirile li se întâlniră şi rămaseră fixate una asupra celeilalte, a lui calmă şi oţelită, a ei vibrantă şi supărată.

Dirk rupse încleştarea voinţelor şi zâmbi răutăcios.

- Sunt sigur că eşti. Aşadar... n-ai găsit încă bărbatul vieţii tale? Pe cel care să vină în viaţa ta şi să-ţi dăruiască tot ce-ţi doreşti?

Doamne, cât de crud era, gândi ea.

- Oare o fi existând, Dirk? Mă îndoiesc. Tu ai fost cândva bărbatul vieţii mele. Şi uite ce s-a întâmplat - te-ai dovedit a fi, până la urmă, diavolul în persoană.

Laurei i se tăie respiraţia când zări emoţia care apăru deodată în privirea lui Dirk. Ochii lui străluciră o secundă sau două, neştiind exact despre ce fel de emoţie era vorba. Supărare? Frustrare? Sau poate regret şi părere de rău?

Orice ar fi fost, dispăru înainte ca ea să-i poată descifra tâlcul, fiind înlocuită de o strălucire rea, care o îngheţă.

- Diavolul, zici? Asta îmi oferă, atunci, o mulţime de posibilităţi. Presupun că nu vei mai fi surprinsă de nimic.

Stomacul ei se strânse.

- Nimic din ce-mi vei propune tu nu mă va mai şoca sau interesa.

- N-aş prea crede. Adu-ţi aminte că noaptea trecută mi-ai răspuns la acel sărut cu foarte mult... ăăă... entuziasm.

Laura simţi că roşeşte.

- Ti-am spus deja - rosti ea printre dinţi - băusem. N-a însemnat nimic pentru mine.

El se aplecă şi luă sticla de vin, umplându-i ochi paharul.

- Atunci, bea. În acest fel, te vei putea convinge mai târziu că tot nimic nu înseamnă, dacă vom ajunge în pat împreună, în noaptea asta.

Din gâtul Laurei ieşi un sunet ciudat, rezultatul încercării de a-şi înghiţi strigătul de furie exact înainte de a-i ieşi de pe buze. Fiind o persoană foarte discretă în viaţa privată, Laurei nu-i plăcea deloc să facă scene în public. Se mulţumi să-i arunce o privire ucigătoare peste masă.

- Mai înainte de a mă sfâşia cu privirea, Laura -

spuse sec Dirk - ascultă-mă. S-ar putea ca ceea ce-ţi voi propune să ţi se pară o idee bună pentru amândoi.
Atunci, Laura trase adânc aer în piept şi expiră sacadat. Să înţeleg că, din moment ce n-ai plecat, eşti interesată să-mi auzi propunerea? murmură el.

- Mai degrabă sunt prea nervoasă ca să mă mai mişc!

- Vai de mine, văd că ţi-ai dezvoltat un surplus de pasiune, în aceşti ultimi ani. Nu c-ai fi fost vreodată altfel decât temperamentală. Însă frustrarea sexuală te prinde, draga mea. Arăţi extraordinar de frumoasă, cu aceşti ochi strălucind furioşi şi cu obrajii îmbujoraţi. Ceva îmi spune că a doua oară va fi chiar şi mai bine.

- Nu sunt draga ta, şi cu siguranţă nu va mai fi o a doua oară!

Ea vru să se ridice, dar mâna lui o prinse de încheietură şi o ţinu pe scaun.

- Ai uitat să negi partea cu frustrarea sexuală, ricană el.

Ea-l privi strângând din dinţi. Dar în sinea ei, mintea i se
învârtea, inima îi bătea cu putere. N-ar fi trebuit să vină în seara asta. Subestimase puterea pe care o avea Dirk asupra ei. Din spatele aparentului ei protest, a presupusei indignări, de fapt voia să-i audă propunerea dezgustătoare. Tocmai de aceea încercase să fugă. Fugea de anticiparea care-i făcea sângele să fiarbă în vene şi să-şi dorească să uite cât de mult rău îi pricinuise deja acest bărbat.

- Acum... zise el.

Îi eliberă mâna şi, ridicându-şi paharul, îl goli.

- Din moment ce eşti atât de grăbită să pleci, ce-ai zice să achit nota de plată şi să mergem să facem o scurtă plimbare, timp în care să-ţi explic ideea mea?

Panica o făcu să izbucnească în râs. O mică plimbare pe străzile întunecate ale oraşului ar fi fost cu mult mai periculoasă decât dacă ar fi rămas pe loc.

- Nu, mulţumesc. Plouă afară, îţi aminteşti? Spune-mi aici ce ai de spus. _i fii scurt. E târziu şi sunt obosită.

- Ai devenit o femeie dură, Laura, spuse el încet.

- Iar tu ai devenit un ticălos imoral, îi replică ea pe acelaşi ton.

El ridică din umeri indiferent.

- Totul depinde de definiţia pe care o dai imoralităţii. Şi de morala în funcţie de care judeci.

Ea clătină din cap, incapabilă să creadă ce auzea.

- Credeam că avem aceleaşi standarde, Dirk, zise ea şocată. Însă m-am înşelat şi în această privinţă. N-ai deloc idee despre ce înseamnă bine şi rău, nu-i aşa?

Fără îndoială că atinsese un punct sensibil, pentru că buzele lui se crispară. Dar îşi reveni imediat şi-i zâmbi sfidător.

- Asta-i una din problemele tale, Laura. Mama ta te-a învăţat să gândeşti doar în alb şi negru. Pentru tine, nu există decât bine şi rău, bun sau prost, iubire sau ură. Dar mai există şi mult gri între cele două extreme. Poate vei realiza acest lucru într-o bună zi. În ce mă priveşte, te asigur că, în calitate de avocat care apără oameni în fiecare zi, ştiu exact ce-i bine şi ce-i rău.

- Doar din punct de vedere legal, izbucni ea, supărată că-i criticase mama.

Poate că nu fusese perfectă, dar făcuse tot ce

putuse şi nu-i fusese deloc uşor să crească un copil, după ce aşa-zisul ei soţ o părăsise.

- După părerea mea - şi, de asemenea, a mai multor persoane
- nu ai nici o scuză pentru comportamentul tău din ultima vreme.

El râse.

Ea-l privi lung, privi trăsăturile frumoase, ochii strălucitori, limpezi şi inteligenţi, bărbia pătrată ce trăda încăpăţânarea şi gura frumos desenată care pledase în favoarea nenumăratelor cazuri şi care acum radia un amuzament cinic.

Deodată Laura se trezi asaltată de sentimente contradictorii
- dragoste şi dorinţă amestecate cu uimire şi o frustrare tulburătoare. Îl voia înapoi pe Dirk al ei, nu pe acest străin imoral.

Şi totuşi, pe acest străin îl voia ea acum, acest străin care o afecta atât de mult. Tentaţia de a se apleca şi a săruta acea gură zâmbitoare era extrem de puternică.

- Spune odată ce-ai de spus, zise ea tulburată.

Zâmbetul părăsi chipul lui, fiind înlocuit de o aroganţă
rece, crudă, care ei i se păru teribil de enervantă.

- Propunerea mea este simplă, Laura, spuse el direct. Vreau să-mi fii amantă.

Laurei îi pieri graiul.

- Ştiu că este un termen care nu se prea mai foloseşte, continuă el pe un ton cu care ar fi putut citi foarte bine lista de cumpărături. Dar descrie exact genul de relaţie pe care vreau s-o am cu tine.

Bineînţeles, îţi voi achita toate notele de plată. Şi-ţi voi face o mulţime de daruri costisitoare. În schimbul a toate acestea, vreau să am acces exclusiv şi nelimitat la trupul tău.

Ochii lui se întunecară când coborâră pe corpul ei.

- Ei bine? o întrebă el zâmbind. Ce spui?

Laura simţi cum izbucneşte în ea o criză de isterie. Ar trebui să fiu dezgustată, gândi ea. şi, de fapt, ce simt? Încântare, excitare...

- Acces nelimitat şi exclusiv la corpul tău...

Oh, Dumnezeule...

- Nu fi atât de şocată, Laura, murmură el. Dacă te gândeşti bine, nu-i o propunere chiar atât de proastă. Amândoi obţinem beneficii. Obţin astfel ce-am vrut totdeauna de la tine, dar fără nici o implicare emoţională. Tu, în schimb, îţi satisfaci propriile nevoi sexuale şi, în acelaşi timp, îţi consolidezi viitorul, din punct de vedere financiar.

El oftă când văzu că ea rămăsese fără glas.

- Văd că trebuie să-mi argumentez cazul mai bine. În primul rând... Ne dorim încă unul pe celălalt. Acesta este un fapt pe care nu-l poţi nega, dată fiind pasiunea cu care mi-ai răspuns noaptea trecută. Fie asta, fie eşti atât de frustrată, încât ai neapărată nevoie de un bărbat! Din moment ce recunoşti că nu ţi-ai găsit pe nimeni altcineva cu care să te culci, sunt sigur că eu voi fi la fel de bun ca oricare altul, dacă nu cumva chiar mai bun.

Se rezemă de spătarul scaunului şi o privi din nou cu acea senzualitate leneşă, care-i făcea pulsul Laurei s-o ia razna. Expiră sonor şi-şi impuse să se stăpânească şi

ea, încercând să dea impresia că încă mai controla situaţia. Dar mâinile ei strângeau cu putere şervetul din poală.

- Cât despre mine, continuă el încet, recunosc că n-am reuşit să găsesc o altă femeie care să mă satisfacă fizic aşa cum ai făcut-o tu. Aşa că, de ce să nu obţinem amândoi satisfacţie şi să devenim amanţi? Ce ne împiedică? Nu vom răni pe nimeni. Lasă-ţi la o parte ideile preconcepute, draga mea, şi priveşte realitatea în faţă. Chiar vrei să-ţi petreci nopţile singură în aşteptarea domnului Perfect? Ce faci dacă n-o să apară?

Îşi înclină capul într-o parte şi-i adresă cel mai fermecător zâmbet al lui.

- Eşti o femeie frumoasă, Laura, şi ai un corp frumos. Ar fi păcat să ţi-l iroseşti aşa, nu crezi?

Ea nu-i răspunse nimic. Puse şervetul pe masă, îşi luă geanta, se ridică şi plecă fără să se uite înapoi, tremurând din toate încheieturile în timp ce cobora scările în holul spaţios al hotelului. Taxiurile erau înşirate afară, iar Laura luă unul şi se îndreptă spre casă.

Dirk Thornton rămase la masă, răsucind paharul în mâini, cu privirea îngustată şi cu chipul întunecat şi gânditor. Când chelnerul se apropie şi-l întrebă dacă mai voia un pahar, el refuză şi-i ceru nota de plată. Două minute mai târziu, soţul Laurei se îndepărta de masă cu o înfăţişare dură şi hotărâtă, nebăgând în seamă numeroasele priviri pline de dorinţă pe care i le aruncau femeile.

Capitolul 5

- Tanti Laura, tanti Laura! strigă încântată Donna.

Topăia veselă în pragul uşii de la intrare, îmbrăcată în
cămaşa de noapte şi aşteptând-o pe Laura să urce pe drumul abrupt ce lega şoseaua de casă.

- Of! oftă Laura când ajunse sus. Ce urcuş! Mă bucur că sunt în trening şi adidaşi. Nu-i de mirare că mămica ta este atât de subţirică şi încântătoare, dacă face drumul ăsta în fiecare zi.

Apăru şi Carmel în uşă, punându-şi grăbită cerceii.

- Tu vorbeşti că sunt subţire? Dacă stai pe-o dungă, dispari cu totul din vedere, Laura. Ce-i cu tine, mănânci numai miercurea şi vinerea?

- Hei! zise Laura zâmbind. Am venit să am grijă de copii, nu să fiu dădăcită. Şi mănânc atât cât îmi trebuie. Altfel cum aş fi reuşit să urc acest Everest?

- Mda, oftă Carmel. Este cam dificil să locuieşti pe latura asta a dealului, dar merită, dacă ţii seama de privelişte, nu crezi?

Laura se întoarse şi admiră plaja Manly Beach, care se întindea la poalele dealului, cu magnificii săi pini Norfolk ce mărgineau ţărmul şi cu valurile de un albastru-închis care se spărgeau leneşe pe nisipul alb.

- Îţi mulţumim că faci asta pentru noi, mai ales că te-am anunţat abia azi, îi spuse Carmel cu căldură. Nu mi-a venit să cred când Kirsty a sunat să-mi spună că nu poate veni să stea cu copiii în seara asta. Ştiam că, într-o sâmbătă, nu prea aveam şanse să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască, şi - surpriză - a sunat telefonul, iar tu mi-ai spus că vrei să treci pe aici, în

seara asta. Sper că nu consideri c-am întins coarda prea tare, rugându-te să ai grijă de copii, în noaptea asta, nu?

- Nu-ţi face probleme! M-a încântat ideea de a fi de ajutor şi, în acelaşi timp, să am grijă şi de copii.

- Mă voi revanşa în weekendul următor şi am să dau, în cinstea ta, o petrecere în aer liber. Asta, dacă n-ai alte planuri, bineînţeles?

- Nu. N-am nici un plan. Abia aştept să ne vedem atunci.

- Sper că... nu intenţionai să ieşi în oraş, în seara asta, nu? Sper că nu ţi-ai anulat vreo întâlnire din cauza noastră?

Laura crezu că simte în tonul Carmelei o nuanţă care sugera faptul c-ar şti un secret, sau vreo speranţă, poate.

Înţelegând deodată despre ce era vorba, spuse pe un ton răutăcios :

- Ah... Morrie ţi-a spus că m-a văzut sărutându-l pe Dirk, sâmbăta trecută, nu-i aşa?

Imediat îşi dădu seama că el nu-i spusese, iar Laura îşi muşcă buzele. Scăpase porumbelul! gândi ea.

Carmel o privi şocată şi, în acelaşi timp, curioasă.

- N-a însemnat nimic, îi explică Laura. O nebunie de moment. Uită, te rog. Hai să mergem înăuntru.

Carmel o urmă curioasă, nevrând să scape ocazia.

- Dar nu pot uita. Adică... tu l-ai sărutat? După ce el... ăăă... ştii tu...

Laura străbătu holul şi intră în imensa bucătărie, care
servea şi de cameră de zi, unde se aşeză pe unul din

scaunele înalte din faţa barului.

Carmel ardea de curiozitate.

- Totuşi... ar fi minunat dacă tu şi Dirk v-aţi împăca. Să fiţi exact ca pe vremuri! Vreau să spun... ştiu că s-a comportat ca un ticălos, dar voi doi vă potriviţi atât de bine, Laura, parcă sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Toţi văd acest lucru. Tocmai de-asta am fost atât de surprinşi când v-aţi despărţit.

Laura se întoarse spre cumnata ei şi o privi calmă, deşi, în sinea ei, nu era deloc aşa. Nici nu trecuseră douăzeci şi patru de ore de când îl părăsise pe Dirk în acel restaurant şi mai era încă tulburată după acea întâlnire.

- Nu există nici o şansă ca noi doi să ne împăcăm, Carmel, afirmă cu fermitate Laura. L-am văzut ieri seară pe Dirk pentru scurtă vreme şi...

- Da? o întrerupse Carmel. Unde?

- Undeva în oraş. Nimic special.

Cu siguranţă că patronii restaurantului Kable’s ar fi scrâşnit din dinţi dacă-ar fi auzit o astfel de remarcă la adresa localului lor, din moment ce era considerat unul dintre cele mai bune şi mai exclusiviste localuri din Sydney. Însă Laura şi-l va reaminti ca pe locul în care se petrecuse cel mai umilitor eveniment din viaţa ei. Şi nu doar pentru că acolo Dirk îi făcuse cea mai degradantă propunere din viaţa ei, ci şi pentru că fusese tentată să accepte.

Doar pentru o clipă, numai, şi asta doar din cauză că forţa şi tăria ei fuseseră subminate de dorinţe şi instincte. Relaţia ei cu Dirk a început ca o mare pasiune fizică şi, deşi această pasiune s-a diminuat cumva de-a

lungul anilor petrecuţi împreună
- Probabil datorită obsesiei ei de a avea un copil - despărţirea lor, se pare, că i-a redeşteptat sentimentele pentru Dirk cu o forţă răzbunătoare, devastatoare. Să fie atât de aproape de el, noaptea trecută, fusese o încercare şi o tortură, în acelaşi timp. Cum găsise forţa de a se ridica şi a pleca era o surpriză, când fiecare părticică a corpului său ţipa să accepte
- să accepte orice, numai ca să fie din nou în braţele lui!

Văzând-o pe Carmel c-o fixa în continuare, în aşteptarea
mai multor detalii, Laura se adună.

- I-am cerut lui Dirk să divorţăm - spuse ea calmă - iar el a acceptat cu bucurie să înceapă formalităţile. S-a terminat. Căsnicia noastră s-a sfârşit. Şi ştii ce? Sunt uşurată. În sfârşit, mi-am dat seama că, de fapt, nu-l mai iubesc.

Bravo, râse o mică voce cinică în subconştientul ei. I-ai zis-o! şi ce contează c-ai spus câte-o minciună pe ici, pe colo, dacă asta te scapă? Ai fost deşteaptă că n-ai spus nimic despre oferta şocantă pe care ţi-a făcut-o Dirk, altfel ai fi putut sfârşi prin a recunoaşte cât de încântată ai fost de propunere şi cât de greu ţi-a fost să pleci înainte de a ţi se înmuia genunchii în faţa lui?

Lui Carmel îi căzu faţa.

- Oh, ce păcat, murmură ea.

Uşurarea Laurei a fost enormă că putuse refuza oferta lui Dirk. Ce-ar fi fost azi, dacă nu l-ar fi refuzat, dacă l-ar fi primit pe Dirk acasă la ea? Cum s-ar fi simţit acum?

Cu siguranţă nu la fel de încordată cum se simţea acum, ricană acel glas cinic interior.

- La naiba, doar era inevitabil, izbucni ea mai mult răstin- du-se la acel glas din subconştient decât la Carmel. Îmi pare rău, îşi ceru ea scuze imediat. Se pare că încă mai sunt puţin sensibilă, când vorbesc despre Dirk. Hai să nu mai discutăm despre el. Acum... spune-mi la ce petrecere mergi. Mi-ai spus că este acasă la nu-ştiu-care regizor de teatru şi că vine, până la urmă, să vadă „South Pacific“, nu-i aşa?

- Da şi da şi da! zâmbi Carmel, distrasă cu uşurinţă de la subiectul anterior, încântată să vorbească despre soţul ei. Pentru o clipă, Laura fu profund geloasă. Carmel şi Morrie aveau o căsnicie de excepţie, iar relaţia dintre ei era nemaipomenită, împărţind împreună totul. Cândva, Laura se simţise în perfectă siguranţă văzându-l pe fratele lui Dirk în rolul de soţ şi tată. Erau fraţi, era firesc să semene, îşi spuse ea. Cât de rău ar fi putut fi?

Tocmai atunci Morrie intră în bucătărie, foarte spilcuit, într-un costum negru de seară. Mai scund decât Dirk, era la fel de chipeş şi la fel de al naibii de deştept.

- Ne-ai salvat viaţa, Laura! exclamă el, sărutând-o pe obraz, apoi se întoarse către soţia sa. Gata, iubito? Dumnezeule, arăţi delicios. E o rochie nouă?

Carmel roşi de plăcere. Era o femeie frumoasă, iar rochia roşie pe care o purta se potrivea atât cu culoarea pielii, cât şi cu trupul ei zvelt şi frumos modelat. În mintea Laurei se strecură gândul că ambii fraţi preferau acelaşi gen de rochii. Sexy, revelatoare şi uşor de scos.

Morrie îşi luă soţia în braţe şi o sărută lung, făcând-o

să se fâstâcească.

- Potoleşte-te, Morrie, zise ea împingându-l la o parte, râzând ruşinată. Ce-o să creadă Laura?

- Că abia aştept să ne întoarcem la noapte acasă, îi răspunse el, chicotind sexy.

Această scenă era ultimul lucru la care ar fi vrut să asiste Laura, deoarece-i reamintea foarte acut de Dirk şi de ce dorea el de la ea. Doamne, măcar dacă-ar fi fost genul de femeie care să accepte o relaţie atât de neruşinată. Dacă ar fi reuşit să uite de toate aceste precepte la care nu putea renunţa, cum ar fi respectul de sine şi decenţa. Dacă nu l-ar mai fi iubit pe ticălos!

După ce Carmel şi Morrie au plecat, Laura a fost extrem de încântată că Donna voia să se joace continuu. Iar Nicholas, de data asta, a fost un îngeraş, deşi l-a ţinut numai în faţa televizorului, la desene animate, până a venit ora de culcare. Din nefericire, acest lucru a pus capăt şi cooperării lui. Se smiorcăi tot timpul. Chiar şi când îl băgă în pat plângea.

- Dacă nu eşti cuminte, îl avertiză Laura, îl sun pe unchiul Dirk şi-i spun să vină încoace, iar el va fi foarte supărat.

Nick păru să se potolească. Dirk îl salvase odată de pe acoperiş, operaţie care implicase un urcuş periculos. Apoi îi făcuse o morală puştiului, care ar fi îngrozit şi un judecător al Curţii Supreme.

- Am să fiu cuminte, spuse copilul cu voce scăzută.

- Mă bucur, rosti Laura şi, mângâindu-l pe cap, se îndreptă spre uşă. Vrei să las lumina aprinsă?

- Bineînţeles că nu! exclamă el. Eu nu sunt fricos ca proasta de soră-mea. Sunt băiat mare şi curajos. Nu

cred în Bau-bau şi în monştri!

Laura îşi dădu ochii peste cap exasperată şi stinse lumina. Dar când se întoarse şi o văzu pe Donna acolo, cu lacrimi în ochi, ar fi vrut să se întoarcă înapoi la Nicholas şi să-l plesnească.

- N-nu vreau să mă sperii, tanti Laura. Câteodată vi-visez monştri şi... şi... dacă este întuneric când mă trezesc, cred că... că monştrii se ascund în camera mea.

Laura rezistă tentaţiei de-a o lua în braţe ca s-o liniştească Uneori, astfel de demonstraţii de afecţiune puteau fi neindicate. Încurajau lacrimile şi autocompătimirea. În loc de asta, o luă pe Donna de mână şi porni încet cu ea pe holul lung.

- Tu chiar visezi monştri? o întrebă ea pe un ton interesat. şi eu visez, dar niciodată ceva atât de interesant, cum ar fi monştri. Visele mele sunt foarte plictisitoare. Poate-ar trebui să mă uit şi eu mai mult la desenele animate la care te uiţi tu şi Nicholas şi atunci poate-am să visez şi eu monştri.

Îi zâmbi Donnei, care o privea surprinsă ca şi cum niciodată nu s-ar fi gândit că cineva ar fi putut s-o invidieze pentru visele ei.

- Eşti o fetiţă foarte norocoasă că ai astfel de vise interesante, continuă Laura. Bineînţeles, visele sunt la fel ca desenele animate de la televizor. Nu-ţi pot face nici un rău. De fapt, nici nu există în realitate. Cineva le desenează şi apoi tu le vezi la televizor. Imediat ce opreşti televizorul... Puf! Monştrii dispar. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu visele, când te trezeşti. Puf, şi dispar.

Laura se simţi foarte încântată când Donna merse la culcare chiar fericită, fără să mai vrea lumina aprinsă.

Totuşi, încântarea ei dispăru zece minute mai târziu, când fetiţa coborî scările în sufragerie ţipând.

- Tanti Laura, tanti Laura! Nicholas s-a înţepenit şi nu mai poate ieşi şi este numai vina mea şi... şi...

Laura încercă să nu intre în panică, sări în picioare şi, prinzând cu mâini ferme umerii Donnei, îi spuse :

- Linişteşte-te şi spune-mi unde este înţepenit Nicholas.

- Sus pe scări! ţipă copilul. Vino, îţi arăt eu!

Laura fu târâtă pe hol.

- Acolo, sus! îi arătă Donna.

Laura privi într-acolo şi văzu un cap cu o chică de păr blond ieşind printre zăbrelele balustradei. O feţişoară schimonosită şi înlăcrimată o privea.

- Scoate-mă de-aici! plânse Nicholas.

- Oh, Dumnezeule, murmură Laura. Hai, Donna, hai să mergem să vedem ce putem face.

Aş omorî fericită copilul ăsta, gândi ea, urcând scările.

- Cum Dumnezeu poţi spune că este vina ta, Donna? Capul fratelui tău e înţepenit între barele astea!

- Păi, începuse să-mi spună în toate felurile prin perete şi...

- Ba nu i-am spus!...

- Tu taci din gură, tiranule mic, spuse Laura, dându-i o palmă la fund. Continuă, Donna.

- Păi, când n-a vrut să se oprească, i-am spus că am auzit telefonul sunând şi i-am spus că probabil era unchiul Dirk. El... el s-a ridicat din pat, s-a furişat de-a lungul holului şi şi-a băgat capul printre bare ca să vadă mai bine telefonul şi a rămas înţepenit acolo şi... n-am... n-am vrut să-i fac rău! insistă ea. Pe cuvânt. Am vrut

doar să-l fac să mă lase în pace.

- Scoate-mă de aici! ţipă din nou Nicholas, apoi izbucni în plâns. Văzându-l cum se zguduie de plâns, inima Laurei se
înmuie, pentru că, în definitiv, era doar un băieţel.

- Haide, haide, dragule, încercă ea să-l calmeze, şi se aplecă lângă el. O să fie totul bine. Acum încearcă să nu mai plângi şi să mă laşi să văd ce pot face. Donna, fugi şi adu-i lui Nicholas o batistă.

- Dar sunt foalte în-înţepenit, zise el printre suspine.

- Da... eşti foalte înţepenit, admise ea, încercând să nu zâmbească. Dar umorul dispăru curând. Capul şi urechile lui Nicholas
se umflaseră un pic din cauza încercărilor repetate de a-şi scoate capul, iar Laura se îndoia că puştiul va reuşi. Va trebui tăiată una dintre bare.

- Cred c-avem nevoie de ajutor, îşi spuse ea cu glas tare.

- Îi vreau pe mami şi pe tati! suspină Nicholas.

Laura îi şterse nasul cu o batistă.

- Şi eu îi vreau, murmură ea.

Morrie şi Carmel îi lăsaseră un număr de telefon, în caz de urgenţă, dar ea nu voia să-i deranjeze. În definitiv, viaţa lui Nicholas nu era câtuşi de puţin ameninţată. Nu... un poliţist era răspunsul problemelor lor.

- Tu stai aici, Donna, şi liniştеşte-ţi fratele până dau eu un telefon.

Laura abia ajunse la baza scărilor, când cineva sună la uşă.

- Slavă Domnului! exclamă ea şi fugi să deschidă,

sperând să fie un bărbat potrivit.

Şi era.

Din păcate.

- Laura, spuse Dirk pe un ton leneş, stând în lumina de pe verandă.

Laura avu în faţa ochilor imaginea splendidă a unui corp masculin impresionant, pus în evidenţă perfect de pantalonii negri şi sacoul alb, de seară, acelaşi corp pe care ea-l respinsese cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

Evident, respingerea nu-l deranjase deloc pe Dirk, din moment ce stătea chiar în faţa ei îmbrăcat elegant.

Laura se întrebă cu ironie ce femeie era norocoasa beneficiară a farmecului lui, în seara asta. Virginia? Sau o alta la fel de posesivă?

- În vizită la Carmel, nu? sugeră el, cu ochii săi gri lunecând peste ţinuta ei lejeră.

- Nu, veni răspunsul ei scurt. Uite ce-i, n-avem timp pentru discuţii lungi şi pline de subînţelesuri pe tema nefericitei coincidenţe care a făcut să treci pe aici în seara asta, tocmai când am venit şi eu ca să stau cu copiii.

Şi, ignorând valul de emoţii, îl luă de mână şi-l târî înăuntru pe Dirk.

El o privi, ridicând dintr-o sprânceană.

- Nu-i nevoie de atâta grabă indecentă, Laura. Dacă te-ai răzgândit la oferta mea, aş prefera să procedăm cu un oarecare stil şi...

- Tine-ţi cureaua închisă şi priveşte sus, îi comandă ea.

Îl privi cu o plăcere răutăcioasă cum păleşte.

- Trăsnitul ăsta mic, spuse el printre dinţi.

- Nţ, nţ, nţ, îl dojeni ea sec. Nu vorbi astfel în faţa copiilor.

Laura făcu un pas înapoi, când el se întoarse şi-i aruncă o
privire cu conotaţii sexuale.

- Cum spui tu, iubito. Aşteptăm până vor fi copiii în pat şi apoi vom... ăăă... trece la treabă. Tu erai cea care părea foarte nerăbdătoare, cu câteva clipe în urmă.

- Eşti un...

- Nu în faţa copiilor, o opri el, punându-i un deget pe buzele deschise.

Ea-şi alese prost momentul să închidă gura, pentru că degetele lui i se lipiră de buze. Acest contact îi trimise un şoc electric în corp. Când încercă să rezolve problema, deschizân- du-şi buzele, sprânceana stângă a lui Dirk se ridică.

- Mmm, murmură el, şi-şi băgă degetul în gura ei.

Ea se feri imediat şi-i dădu peste mână.

- Cum îndrăzneşti?

El zâmbi ca un drăcuşor

- Te avertizez, îi spuse el cu o blândeţe ameninţătoare, că îndrăznesc să fac o mulţime de lucruri, în ultima vreme. Iar acum, zise el mai tare, plecându-şi capul să-l privească din nou pe Nicholas, ce-a mai făcut, de data asta, puştiul meu aventurier?

Avură nevoie de destul de multă vreme ca să-l elibereze pe Nicholas, însă, la sfârşit, n-a mai fost nevoie să taie bara de la balustradă, aşa cum se temuse Laura. Fusese nevoie de un prosop cu gheaţă înfăşurat în jurul gâtului şi capului mai bine de un sfert de oră,

apoi urechile lipite strâns de cap cu bandă adezivă, iar în cele din urmă, cu multă cremă, îi făcură capul să alunece afară dintre bare. Mai dificilă fusese îndepărtarea cu mult şampon a cantităţii mari de cremă cu care fusese uns capul lui Nicholas, înainte de a pune copilul extenuat în pat.

Singurul lucru bun câştigat din experienţa asta a fost o schimbare a relaţiei dintre frate şi soră. Donna a fost cea care şi-a liniştit şi încurajat frăţiorul pe parcursul întregii operaţii, ca o cloşcă. Iar el o privea complet cu alţi ochi. Pentru el, acum Donna devenise îngerul lui păzitor, cealaltă „mămică“ şi insistase ca ea să rămână în camera lui şi să-i citească o poveste, dar adormi imediat.

Când, în sfârşit, Donna se urcă în patul ei, era un copil diferit - foarte mândră de sine.

- Este încă mic, îi spuse ea Laurei. Nu vrea să fie rău.

- Are nevoie de cineva care să aibă grijă de el tot timpul, îi spuse Laura serioasă.

- O să am eu grijă de el.

- Da? Vai ce surioară bună eşti. Aş vrea să fi avut şi eu o soră mai mare, ca tine.

- N-ai nici o soră, tanti Laura?

- Nu. Mama m-a avut doar pe mine şi trebuie să recunosc că am avut o copilărie cam singuratică. Ar fi fost frumos să fi avut un frate sau o soră pe care să-i iubesc.

Donna se încruntă uşor.

- Când o să ai copii, tanti Laura, spuse ea foarte serioasă, să ai mai mulţi.

Inima Laurei se strânse, nemaireuşind să articuleze nici un cuvânt. Rămase, pur şi simplu, acolo, pe marginea patului, uitându-se în gol şi încercând să se stăpânească.

Donna o luă de mână.

- Nu fi tristă, tanti Laura. Eu te iubesc.

Acum Laurei i se puse un nod în gât.

- Şi eu te iubesc, draga mea, reuşi să zică ea cu o voce ştrangulată.

Un zgomot în spatele lor o făcu pe Laura să-şi întoarcă privirea şi-l surprinse pe Dirk cum dispărea din uşă, îndepărtându-se furios.

I se strânse stomacul. Evident, auzise şi el discuţia despre copii şi reacţionase. Ce-l iritase? Sau ce-l supărase? Se întrebă nu pentru prima oară dacă nu cumva faptul că era steril determinase schimbarea drastică a comportamentului său.

Posibil, îşi zise ea. Dar puţin probabil. Laura nu putea spera în miracole. Dacă şi-ar fi dorit cu disperare un copil, ar fi putut să-l aibă, prin inseminare artificială sau chiar prin adopţie. Dar el preferase să nu discute despre asta.

Nu. Lui îi plăcea ceea ce făcea, îi plăcea să se culce cu toate femeile care-l acceptau. şi în mod sigur îi plăcea să-şi şocheze soţia bătoasă, morală şi plicticoasă.

Poate că tocmai de aceea îi făcuse acea propunere, vineri seara. Dorise s-o şocheze, răzbunându-se pe ea pentru rănile pe care i le provocase orgoliului său masculin. Nu fusese ea atât de proastă, încât să-i spună

că nu-l mai voia dacă nu-i putea dărui un copil? Ei bine, probabil că acum voia să-i demonstreze că putea s-o facă să-l dorească fără să-şi dorească nimic în schimb, cu excepţia celei mai mari insulte : bani!

Tinându-şi firea, Laura o sărută pe Donna de noapte bună şi ieşi din cameră. După ce verifică dacă Nicholas dormea, coborî încet scările, hotărâtă să nu-l lase pe Dirk s-o seducă şi nici măcar să-l lase s-o atingă.

Capitolul 6

Laura intră în sufragerie şi se opri înmărmurită.

- Ce faci aici? se răsti ea la Dirk.

Acesta îşi scotea sacoul şi cravata, punându-şi-le pe unul din scaunele de bucătărie. O privi enervant de blând.

- Cred că expresia este „mă simt ca acasă“.

Se îndreptă spre colţul unde se afla televizorul şi luă programul TV care se afla pe o măsuţă de cafea.

- Mă întreb ce-o fi azi la televizor? Ah, da, un film vechi, unul din preferatele mele : Alfred Hitchock - La nord prin nord-vest. Mai ţii minte, l-am văzut împreună, într-o noapte, târziu? Cu ani în urmă. Îmbrăţişaţi strâns pe sofaua noastră.

Chicoti înfundat şi sexy.

- Mă rog... aproape că l-am văzut. Dacă-mi aduc eu bine aminte, bietul Cary Grant intrase într-un mare bucluc, când eu eram pe punctul de a aţipi, iar tu începuseşi să.

- Ajunge, Dirk! îl întrerupse ea furioasă, roşind când îşi aminti cu claritate ce începuse să facă.

El ridică din umeri nepăsător.

- Dacă insişti. Însă credeam c-am reuşit să te fac să treci peste asemenea ipocrizii, draga mea. Nu-i nimic ruşinos în ce făceam împreună. Eram soţ şi soţie, în definitiv. Încă suntem, de fapt, sfârşi el, aruncându-i o privire speculativă care-o făcu să se înfioare.

Încrucişându-şi braţele în defensivă, îl privi furioasă.

- Situaţie pe care timpul şi un divorţ o vor remedia! Şi acum... îţi sugerez să-ţi pui sacoul şi cravata şi să pleci, Dirk. Sunt sigură că Virginia, sau cea cu care

aveai întâlnire astă- seară te aşteaptă cu nerăbdare.

- Văd că eşti foarte bine informată despre prietenele mele, mormăi el. M-ai verificat?

- Deloc. Dacă nu vrei să ştie toată lumea care este iubita ta de moment, te sfătuiesc ca, pe viitor, să fii mai discret. Sau să-ţi pui secretara să facă un jurământ al tăcerii!

El zâmbi.

- Biata June. N-aş putea să-i fac una ca asta. Unica ei distracţie, în această viaţă, este să bârfească! Aşadar, înţeleg că draga de Claudia încă mai încearcă să te înjunghie pe la spate?

- Tu ce părere ai?

- Părerea mea este că ar trebui să pleci de acolo şi să-ţi deschizi o agenţie de modă pe cont propriu. Ai avea un succes nemaipomenit! N-ar trebui să mai lucrezi pentru Fenwick Fashions, Laura. Ar trebui să ai afacerea ta!

Laura roşi involuntar de plăcere. Indiferent ce devenise, Dirk încă mai avea capacitatea de a o complimenta, când era vorba despre ceea ce conta cel mai mult pentru ea.

Nu în privinţa aspectului ei fizic, ci în ce priveşte succesele profesionale, atât cele reale, cât şi cele posibile. Numai datorită încurajărilor lui, mersese la interviul pentru slujba de la actuala firmă, anunţ pe care-l văzuse în ziarul de sâmbătă, la optsprezece luni după căsătorie. Mama ei o considerase total nepotrivită pentru o slujbă care presupunea relaţii cu oamenii la un nivel profesional şi unde trebuia să ia decizii importante în privinţa achiziţiilor. Nici chiar ea însăşi - după

experienţele umilitoare din timpul şcolii - nu crezuse că va ajunge vreodată ceva mai mult decât o asistentă de achiziţii.

Dar se acomodase cu noua slujbă de parcă s-ar fi născut pentru ea, simţul ei pentru modă îmbinându-se foarte bine cu dorinţa fierbinte de a se dovedi atât de deşteaptă cum o considera soţul ei. A fost extrem de satisfăcător să-l vadă pe Dirk mândru de succesul ei.

Însă chiar şi el, de data asta, o supraestima.

- Nu cred că am suficientă experienţă ca să reuşesc pe cont propriu, zise ea pe un ton ezitant. În afară de asta, aş avea nevoie de un capital destul de important, ca să pornesc afacerea. Nu. nu cred că am atâţia bani, Dirk.

- Am să-ţi dau eu câţi vrei, replică el încet, dacă accepţi propunerea pe care ţi-am făcut-o noaptea trecută.

Deodată, Laura realiză încotro conduceau complimentele şi sugestiile lui. Îi aduseră un gust amar în gură.

- Şansele ca să se întâmple aşa ceva sunt. sunt.

- Sunt aceleaşi ca şi cele de a face dragoste cu tine aici, în seara asta, pe sofaua asta?

Laura rămase fără grai, după care, luându-i cravata şi sacoul, i le aruncă în braţe.

- Ieşi afară. Acum!

El le prinse din zbor şi le aruncă imediat pe un alt scaun din apropiere, privind-o cu o expresie indulgentă şi amuzată.

- Nu e cazul să te pierzi cu firea, Laura, iubito. Era suficientă o aluzie. Aşadar, răspunsul este tot nu. Bine.

Dar n-am să plec. N-am unde să mă duc acum, în afara unui apartament gol. Am sunat-o pe Virginia când îl spălai tu pe Nicholas şi am contramandat întâlnirea!

- Aşa, pur şi simplu? Fără nici o explicaţie sau scuză?

- Nu-mi spune că-ţi faci griji din cauza sentimentelor rănite ale Virginiei? Ar fi prima oară când se întâmplă aşa ceva - soţia să fie îngrijorată din cauza amantei. Dar, dacă tot vrei să ştii adevărul, i-am spus ceva despre nişte probleme familiale. Din nefericire, Virginia a tras concluzia corectă, că tu ai putea fi implicată în povestea asta şi mi-a trântit telefonul în nas.

Oftă cu o falsă îngrijorare, amuzându-se.

- Voi avea mult de lucru acum, ca să-i intru din nou în graţii, sfârşi el.

- Sunt sigură c-ai să găseşti tu o cale! izbucni Laura.

- Aşa este, veni răspunsul lui laconic.

Pentru o clipă, Laura crezu c-o să explodeze de furie şi frustrare. Exact la timp reuşi să se abţină, ştiind că, dacă lăsa să se vadă o urmă cât de mică de slăbiciune în faţa lui Dirk, ar fi fost o enormă greşeală. Avea nevoie de o judecată la rece, ca să poată ocoli capcanele născocite de el, deoarece intenţia lui de a rămâne nu însemna altceva decât faptul că nu abandonase ideea de a face din ea amanta lui. Nu se lăsase păcălită de aparenta lui politeţe. Absolut deloc.

- Chiar nu mă interesează deloc să-ţi pun la încercare puterea de convingere, spuse ea încordată. Nici nu-mi doresc compania ta, pentru restul serii. Aşadar, dacă eşti amabil, aş vrea totuşi să pleci.

- Cât de nerecunoscătoare eşti, Laura! Vin să-l

salvez pe micul tiran, pentru tine, şi cu ce mă aleg în schimb? Doar cu insulte. Nici măcar cu o ceaşcă de cafea.

Laura oftă exasperată.

- Dacă te servesc cu o ceaşcă de cafea, pleci?

- Ai cuvântul meu.

În care putea avea tot atâta încredere câtă avea şi-ntr-un cuvânt al unui politician, gândi ea iritată.

Îngrijorarea îi crescu când Dirk luă telecomanda televizorului şi se întinse pe canapea.

Oclipă mai târziu, figurile lui Cary Grant şi Eva Marie Saint umplură ecranul. Laura pufni şi plecă la bucătărie să facă o cafea, trântind sertarele şi uşile dulapurilor.

- Nu uita să faci şi pentru tine una! strigă el. Nu-mi place s-o beau singur.

- Nu mai spune, murmură ea pentru sine.

- Poftim? o întrebă el, ridicându-se într-un cot s-o vadă de pe canapea.

- Tu uită-te la film, Dirk, şi taci din gură.

- Vai de mine, ce ţâfnoasă eşti în seara asta. Sau eşti aşa în fiecare seară? Ştii, tot ce ţi-ar trebui ar fi o lungă.

- Dirk Thornton, dacă rosteşti ce cred eu că vrei să spui, vin la tine şi-ţi torn cafeaua fierbinte pe ştii-tu-ce!

El chicoti amuzat.

- Voiam să spun vacanţă.

- Voiai pe dracu'!

- Laura! Sunt şocat.

- Vezi să nu!

- Cine vorbeşte acum urât?

- Nu eu. Eu niciodată nu înjur.

- Ba da.
- Ba nu!
- Mi-ai zis ticălos, noaptea trecută.
- Asta n-a fost înjurătură. Este doar o stare de fapt, o constatare, insistă Laura.
- O opinie, draga mea. Şi să ştii că n-ai dreptate.

Laura trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-i dea o nouă replică acidă şi-n acel moment realiză că el se distra.

„Inima îţi bate cu putere, sângele ţi se înfierbântă, iar al naibii corp ţi se excită. Curând nu vei mai dori deloc să plece. Şi ştii care-ar putea fi urmarea“, gândi ea fără suflare.

Se uită la Dirk exact când el se ridică şi se întoarse spre ea, ca să vadă ce face. Ceea ce văzu în ochii ei îi făcu zâmbetul să dispară de pe buze, fiind înlocuit de o expresie cunoscătoare şi răutăcioasă, care-o enervă.

Disperată, Laura îşi plecă ochii şi încercă, cu un efort de voinţă, să-şi micşoreze ritmul pulsului, reamintindu-şi continuu decizia pe care o luase când coborâse scara. Reînnoindu-şi hotărârea de a-l trata cu nepăsarea pe care o merita, aduse cafeaua, punând ceaşca pe măsuţa de lângă el, iar ea se aşeză pe fotoliul de alături. Scufundându-se în moliciunea lui, se lăsă pe spate şi-şi încrucişă gleznele, relaxată, sperând ca astfel să afişeze o indiferenţă calmă faţă de prezenţa lui. Se prefăcea chiar că urmărea filmul.

- Ah, nimeni nu face cafeaua atât de bună ca tine, Laura,

o lăudă el, după ce sorbi de câteva ori. Fierbinte, tare şi dulce...

Laura se crispă, aşteptând ca el să adauge „exact ca tine“. Făcuse această comparaţie odată, după ce făcuseră dragoste, în luna de miere, şi după aceea, câteva luni la rând băutul cafelei împreună devenise un fel de preludiu. Dirk ar fi privit-o pe deasupra căniі, pronunţând cuvintele magice, iar ea, inevitabil, ar fi roşit. Se părea că lui îi făcea plăcere s-o facă să roşească, pe atunci.

Desigur. la fel ca şi în restul relaţiei lor, îmbujorările au încetat, la un moment dat, iar băutul cafelei n-a mai reprezentat nimic special.

Acum, totuşi, putea simţi căldura cum îi năvălea în obraji. Temătoare, îi aruncă o privire, să vadă dacă-i observase stânjeneala.

Ce prostie din partea ei.

Ochii lui cenuşii priviră imediat într-ai ei, spunându-i că şi el îşi amintise zilele acelea - chiar cu mare plăcere, judecând după sclipirea care-i juca în ochi.

Inima Laurei tresări şi imediat îşi feri privirea, încercând cu disperare să-şi recapete aerul indiferent.

Dar Dirk n-avea de gând s-o lase să-i scape atât de uşor.

- Poţi să-mi dai un motiv bun pentru care nu vrei să-mi devii amantă? o întrebă el cu o blândeţe insidioasă. Şi, fără istericale. Nu voi forţa subiectul. Vreau doar să-ţi aud obiecţiile formulate calm şi logic.

Laura înghiţi convulsiv. Ar fi putut risca să-i răspundă la întrebare şi astfel să înceapă o discuţie cu argumente şi contraargumente? Dirk era regele dezbaterilor, ştiind perfect cum să-i convingă pe oameni să-i accepte punctul de vedere. Să îndrăznească să se

ia în coarne cu el?

Mai bine nu. Însă, deodată - poate pentru că o enerva gândul de a părea slabă şi neajutorată - vru să-i arate cât de puternică devenise, cât de independentă, de când o părăsise el, şi să-i demonstreze că nu putea s-o convingă să facă ceva împotriva voinţei, mai ales în ceea ce priveşte acea propunere neruşinată! De parcă l-ar mai fi lăsat să se folosească de ea, după tot ce-i făcuse. Ar fi fost nebună!

- Pot să-ţi dau o mulţime de motive, Dirk, dar cele mai importante ar fi, unul, că nu te mai plac, iar al doilea că, pur şi simplu, îţi consider propunerea dezgustătoare.

- Hm.

El îşi puse ceaşca de cafea pe farfurioară.

- Ştii, Laura, era o vreme când nu considerai că-i dezgustător să faci dragoste cu mine. Dimpotrivă, chiar.

- N-am spus că este dezgustător să fac dragoste cu tine, îl corectă ea scurt. Am spus că propunerea ta este dezgustătoare. Să fii amanta plătită a unui bărbat, pentru mine înseamnă să fii prostituată.

- Aha, acum înţeleg, dădu el din cap cu înţelepciune. Atunci banii te deranjează. Bine. Retrag oferta de bani şi-mi schimb propunerea din amantă în iubită. Sau preferi prietenă?

- Prefer fosta soţie, spuse ea cu răceală. Se pare c-ai uitat primele mele două motive.

- Nu. Nu le-am uitat. Primul, că nu mă mai placi. Ei bine, ce legătură are plăcutul între iubiţi? N-are prea mare importanţă. Sunt chiar câteva lucruri la tine care nu-mi plac, dar sunt pregătit să le trec cu vederea.

Laura îl privi uimită.

- Cum ar fi?

- Unul ar fi că eşti îngrozitor de dezordonată. Îţi laşi lucrurile peste tot, iar să faci curăţenie, din punctul tău de vedere, înseamnă să arunci totul în fundul debaralei. Pun pariu că, dacă aş merge acum în dormitorul tău, ar fi un dezastru!

Laura roşi când îşi aminti în ce stare se afla dormitorul ei. Avea dreptate. Era o catastrofă. Nu pentru c-ar fi fost în întregime vina ei. În parte era şi vina lui! În prima parte a zilei de azi începuse să lucreze la o nouă rochie, cusutul fiind o activitate care-i solicita întreaga concentrare, curăţenia în casă neputând s-o împiedice să se gândească la Dirk şi la propunerea lui. Apoi, după pauza de prânz, o sunase Carmel. Laura se gândise să-i viziteze duminică, dar acum Carmel o rugase să aibă grijă de copii, iar ea nu mai avusese timp să facă ordine.

- Asta n-are nici o legătură, îi respinse ea argumentul cu o mişcare iritată a mâinii. Uiţi cel mai important motiv. Nu mai vreau să faci dragoste cu mine.

- Preferi să faci tu dragoste cu mine? o întrebă el cu un licăr vesel sclipindu-i în ochi.

- Bună încercare, Dirk, răspunse ea pe un ton potrivit de sarcastic.

În mintea ei năvăliră o mulţime de imagini evocate de sugestia lui. Trecuse atât de multă vreme de când preluase ea rolul agresiv în amor, de când îşi lăsase mâinile şi buzele să-şi exprime dorinţele. La naiba, trecuse o groază de vreme de când făcuse dragoste - ceva după care acum întregul ei corp ţipa cu disperare.

Doar gândul la ce făcuse odinioară cu bărbatul care-i stătea acum alături o făcea să fie străbătută de frisoane de excitare. Cum ar fi s-o mai facă o dată, să-l facă să geamă de frustrare, de plăcere, să-l facă să-şi piardă complet autocontrolul? Îi cunoştea trupul atât de bine, ştia ce-i plăcea, ştia ce l-ar arunca într-un vârtej de plăcere din care exista doar o singură cale de ieşire.

- Văd că-mi pierd vremea, rosti Dirk.

Sărind în picioare, duse ceaşca la buze ca să-şi termine cafeaua şi, din greşeală, câteva picături îi pătară cămaşa.

- La dracu', bombăni el. Asta este cămaşa mea preferată.

Şi, fără să mai spună altceva, puse jos ceaşca şi începu
să-şi descheie nasturii.

Pentru câteva secunde, Laura rămase pe loc, luată prin surprindere, în special din cauza stângăciei lui Dirk. Când observă că degetele chiar îi tremurau în timp ce-şi descheia nasturii, mintea îi fu traversată de un gând surprinzător. Era posibil să se fi supărat chiar atât de tare că-l respinsese? Era posibil să mai fie încă îndrăgostit de ea?

Încă o dată se trezi bombardată de „de ce"-uri şi „cum"-uri. De ce se schimbase soţul ei atât de mult în ultimul an? Sterilitatea lui să fi fost cauza acestui comportament? Ce era adevărat şi ce nu? Minţise când îi spusese, de curând, că se însurase cu ea doar ca să-şi satisfacă dorinţele? S-ar fi putut să fi fost îndrăgostit de ea încă de la început?

Bineînţeles, îşi dădu ea seama şocată. Cu siguranţă!

Nu putea să greşească în această privinţă. O iubise.

Cândva.

Poate că nu distrusese în totalitate acea iubire, cu obsesia ei de a avea un copil. Poate că provocase doar stricăciuni, fără s-o distrugă cu totul. Sau poate că ceva se schimbase în el când aflase că nu poate fi tată - lucru pe care timpul şi dragostea ei l-ar putea vindeca.

În capul Laurei începură să se învârtească o mulţime de întrebări. Dar, după aceea, bunul simţ îi veni în ajutor. Nu putea fi sigură de nimic, nu? Era doar hipnotizată, dragostea ei pentru Dirk încercând să găsească scuze comportamentului lui din ultima vreme.

- Mă duc s-o clătesc un pic, spuse el, scoţându-şi cămaşa.

Laura se clătină. Chiar trebuia să se dezbrace în faţa ei? Chiar acum?

Aşa se părea.

Laura înghiţi în sec, încercând să pară relaxată, în timp ce privea cu lăcomie torsul musculos al lui Dirk. Cu siguranţă exersase mai mult în sala de gimnastică, în ultima vreme. Degetele ei se crispară pe braţele fotoliului, încercând cu disperare să le împiedice să se întindă pentru a-l atinge, rămânând cu respiraţia tăiată până când el se depărtă.

După ce se găsi la o distanţă sigură, ea lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu un şuierat prelung şi se prăbuşi înapoi pe spătarul fotoliului, extenuată.

Când apa se auzi curgând în chiuvetă, Laura fu recunoscătoare pentru pauza oferită de plecarea lui Dirk. Dar curând clipocitul apei fu înlocuit de zgomotul storcătorului, care nu mai era la fel de reconfortant.

Dacă Dirk intenţiona să mai rămână până i se va zvânta cămaşa, atunci va mai sta o vreme.

Se simţi din nou încordată, chiar panicată. Nu-i plăcea cum se derulau lucrurile, mai ales în mintea ei. Era destul de neplăcut să-l aibă alături pe Dirk. Acum, când el era pe jumătate dezbrăcat, era o adevărată tortură!

Când, în sfârşit, el se întoarse, Laura răsuflă uşurată văzându-l îmbrăcat într-o cămaşă de-a lui Morrie. Din nefericire, era prea mică şi nasturii nu i se închideau, iar poalele fâlfâiau când mergea, mişcarea făcând-o să joace pe pieptul lui puternic.

Buzele Laurei erau uscate, când el se aşeză, iar inima îi bătea cu putere, ambele reacţii enervând-o peste măsură. Nu voia să-l dorească pe Dirk şi nici nu voia ca el să-i observe agitaţia. Era ca un vultur, când simţea slăbiciunea prăzii.

- Ţi-ar prinde bine nişte soare, veni comentariul ei tăios, neputând să-şi reprime dorinţa de a găsi ceva criticabil la el.

Nu c-ar fi fost foarte palid. Chiar şi în lunile reci ale anului, pielea lui Dirk mai păstra o tentă aurie. Forma o combinaţie neobişnuită părul blond şi pielea arămie. Şi Morrie era blond, dar pielea lui nu se bronza la fel de bine.

El ridică din umeri indiferent, întinzându-şi braţele pe spătarul sofalei.

- N-am prea avut timp liber, în ultima vreme. Am avut o serie de cazuri dificile care s-au derulat unul după altul.

- Sau asta, sau ţi-ai petrecut timpul liber de fiecare

dată în casă!

Remarca ei îl făcu să zâmbească ironic, iar Laurei îi veni să-şi dea pumni în cap şi şuturi în fund.

- Aud cumva gelozie? Sau doar acreală? o întrebă el.

- Eu aş spune mai degrabă dezamăgire şi dezgust!

- Serios? şi obiectezi că fac sex sau te deranjează partenerele pe care mi le aleg?

- Poate numărul partenerelor! Nu te gândeşti c-ai putea contacta vreo boală, Dirk? Sau îţi place să flirtezi cu moartea?

Încruntarea lui o surprinse. Cu siguranţă că un bărbat atât de inteligent, cum era el, se gândise dinainte la astfel de lucruri, nu? Totuşi, dacă-ar fi fost sinceră, era prima oară când se gândea şi ea la acest aspect. Reacţiile sale la aventurile soţului ei fuseseră, până acum, mai degrabă emoţionale decât practice. Acum se trezi cuprinsă de o grijă cât se poate de reală pentru sănătatea lui. Dacă i s-ar întâmpla ceva rău lui Dirk, ar muri şi ea.

Temătoare, se aplecă spre el.

- Dirk. sper că nu ţi-ai asumat vreun risc prostesc, nu? îl întrebă ea îngrijorată. Adică.

Se aplecă şi el spre ea, apropiindu-se destul de mult.

- Chiar crezi că m-aş gândi să-ţi propun să te culci cu mine dacă-ar exista pericolul să-ţi fac vreun rău? Poate că nu mă crezi, Laura, dar încă ţin la tine şi niciodată nu ţi-aş risca sănătatea. Niciodată!

Îl credea. Poate că era naivă, dacă-l credea, dar acesta era adevărul. De fapt, a fost incredibil de mişcată de tonul plin de profunzime emoţională. Îi reamintea de acel Dirk de odinioară, avocatul pasionat,

dedicat, care-i captivase imaginaţia şi inima, care se însurase cu ea şi-i arătase că un bărbat poate dărui unei femei chiar mai mult decât spera ea. Îi reamintea de bărbatul cu care se măritase.

- Oh, Dirk, exclamă ea şi-şi plecă ochii confuză.

- Laura. iubito.

Când el îşi ridică mâna şi o aşeză uşor pe obrazul ei, ea-şi ridică ochii şi inima i se strânse văzând căldura şi pasiunea din privirea lui. Încă o mai iubea. Trebuia să fie aşa.

Primul lui sărut a fost incredibil de uşor, buzele sale abia atingând-o. Ea suspină, când gura lui o părăsi.

Al doilea sărut n-a mai fost chiar atât de nevinovat. După o clipă de rezistenţă reflexă, buzele Laurei s-au deschis, uitând de toate când o explozie de dorinţă o inundă devastatoare, autodistructivă. Raţiunea îi dispăruse, la fel ca şi teama de consecinţe, rămânând doar dorinţa obsesivă de a-şi satisface nevoile profunde.

Ea gemu când el îşi ridică, în cele din urmă, capul, şi rămase cu ochii mari, rugători, într-ai lui.

- Dacă mai continuăm aşa - gâfâi el - nu mă voi mai opri. Spune-mi, dormi aici la noapte sau te duci acasă?

- Dorm. dorm aici.

- Păcat. Totuşi, presupun că asta o să ţină mai mult, din moment ce te-ai hotărât să laşi deoparte figurile de soţie geloasă şi să te comporţi ca o femeie matură. Şi acum, scuteşte-mă de protestele moraliste, Laura, murmură el, prinzând-o de umeri şi trăgând-o efectiv pe genunchi. Ai nevoie de un bărbat în patul tău şi s-ar putea foarte bine ca acesta să fie chiar soţul tău!

Şi, spunând asta, o strânse în braţe şi o sărută din

nou, amintindu-i forţat cât era de slabă şi lipsită de voinţă, mai ales când era excitată. Iar acum, chiar era. Incredibil. Doamne, Dumnezeule, simţea cum se răsucesc toate organele în ea, cum se crispează. Şi numai acest bărbat putea stinge această pasiune.

Din nou gemu dezamăgită când o abandonă încă o dată, de data asta aşezând-o cu fermitate lângă el, pe canapea. Doar nu voia s-o lase aşa, se gândi ea ameţită.

- Dirk, zise ea, înecându-se.

Fără să se gândească, îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, înlăturând-o. Aplecându-se, îl sărută pe umărul fierbinte, apoi coborî pe piept.

Murmurul lui o puse în temă pe Laura cu tot ce voia să ştie, determinând-o să continue, coborând de-a lungul coastelor, pe abdomen până la buric, în jurul căruia desenă mici cer- culeţe cu vârful limbii, făcându-i muşchii să se încordeze şi respiraţia să i se accelereze. Însă, când dori să-i descheie pantalonii, el îi prinse cu putere mâinile.

- Nu, pentru Dumnezeu, nu, îi ordonă el pe un ton răguşit.

Ea-şi ridică privirea.

- De ce nu? Nu-ţi mai place asta?

El râse strangulat.

- Bineînţeles că-mi place.

- Atunci, dă-mi voie, şopti ea cu voce scăzută. Vreau s-o fac.

Şi se aplecă să-l sărute pe buze, în timp ce încercă din nou să-i deschidă fermoarul pantalonilor.

Cu un gest brutal care-i tăie respiraţia, el o împinse

şi se ridică.

- Am spus nu, Laura, zise cu o voce surprinzător de rece.

Ea-l privi consternată.

- Îmi pare rău, dar adevărul este că, pentru astă-noapte, mi-am făcut alte planuri, continuă el. Nu mi-am închipuit c-ai putea fi atât de. cooperantă. Însă nu-ţi face griji, voi rupe legătura cu Virginia. Începând de mâine sunt al tău. ***Salaam,*** iubito, îi zâmbi el, rostind salutul de rămas bun în arabă. Vise plăcute şi pune la păstrare pentru încă douăzeci şi patru de ore această încântătoare pasiune nebună. Presimt că merită aşteptarea. Nu te mai ridica. Ies singur.

Nici când auzi închizându-se cu putere uşa de la intrare Laura nu-şi găsise glasul. Încet simţurile îi reveniră, deşi era foarte obosită.

Cum de putuse să se amăgească singură şi să creadă că el încă o mai iubea? Cum? şi cum putuse să se coboare atât de mult, încât să-l implore s-o lase să facă ceea ce considerase a fi cel mai intim lucru în preludiul lor? Înnebunise de-a bine- lea?

Se îmbujoră de ruşine gândindu-se cât de aproape fusese de umilirea totală. Era deja rău că, după ce-o sărutase pe ea, se ducea acum să sărute o altă femeie. Ce-ar fi fost dacă chiar ar fi.?

Fu străbătută de un fior puternic.

Şi apoi chiar să-l lase să plece fără să-i spună să se ducă dracului, fără a-i corecta presupunerea cum că era pregătită să. să.

- Oh, Doamne! ţipă ea înfundat şi se lăsă să cadă pe canapea. Ce naiba mă fac?

Capitolul 1

- Nu era nevoie să ne aştepţi, îi zise Carmel, când ea şi Morrie se întoarseră acasă, în jurul orei unu noaptea.

- M-am gândit că e mai bine să vă aştept, răspunse Laura prudentă.

N-avea rost să le spună că nici măcar nu mai era vreo şansă ca să adoarmă în acest moment.

În ciuda faptului că, acum mai mult ca oricând, aproape îl ura pe Dirk, mintea îi era bântuită de imagini cu el şi Virginia, goi într-un dormitor. şi nici măcar nu era un dormitor obişnuit, ci unul cu un budoar decadent, cu tapet roşu, cuvertură albă de pluş, un tavan cu oglinzi şi un pat enorm, circular, cu aşternuturi din satin negru.

Morrie, intuitiv, a fost primul care a reacţionat la tensiunea ei nerostită.

- S-a întâmplat ceva cât am fost noi plecaţi? o întrebă.

Laura îşi mută gândurile de la Dirk şi Virginia şi se concen-
tră asupra lui Morrie, care o privea curios.

- Nimic grav. A fost un mic incident cu Nicholas, despre care ar fi bine să vă povestesc înainte ca, mâine dimineaţă, copiii să vă spună versiunea modificată a poveştii.

Morrie se încruntă, dar Carmel oftă.

- Ce-a mai făcut, de data asta? o întrebă ea, resemnată. Nu, aşteaptă! Lasă-mă să pregătesc mai întâi nişte băuturi. Cred că am nevoie de una mare, înainte de a auzi şi ultimele năzdrăvănii ale fiului nostru.

Tu vrei, Morrie? Laura?

Amândoi acceptară, iar Laura hotărî să nu bea mai mult de un pahar. Tocmai se hotărâse ce să facă în privinţa lui Dirk şi avea nevoie de minte limpede, ca să conducă.

După ce toţi trei se aşezară în sufragerie, cu paharele în mână, Laura începu să le povestească evenimentele serii, inclusiv partea cu Dirk, dându-le de înţeles că el ar fi plecat imediat după rezolvarea problemei.

Carmel clătină din cap, când povestea luă sfârşit.

- Niciodată nu ştiu la ce să mă mai aştept de la micul diavol, se plânse ea. Serios, Morrie, ar trebui să fii mai ferm cu Nicholas.

- Fac tot ce pot, iubito. Este un copil dificil. Când o să meargă la şcoală, probabil o să se mai liniştească.

- Cred că-n seara asta a învăţat o lecţie bună, interveni Laura. A devenit foarte supus, după aceea. Dirk spunea că nimic nu se compară cu o spaimă zdravănă, care să tempereze un spirit rebel.

- Ce noroc să apară Dirk aşa, din senin, recunoscu Carmel, încruntată. A spus de ce-a venit? Adică. ştia că vom fi plecaţi. L-am auzit pe Morrie când i-a spus, ieri după-amiază.

Laura ridică din umeri.

- N-a spus. Presupun că urgenţa situaţiei l-a distras de la scopul vizitei.

- Sau a venit special să te vadă, concluzionă Carmel. Cu toate acestea, cum a ştiut că tu.

Îşi întoarse exasperată privirea spre soţul ei.

- Morrie, i-ai spus, cumva, lui Dirk că urmează să

vină Laura ca să aibă grijă de copii?

Pe faţa lui Morrie se citi clar vinovăţia.

- S-ar putea să-i fi spus în treacăt. Dar de ce mă acuzi? Doar este încă soţul ei. Poate că a vrut doar să vorbească cu ea despre ceva anume. Sper că Dirk nu te-a supărat, Laura?

- Simpla vedere a lui Dirk o supără pe Laura, continuă Carmel iritată. Cât priveşte faptul că încă îi mai este soţ. Ha! Nu ştiu cum, dar a uitat într-un mod convenabil de acest lucru, când a părăsit-o şi a început să concureze pentru titlul de armăsar al secolului!

- Încetaţi! izbucni Laura, şi sări în picioare. Încetaţi!

Carmel şi Morrie se întoarseră spre ea consternaţi.

- Vă rog! ţipă ea. Nu începeţi să vă certaţi din cauza lui Dirk şi a mea. Mă face să mă simt îngrozitor. Sunteţi cel mai fericit cuplu din câte cunosc şi nu vreau să. să.

Lacrimile o înecară.

Imediat Carmel se ridică şi o îmbrăţişă.

- Vai, draga de tine, o linişti ea. Îmi pare rău. Sunt o proastă.

Laura se depărtă de ea, înghiţindu-şi lacrimile. Ştia că, dacă va începe să plângă, nu se va mai putea opri. Iar Dirk nu merita nici o lacrimă.

Încercă să râdă, dar râsul fu forţat.

- Se spune că divorţul este mai rău decât un deces în familie. Încep să cred asta.

- Un divorţ? exclamă Morrie. Dar credeam. adică. Ce s-a întâmplat?

- Laura a luat hotărârea asta săptămâna trecută, îi spuse Carmel.

- Dar.

- Uite ce-i, nu poate rămâne aşa pentru totdeauna. Indiferent cât o iubim noi şi ne-o dorim cumnată, trebuie să se gândească şi la viitorul ei. Laura i-a lăsat lui Dirk o grămadă de timp să-şi revină şi să încerce să se împace, dar acum el a pierdut trenul, nu-i aşa?

- Aşa este, răspunse Laura, gândindu-se amărâtă că, deşi a pierdut trenul, el avea o mulţime de maşini puternice cu care s-o prindă din urmă.

- Dirk nu este un om rău, îl apără cu încăpăţânare fratele său. A fost doar tulburat de ceva, în ultima vreme. Cred. cred că Laura ar trebui să-i mai acorde o vreme înainte de a accepta divorţul. În definitiv. doar n-a întâlnit pe nimeni altcineva cu care să-şi dorească să se recăsătorească!

Laura fu uimită de siguranţa din afirmaţia lui Morrie. Cum putea fi atât de sigur? El n-avea de unde să ştie dacă exista sau nu un alt bărbat în viaţa ei.

Asta însemna că vorbise cu Dirk despre ea.

Se uită lung la cumnatul ei şi se întrebă îngrijorată ce rol avea el în planul lui Dirk de a o readuce înapoi în patul lui. Era complice de bunăvoie sau silit? Îi trecuse prin minte că Morrie era cel care îi trimisese bilete la spectacol. Ar fi putut cu uşurinţă să facă în aşa fel, încât locurile fratelui lui să fie în spatele ei.

Supărarea şi dezamăgirea apărură pe chipul ei.

- Nu te uita aşa la mine, Laura, murmură el. Doar este fratele meu, ce naiba. Nici n-ai idee cum era el înainte să te fi întâlnit pe tine. Ce făcea! Şi nu mă refer numai la femei, riscurile nebuneşti pe care şi le asuma apărând tot felul de criminali nebuni, pe care nici un alt avocat n-ar fi îndrăznit să-i atingă nici cu un deget! Ca

adolescent, îi plăcea să-şi sfideze norocul. La fel şi ca adult, acţiona fără să se gândească la posibilele consecinţe. Dacă el considera că cineva este nevinovat, atunci era de partea lui, indiferent de pericol. Dar, după ce te-a întâlnit. a devenit peste noapte o persoană mai sensibilă, mai potolită. Am început chiar să cred că va apuca să trăiască până la treizeci şi cinci de ani. Bine, am înţeles, se pare că, în ultima vreme, a cam luat-o razna. Dar îţi cer prea mult, dacă te rog să mai ai puţină răbdare? Nu renunţa la el, Laura. Te implor.

Laura era mişcată de pledoaria lui frăţească. Însă se părea că Morrie nu ştia nimic despre sterilitatea lui Dirk, nici despre ultima lui afirmaţie, şi anume că se însurase cu ea doar pentru a-şi satisface dorinţele şi nu pentru c-o iubea. Şi tot dorinţa era la baza interesului de ultim moment. Morrie se înşela ima- ginându-şi că fratele său avea un comportament aberant doar pentru moment.

Ea ştia mai bine. Dirk îi demonstrase încă o dată, în seara asta, că era un diavol lipsit de conştiinţă. Singura surpriză a fost refuzul lui de a se culca şi cu ea şi cu Virginia, în aceeaşi seară. Poate că la treizeci şi patru de ani nu se mai simţea în stare de o atare performanţă. Era sigură că motivele nu erau morale. Un bărbat moral n-ar fi defilat cu amantele prin faţa soţiei, nici n-ar fi exploatat sentimentele pe care ştia că soţia lui încă le mai nutrea pentru el.

Pentru că asta încerca să facă. Să se folosească de dragostea ei, pentru a obţine singurul lucru pe care şi-l dorea: trupul ei.

Inima îi tresări în piept, când văzu figura disperată a lui Morrie. Voia să-l liniştească, voia să-i spună că ea

încă-l mai iubea pe Dirk şi că nu-l va părăsi, în ciuda a tot ce-i făcea el.

Dar nu putea să facă aşa ceva. Iubirea nu era indestructibilă, iar dragostea ei pentru Dirk începuse, în sfârşit, să se clatine.

Oh, bineînţeles, încă o mai afecta din punct de vedere sexual. Probabil va avea nevoie de multă vreme până să dispară şi acest lucru, din moment ce atracţia sexuală nu putea fi controlată raţional. Dar nu putea să continue să iubească un bărbat pe care nici nu-l mai plăcea, nici nu-l mai respecta.

- Nu este vina mea, Morrie, spuse ea cu regret, dar şi foarte hotărâtă. Mă tem că Dirk trebuie să accepte consecinţele.

- Dar, Laura, el.

Se întrerupse şi o grimasă îi strâmbă buzele. Laura avu senzaţia că el ar fi vrut să mai spună ceva, însă nu era sigur c-ar fi trebuit s-o facă.

- Da? zise ea, aşteptând ca el să termine de vorbit.

Atunci el oftă adânc.

- Dirk este foarte complex. Câteodată, modul în care abordează problemele vieţii este puţin cam. neortodox. Dar îţi repet. nu este un om rău. Ţine minte totdeauna acest lucru.

Laura încercă să nu lase să i se vadă mila pe chip. Morrie nu-şi cunoştea fratele atât de bine cum îşi închipuia. Asta era problema. Dar nu putea să-l deziluzioneze.

Ii bătu uşor pe umăr.

- Cum spui tu, Morrie. Acum trebuie să plec.

Carmel o privi lung.

- Să pleci? La ora asta? Credeam că rămâi aici, în noaptea asta.

- Îmi pare rău, dar nu pot dormi într-un pat străin, mai ales în starea asta.

- Te-a supărat Dirk, nu-i aşa?

Laura nici nu confirmă, nici nu negă comentariul făcut de ea.

Carmel îşi privi pieziş soţul, iar acesta ridică uşor din umeri.

- Te conduc până la maşină, se oferi el, iar Laura acceptă.

Trecuse cu puţin de ora două noaptea, când Laura îşi parcă
maşina în garaj. Mâna îi tremura când scoase cheia din contact, abia atunci realizând că nu-şi mai amintea când ajunsese acasă. La ora aceea nu prea fusese trafic.

Gândurile îi fuseseră la Dirk, desigur, dar, destul de ciudat, acestea fuseseră pline de amărăciune mai degrabă decât de furie.

Înţelegea frustrarea lui Morrie, pentru că şi ea voia să creadă că Dirk era, totuşi, un om bun. Însă, pur şi simplu, nu era aşa.

Laura ieşi din maşină şi trânti portiera.

Problema era, gândi ea în timp ce închidea uşa garajului, că Dirk va putea, probabil, să obţină ce-şi dorea, pentru că atracţia dintre ei era prea mare. Nu se îndoia că mâine va apărea în apartamentul ei - adică azi, se corectă ea când văzu cât era ceasul - extrem de chipeş şi extraordinar de sexy, cu intenţia de a continua de unde rămăseseră.

Inspirând adânc, băgă cheia în uşa de la intrare,

reprimân- du-şi orice amintire despre cât de plăcut era să facă dragoste cu Dirk. Cât de. multă imaginaţie. avea.

Se concentră asupra strategiei pe care se hotărâse s-o adopte, pentru a evita catastrofa de a fi sedusă se propriul ei soţ, împotriva voinţei sale.

Laura ajunse la primul etaj al blocului cu trei nivele, verifică dacă pe hol nu era nimeni - nici un soţ care s-o pândească - apoi intră repede. Într-o clipă se baricadă în interior, simţindu-se în siguranţă.

Se rezemă de uşă şi oftă cu putere. Pe la ora opt - erau mai puţin de cinci ore până atunci - intenţiona să plece cu maşina cât mai departe de apartamentul ei şi să se întoarcă târziu. Răbdarea nu era una din virtuţile lui Dirk. Se va plictisi extrem de repede şi nu va aştepta până să răspundă ea la telefon sau la uşă. În cele din urmă -spera că înainte de a sosi la uşa ei - va renunţa şi se va întoarce acasă, în apartamentul lui de burlac.

Sigur, această soluţie era valabilă numai o zi. Dar era un început şi poate că Dirk va înţelege mesajul că-şi pierdea vremea cu ea.

Laura se depărtă de uşă şi intră în dormitorul principal, păşind hotărâtă. Un singur lucru o nedumerea. Oare Dirk chiar îşi imagina că ea o să rămână acasă toată ziua să-l aştepte şi apoi să cedeze? Tipu’ chiar era nebun! Oricum, cineva trebuia să-i arate că nu putea continua să trateze femeile ca pe nişte jucării erotice, pe care să le cucerească şi apoi să le abandoneze după bunul lui plac.

- Şi mă votez şefă peste duş! spuse ea cu glas tare, aruncându-şi furioasă pardesiul pe patul care,

odinioară, îl împărţise cu Dirk.

Atunci Laura privi întreaga jumătate dreaptă a patului, partea pe care Dirk pretinsese că era singura pe care putea dormi.

Ceea ce era, probabil, încă o afurisită de minciună, bombăni ea supărată.

Dar râsese de el prima oară când îi spusese asta, în noaptea când se întorseseră din luna de miere.

Laura se aşeză pe marginea patului, lăsând supărarea deoparte când amintirile îi năvăliră în minte, amintiri ale vremurilor când viitorul li se păruse roz, când Dirk părea a-i satisface toate nevoile, nu doar pe cele sexuale, când nimeni şi nimic nu-i putea clătina încrederea în el.

- Dar de ce trebuie neapărat să dormi pe partea asta? îl întrebase ea, zâmbindu-i cu indulgenţă. În luna de miere ai dormit pe ambele părţi ale patului.

El zâmbise de pe cealaltă parte a patului. Valizele fuseseră aşezate pe cuvertura care acoperea patul, fiind în plin proces de despachetare.

- Nu-mi amintesc să fi dormit în nopţile acelea.

- Dar ai de gând să le dormi de acum înainte? îl tachinase ea.

- Din nefericire. Amândoi trebuie să reîncepem serviciul, de mâine. Trebuie să ne întoarcem la realitate.

- Realitate, repetase ea încet şi inima îi fu învăluită de un nor.

Când văzuse schimbarea dispoziţiei ei, Dirk înconjurase
patul şi o luase în braţe. O sărutase cu tandreţe.

- Nu fi tristă, spusese el încet. Lunile de miere nu

pot continua la nesfârşit. Întotdeauna revine realitatea. Dar realitatea cu tine, draga mea, va fi mai minunată decât un milion de luni de miere cu orice altă femeie. Tu eşti tot ce mi-aş fi dorit de la o soţie.

- Vorbeşti serios, Dirk? îl întrebase ea, când se iviseră câteva îndoieli bine ascunse în sufletul ei. Chiar vorbeşti serios?

Nu putea să nu-şi reamintească ceea ce mama ei îi spusese cu cruzime, cu o zi înaintea nunţii, că mariajul ei era imposibil să reziste, că chiar dacă Dirk se îndrăgostise de ea, ea n-avea ce-i trebuie ca să ţină lângă ea un bărbat ca el.

Mâinile lui îi cuprinseseră faţa.

- Ce pot spune ca să te conving? Te ador, doamnă Laura Thornton. Pur şi simplu, te ador.

- Dar. dar ştii că nu sunt deloc foarte deşteaptă, ştii foarte bine. Nu cum eşti tu.

El râsese.

- Nu eşti deşteaptă? Eşti chiar cea mai deşteaptă domnişoară din câte există! Doar ai reuşit să mă prinzi pe mine, cel mai convins burlac din Sydney, nu? M-ai prins şi mi-ai stăpânit mintea cu o simplă privire a acelor ochi albaştri şi frumoşi ai tăi.

- Dar asta nu-i.

- Sst, o întrerupsese el cu fermitate. Nu mai vreau să te aud spunând aşa ceva. Eşti foarte deşteaptă şi nu lăsa pe nimeni să-ţi spună altceva. Tu n-ai primit suficiente încurajări, pur şi simplu.

Apoi o sărutase, de data asta nemaifiind atât de tandru. Un minut sau două mai târziu, valizele fuseseră împinse la o parte, iar Dirk îi demonstrase că era la fel

de eficient pe ambele părţi ale patului lor.

Laura îşi prinse capul între mâini şi gemu uşor. Era atât de greu să creadă că acel Dirk fusese doar o iluzie, că jucase un rol doar pentru a o poseda sexual. Voia cu disperare să creadă că atunci el o iubise; că bărbatul cu care se certase în seara asta era o simplă anomalie, provocată de vestea că era steril.

Morrie spera ca schimbările în caracterul fratelui său să fie doar temporare. Dar Laura nu se putea agăţa de o asemenea idee, pentru că era evident că nu putea fi adevărată. Comportamentul lui Dirk devenea tot mai imoral.

Amintindu-şi ultimele lui cuvinte rostite înainte de a pleca,
i se trezi din nou furia. Să creadă el c-o să reuşească! Nu mai era adolescenta naivă pe care o întâlnise cândva. Acum era o femeie încrezătoare în propriile ei puteri. O supravieţuitoare.

Laura sări în picioare, cu capul sus, hotărâtă să fie puternică.

Să încerce s-o seducă! Să încerce numai!

Capitolul 8

Duminica începu bine, promiţând o zi frumoasă de toamnă. Laura porni la drum puţin după ora opt şi se îndreptă spre una din plajele din partea sudică a Sydney-ului, cât mai departe de Dirk. Cronulla să fie aceea, hotărî ea pe loc, după ce văzu un indicator imediat ce trecu de podul Harbour.

Nu c-ar fi vrut să înoate. Apa ar fi mult prea rece. Un pui de somn, întinsă pe nisipul cald, ar fi ideal, îşi spuse ea, căscând pentru a nu ştiu câta oară.

Şi a dormit pe nisip. Toată dimineaţa. Extenuarea psihică şi fizică îşi spuseseră, în sfârşit, cuvântul. După aceea se plimbă. Străbătu plaja de la un capăt la celălalt şi înapoi. În cele din urmă, se aşeză, iar când se aşeză, gândurile negre o asaltară din nou. Oare Dirk chiar va renunţa s-o mai aştepte, când va veni şi va vedea că nu-i nimeni acasă?

El nu renunţase la nimic niciodată în viaţa lui, îşi spuse Laura. N-o lăsase nici pe ea să renunţe la ceva. La insistenţele şi cu ajutorul lui învăţase să înoate, să citească mai bine, să şofeze. Căpătase chiar şi o slujbă mai bună. El o condusese cu o mână de fier, dar şi cu multă dragoste, gândi ea.

Acum se întreba dacă Dirk făcuse toate astea pentru ea sau pentru el. Poate c-o ajutase doar ca să-şi satisfacă propria mândrie. În definitiv, o vânzătoare într-un magazin de confecţii pentru femei, care nici măcar nu era în stare să citească cum trebuie, nu era chiar soţia potrivită pentru un avocat de succes.

Laura îşi sprijini capul în mâini, mintea învârtindu-i-se ameţitor. Trebuie să încetez cu asta, îşi spuse ea, sau

am să înnebunesc. Indiferent ce-a fost odată Dirk, acum este aducător numai de veşti proaste. Acesta-i crudul adevăr. Singurul pe care mă pot baza.

Pe la ora cinci şi jumătate, începu să sufle o briză rece, forţând-o să părăsească plaja. Dar n-avea încă de gând să meargă acasă. Ar fi fost posibil ca Dirk s-o mai aştepte acolo.

În astfel de momente, Laura regreta profund absenţa familiei sau a prietenilor. Dacă ar avea măcar o casă unde să fie primită cu căldură, oameni cu care să poată vorbi. Alţii în afară de Morrie şi Carmel, bineînţeles.

Îi apăru în minte Hester, cu chipul ei plin de bunătate.

Nici măcar nu ştiu unde locuieşte, gândi Laura îndrep- tându-se spre maşină. Nici numărul de telefon. Aş putea să-l caut în cartea de telefon. Nu cred că există multe persoane cu numele H. Appleyards, chiar şi într-un oraş de talia Sydney-ului.

Laura se opri încruntându-se. Dar parcă Hester spunea că trăieşte cu cineva? Un bărbat? Nu cred că-i va plăcea s-o deranjez în weekenduri. Nu. va trebui să-mi umplu timpul
de una singură. Am să mănânc în oraş, la McDonald’s şi apoi merg la un film. După aceea voi putea merge în siguranţă acasă.

Filmul a fost sub orice critică, atât conţinutul, cât şi calitatea au lăsat de dorit. Laura ar fi ieşit din cinematograf dacă ar fi avut unde să se ducă. Dar n-avea, aşa încât rămase acolo tăcută, privind cum un criminal în serie ucidea femeile una după alta dintr-un

motiv numai de el ştiut, şi se simţi extrem de enervată că cheltuise o grămadă de bani pe o asemenea prostie. Însă ce-o enerva mai mult, era prostia victimelor. De ce, după ce fusese prevenită că-n zona ei se mişca liber un maniac,
o femeie se plimba pe străduţele lăturalnice, la miezul nopţii? Fata chiar o căuta cu lumânarea! şi, bineînţeles, era ucisă.

Şi totuşi. chiar şi iritarea putea fi o emoţie care să-i distragă atenţia, lucru de care Laura îşi dădu seama când filmul se sfârşi şi se aprinseră luminile. Nici măcar o singură dată, în ultimele două ore, nu se gândise la Dirk. Un mic miracol, s-ar putea spune!

Dar când ieşea din sală deja se gândea la Dirk. Era sigură că se săturase s-o aştepte până la această oră. Cel puţin, pe ziua de azi. Era trecut de nouă şi jumătate. Se îndreptă spre locul ei de parcare, coborî la subsolul patru, unde-şi parcase maşina, apoi conduse prin oraş şi traversă podul spre casă. Când va ajunge, îşi făcu ea un calcul, va fi trecut de ora zece, cel puţin.

Lui Dirk îi plăcea să fie la birou la ora opt fix, în fiecare luni dimineaţă, şi avea obiceiul să nu întârzie prea mult la birou duminica seara. Laura nu credea că s-ar putea schimba, din acest punct de vedere, sau poate da? Din celelalte puncte de vedere se schimbase, admise ea cu amărăciune. Clătină din cap frustrată.

Laura ajunse în faţa blocului puţin după ora zece. Ieşind din maşină, se uită după Jaguarul albastru metalizat al lui Dirk. O maşină uşor de observat, îşi spuse ea destul de sigură pe sine.

N-o văzu.

Merse chiar şi după colţul blocului, să verifice, dar tot n-o văzu. Singurul Jaguar era unul negru. Oftând uşurată, se întoarse.

Poate că din cauza filmului pe care tocmai îl văzuse sau din cauza lui Dirk, Laura urcă în grabă scările tăcute şi slab luminate până în dreptul uşii ei. Abia după ce se află în siguranţă în apartament, îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia. După ce puse lanţul de siguranţă, răsuflă uşurată.

- Ce proastă sunt! râse ea.

Dar râsul era unul nervos şi cam tremurat.

Tremurând un pic, aprinse lumina de pe hol şi merse să facă o baie. În ultima vreme, acesta era ritualul ei de duminică noaptea - o baie lungă, relaxantă de obicei, după ce se uita la televizor. Apa fierbinte care o încălzea era cea mai bună pastilă de dormit.

Adevărul era că, în ultima vreme, îşi formase o mulţime de tabieturi care s-o ajute să doarmă noaptea. Câteodată, făcea exerciţii cu frenezie. Alteori muncea, cosând ca o apucată până când aproape adormea în faţa maşinii de cusut. Mai avea şi o grămadă de cărţi lângă pat, în cazul în care tot nu-i venea somnul. Fără poveşti romantice, desigur. Nu mai citea aşa ceva.

Dacă toate aceste metode eşuau câteodată - nu adeseori - mai recurgea la pastilele pe care i le prescrisese medicul, după moartea mamei ei şi pe care nu le luase până când Dirk n-o vizitase, ca să-i transmită condoleanţe, umplând-o de durere şi disperare. O vreme depinsese de ele - poate chiar prea mult - însă, după ce Morrie îi dăduse de lucru, să confecţioneze costumele pentru spectacol, reuşise să se

epuizeze muncind din greu.

Laura oftă şi se aplecă să potrivească temperatura apei. Gândindu-se la toate tabieturile ei, realiză cât de patetică şi singuratică îi devenise viaţa. Cât de. goală.

Se ridică şi se privi în oglindă.

- Trebuie neapărat să faci ceva în privinţa asta, îşi spuse ea cu hotărâre. Trebuie să începi să cauţi pe cineva cu care să trăieşti.

Bombănind alte câteva sfaturi pentru sine, se dezbrăcă şi-şi aruncă hainele la coşul de rufe. Încercă apa cu degetul, simţi că este prea caldă, remedie acest neajuns, îşi puse o cască de duş ca să nu-şi ude părul şi intră cu grijă în cadă.

- Ah, murmură ea, lăsându-se pe spate.

Închise ochii şi făcu o încercare curajoasă să-şi lase mintea să plutească în voie, sperând ca astfel să se calmeze.

Inutil.

Continuau să-i invadeze mintea tot felul de autoincriminări şi rezolvări aproximative care, în momentul când a ieşit din apă, au condus la concluzia că viaţa este inutilă fără Dirk şi că-i va lua mult, mult timp până va putea avea încredere într-un alt bărbat sau până va fi interesată de cineva.

Luând unul din prosoapele roşii şi groase de baie, care înviorau albul imaculat al faianţei, Laura se şterse cu putere, apoi îşi aplică pudra preferată. Îşi scoase casca, iar părul îi căzu pe umeri în valuri. Când vru să-şi treacă degetele prin păr, nu reuşi. Era plin de crenguţe şi de scoici.

Oftând, luă peria de păr şi începu să se pieptene.

Braţele îi erau cam moi după duş, periatul părându-i-se un real efort. Totuşi, dacă nu şi-l punea acum în ordine, înainte de a merge la culcare, numai Dumnezeu ştia cum va arăta mâine dimineaţă.

Îşi ridică automat privirea spre oglindă şi tocmai se gândea că soarele îi bronzase un pic nasul şi obrajii, când imaginea lui Dirk se materializă în colţul oglinzii.

Şocul o făcu să tresară violent. Cu ochii larg deschişi şi inima bătând cu putere, se întoarse, sperând ca apariţia lui în oglindă să fie o simplă halucinaţie.

Pentru o halucinaţie, arăta al naibii de real. Îmbrăcat lejer, în blugi şi tricou gri pe care era scris „New York“ cu litere negre şi groase, Dirk arăta chiar şi mai masculin decât în costumul de seară, din noaptea precedentă. De asemenea, se uita lung, cu ochi înfometaţi, la corpul ei gol.

- Cum. cum ai intrat aici? îl întrebă ea cu vocea strangulată, luând un prosop şi acoperindu-se.

Băgând mâna în buzunar, el scoase o pereche de chei şi le agită pe deget.

Laura murmură nemulţumită. Cum putuse uita că el încă mai avea un set de chei de la apartament? Poate că nu le mai folosise până atunci.

- Am venit pe la nouă, murmură el leneş, punând cheile la loc în buzunar şi sprijinindu-se de tocul uşii. Nu erai acasă.

- Adică ai fost aici de când am venit? îl întrebă ea, simţind că se sufocă.

- Am stat pe canapea, în întuneric, aşteptând răbdător să-ţi termini baia şi să te pregăteşti.

Ea-l privi, crispându-se când privirea lui se fixă pe

oglinda din spatele ei şi-i privi spatele neacoperit de prosop.

- Eşti amabil? izbucni ea, înfăşurându-şi prosopul în jurul corpului.

Zâmbetul lui era amuzat şi ironic, în acelaşi timp.

- Câtă pudoare! Uiţi că te-am mai văzut goală?

- Nu. N-am uitat. Dar asta se întâmpla când eram împreună şi când credeam că mă iubeşti! Dacă vrei să priveşti femei dezbrăcate, încearcă cu scumpa ta Virginia.

Zâmbetul lui se lărgi, făcând-o să se înfioare.

- Arăţi incredibil de ispititoare când te înfurii, ştiai asta? Pielea îţi străluceşte, iar ochii îţi scapără. Şi acei minunaţi sâni se mişcă în sus şi-n jos, extrem de tentanţi.

Laura încercă cu disperare să-şi controleze respiraţia, dar nu reuşi. Încă o dată se trezi prinsă într-un vârtej de furie şi pasiune. O parte din ea voia să-l lovească pe Dirk - atât verbal, cât şi fizic - cealaltă parte - cea care refuza să accepte că acest bărbat nu mai merita nici dragostea, nici dorinţa ei - voia să-l cuprindă în braţe, să-l sărute cu sălbăticie şi să uite ultimul an îngrozitor într-o orgie de amor nebun.

Gândeşte-te la Virginia şi vei reuşi să te calmezi. şi la toate celelalte femei pe care le-a avut el de când te-a părăsit. Gândeşte-te la ele ori de câte ori te vei simţi slabă.

Îşi aruncă părul pe spate şi-şi ridică bărbia.

- Presupun că degeaba o să-ţi spun să pleci, nu-i aşa?

- Exact.

Laura strânse cu putere din dinţi.

- N-am nici cea mai mică intenţie să mă culc cu tine, rosti ea cu o răceală în glas care o uimi.

Dacă tipul ar fi ştiut la ce se gândea ea! Laura încercă să nu pară prea surprinsă. Sau dezamăgită.

- Atunci de ce mai eşti aici?

El se ridică şi-i aruncă un zâmbet incredibil de sexy.

- Ca să te seduc, bineînţeles.

Acum ei i se tăie respiraţia.

- Dar tocmai spuneai. adică.

Se întrerupse când el porni spre ea.

- Termenul „seducţie“ implică lipsa iniţială a cooperării, spuse el. Dar intenţionez să te conving.

- Nu face asta, Dirk, zise ea, înecându-se şi ducându-şi o mână la gât.

- Să nu fac ce? şopti el, luându-i mâna şi ducând-o mai întâi la piept, apoi ridicând-o la buze. Să nu fac ce vrei, de fapt, să-ţi fac? Ti-ai dat arama pe faţă, noaptea trecută, Laura. Nu încerca să bravezi. Nu ţine.

Şi, întorcându-i mâna, o luă prin surprindere când începu să-i sugă fiecare deget în parte.

Câteva secunde, Laura nu mai putu gândi, capul începu să
i se învârtească, iar sângele îi clocotea în vene. Însă, după aceea, se înfurie când îşi dădu seama ce punea Dirk, de fapt, la cale. Smulgându-şi mâna, vru să-l pălmuiască, dar el o prinse. În disperarea ei, încercă să-l lovească cu cealaltă mână. Inutil, acum era imobilizată complet.

- Nu te lupta cu mine, Laura, o avertiză el cu o voce plină de dorinţă, şi-i prinse ambele mâini la spate. Nu

vreau să-ţi fac nici un rău.

Să-i facă rău? Când îi făcuse ultima oară altceva?

- Te urăsc! exclamă ea, în timp ce el o prinse în braţe şi începu s-o sărute la baza gâtului. Te urăsc, repetă ea, deşi îşi lăsă capul pe spate ca el s-o poată săruta mai uşor.

- Urăşte-mă cât vrei, murmură el cu buzele lipite de pielea ei fierbinte. Atâta timp cât mă laşi să fac asta.

Iar buzele lui alunecară în sus, de-a lungul liniei gâtului, ajungându-i la un moment dat la gură.

Lupta Laurei cu propria conştiinţă a fost scurtă. Abia mai târziu a realizat uimită cum un simplu sărut - expert, totuşi

- a putut s-o scufunde într-un asemenea abis al plăcerilor. Singura concluzie la care ajunsese, fusese că Dirk nici nu trebuise să se străduiască prea mult ca să obţină capitularea ei, pentru că deja îşi petrecuse o grămadă de vreme, mai înainte, ca s-o pregătească - mental şi fizic - pentru acest moment. Seducerea ei începuse cu mai bine de-o săptămână în urmă, începând cu acea privire sexy pe care i-o aruncase în foaierul teatrului. Începând din acel moment, el îi menţinuse mintea concentrată doar asupra sexului, de fiecare dată când o vedea, mai întâi la petrecerea de după spectacol, apoi vinerea următoare la restaurant, culminând cu eforturile lui din noaptea trecută.

Dar toate aceste raţionamente au venit mult mai târziu. Pentru moment, nu mai gândea deloc, simţurile îi erau asaltate de valuri de plăcere şi pasiune. Gemu uşor, lăsându-se dezmierdată de buzele şi limba lui, fără să-i mai pese când el îi desfăcu prosopul în care se

înfăşurase. Chiar
i se păru minunată senzaţia atingerii pieptului lui pe sânii ei goi, şi fu încântată de sentimentul de posesiune, când mâinile lui îi cuprinseră fesele şi o strânseră cu putere mai aproape de el.

Deodată se trezi răsucită în braţe şi ţinută cu faţa la oglindă, gâfâind amândoi. Ochii ei albaştri se măriră când mâinile lui începură să-i mângâie cu pasiune corpul, iar gura i se uscă, în timp ce-şi dădea seama de răspunsul propriului său corp la erotismul jocului.

Când el îşi înclină capul ca să-i sărute pielea fină a gâtului, o străbătu un fior de pasiune ca un fulger. Îşi întoarse capul şi buzele întredeschise îi căutară gura, murmurându-i uşor numele cu o voce chinuită, rugătoare. Atunci el o sărută cu pasiune.

- Oh, Dumnezeule, murmură ea, temându-se ca nu cumva să se termine totul prea repede. Opreşte-te. te rog, opreşte-te.

- Niciodată, spuse el.

Se trezi luată pe sus şi purtată spre dormitor.

Pentru o clipă, conştiinţa îi reveni, dar acum,deja fusese învinsă. Asta era exact ce-şi dorea, ce avea nevoie. Acum nimic în lume n-ar mai putea s-o oprească!

Însă, când o întinse pe pat, o ultimă rămăşiţă a mândriei o făcu să lupte pentru o importantă concesie din partea lui.

- Dirk, şopti ea, cu braţele înfăşurate în jurul gâtului lui.

- Da?

- Nu. nu vei merge la ea după ce vei pleca de aici,

da? N-aş. n-aş putea îndura.

Ezitarea lui momentană înainte de a-i răspunde a fost ca un pumnal înfipt în piept, durerea făcând-o aproape să ţipe. Iar ea încă mai pretindea că nu-l mai iubeşte. Doamne, Dumnezeule, n-avea suficiente dovezi care să-i demonstreze că numai dragostea o putea face să se comporte aşa? De ce altceva ar mai fi aici acum, lăsându-l să se folosească de corpul ei, lăsându-l să-i frângă din nou inima?

- Nu fi proastă, Laura, murmură el. Ti-am mai spus. Am terminat cu ea. Tu eşti tot ce-mi doresc, tot ce-mi voi dori vreodată.

Şi, ca s-o convingă, o sărută cu o asemenea pasiune, încât atunci când el se depărtă pentru a se dezbrăca, Laura rămase pe pat, ameţită de plăcere.

- Şi acum, murmură el, revenind lângă ea, hai să recuperăm timpul pierdut.

*

Laura privea fix în tavan, ascultând respiraţia regulată a lui Dirk alături de ea, ştiind că şi ea ar fi trebuit să fi fost adormită, mai ales că peste câteva ore va trebui să se scoale şi să se pregătească de lucru. Însă era mult prea agitată ca să poată adormi, o stare ciudată, când corpul ei ar fi trebuit să fie extenuat şi saturat de satisfacţia sexuală.

Făcuseră deja dragoste de mai multe ori, Laura fiind surprinsă şi uimită să constate că viaţa sexuală pe care o avuseseră cândva fusese îmbunătăţită. Răspunsul era probabil în ea însăşi, din moment ce Dirk n-a făcut nimic diferit. Întotdeauna fusese un iubit viguros şi cu imaginaţie bogată. Dacă, mai înainte, el trebuia s-o seducă, s-o convingă să accepte jocuri şi poziţii noi fără

inhibiţii, acum ea devenise mult mai dornică.

Cât de surprins fusese el când Laura îi sugerase să facă baie împreună, ca să nu mai spună cu câtă plăcere îl spălase pe spate şi-l ştersese. Desigur, venise şi rândul lui, insistând apoi să facă dragoste din nou în faţa oglinzii. Dar orice inhibiţie a fost depăşită curând de o plăcere extremă, pe care o experimentă când Dirk îşi puse în practică ideea. Chiar şi acum mai simţea furnicături în stomac, când îi reveni imaginea sa din oglindă, în timp ce făceau dragoste.

- De ce n-ai adormit? o întrebă el în şoaptă.

Ea se întoarse spre el.

- Nu pot. Sunt prea agitată.

- Tot mai eşti? râse el amuzat.

- Mă gândeam la noi doi în baie, şopti ea, deodată devenind timidă.

- Mmm. Nu-mi spune că nu ţi-a plăcut, zise el, rosto- golindu-se s-o privească în semiîntuneric.

- Bineînţeles că mi-a plăcut, dar cred că prefer să fac în continuare dragoste în pat. Este mai. romantic.

Dirk pufni.

- Şi mai plictisitor. Cuplurilor căsătorite ar trebui să li se interzică să mai facă dragoste în pat, după primul an. Aşa n-ar mai exista atâtea cupluri cu probleme. Soţii ar fi nevoiţi să-şi folosească imaginaţia, iar soţiile ar fi mai.

Chicoti amuzat.

- Ei bine, n-ar mai şti la ce să se aştepte, nu?

Destul de brusc, Dirk îşi strecură o mână sub ea şi o trase deasupra lui.

- Vreau să te ţin într-o continuă stare de aşteptare,

draga mea, îi promise el răguşit. Aşteptare şi excitare.

Şi o sărută încă o dată. Din nou Laura rămase fără aer, când buzele şi mâinile lui Dirk începură din nou s-o dezmierde.

- Nu putem să mai continuăm aşa multă vreme, protestă ea fără suflare.
- Vorbeşte în numele tău, eu n-am nimic împotrivă.
- Eşti nebun! râse ea.
- Ar fi bine să crezi asta.
- Încetează!
- Ce să încetez?
- Ştii tu.
- Ah, vrei să zici să încetez să mai fac asta?

Şi, rostogolindu-se peste ea, făcură din nou dragoste, reamintindu-i că era a lui, indiferent ce s-ar fi întâmplat, până ce moartea îi va despărţi.

Pentru că nimic altceva nu-i va mai despărţi, îşi promise ea cu hotărâre. Nici o altă femeie, sau copii, sau orgoliul lui Dirk, sau oricare altă prostie! S-a întors în viaţa mea şi-n patul meu şi nu intenţionez să-i mai dau drumul.

- Voi adormi la serviciu, oftă ea epuizată.

El încă o mai ţinea aproape, degetele mângâindu-i braţul.

- Ia-ţi o zi liberă, îi sugeră el. Eu nu am treabă azi, la tribunal. Am putea să mai dormim, apoi să luăm prânzul în oraş şi apoi să mergem la mine acasă. Nu mi-ai văzut încă apartamentul de burlac, nu-i aşa? Este chiar pe strada Bondi, cu vedere spre plajă.

Ceva se strânse în ea. Una era să-şi pună în minte să nu se mai gândească la celelalte femei, alta era chiar

să pună în practică acest lucru. N-ar putea îndura să vadă locul unde le dusese probabil pe Virginia şi pe celelalte, unde probabil le făcuse şi lor exact tot ce-i făcuse şi ei. N-ar putea îndura asta.

- Nu, spuse ea destul de brusc. Nu l-am văzut. şi nici nu vreau să-l văd.

- Geloasă, Laura? o tachină el încet.

- Da, n-o deranjă să recunoască.

- Bine, zise el.

Temperamentul ei îşi spuse imediat cuvântul, hotărârea nobilă de a se autosacrifica fiind abandonată în faţa lipsei lui de sensibilitate.

- Cum adică „bine“? strigă ea, ridicându-se într-un cot să-l privească. Cum ţi s-ar părea dacă şi eu ţi-aş flutura bărbaţii prin faţa ochilor? Ce-ai face dacă ţi-aş spune că locul unde stai tu acum n-a fost totdeauna liber, în perioada de când m-ai părăsit?

Dirk sări ca ars, şocat.

- Nu te juca cu mine, Laura, se răsti el. Dacă mai există alt bărbat - sau bărbaţi - în viaţa ta, vreau să ştiu imediat! La naiba, femeie...

O prinse şi o ţintui pe pat.

- Dacă te-ai mai culcat şi cu alţi bărbaţi, voi. voi.

O privea extrem de furios, când, deodată, un licăr ciudat străluci în privirea lui. Laura avu impresia că el tocmai a realizat un lucru. Nu-i trebui mult să-şi dea seama că această descoperire se referea la sentimentele lui faţă de ea.

Şi-o fi dat seama că o iubea? Că sentimentele lui depăşeau simpla dorinţă fizică? Imaginea ei alături de alţi bărbaţi l-o fi făcut, în sfârşit, să vadă adevărul?

Liniştindu-se, o eliberă şi se întinse înapoi în pat, cu o expresie cinică pe chip.

- Îmi cer scuze, murmură el. Am fost deplasat. N-aveam nici un drept să fiu gelos. Presupun c-am fost doar îngrijorat. În definitiv, tu ai vrut să ştii ieri noapte dacă mi-am asumat riscuri prosteşti. Sper sincer ca nici tu să nu fi făcut aşa ceva. Aş vrea să ştiu, ca să-mi iau măsuri de protecţie pe viitor.

Laura tăcu, încercând să nu zâmbească. Nu mă păcăleşti tu pe mine, Dirk Thornton, gândi ea. Mă iubeşti. Întotdeauna m-ai iubit. Despre asta este vorba. Tocmai de aceea, când m-ai văzut din nou, n-ai mai putut sta departe.

- N-a mai fost nici un alt bărbat, spuse ea simplu. Voiam numai să te fac gelos.

El râse sec.

- Şi ai reuşit. Acum... Te-ai hotărât ce vei face azi? o întrebă
el.

- Da. Merg la serviciu. Trebuie. Cererile de vară trebuie rezolvate până la sfârşitul acestei săptămâni, iar Hester nu se poate descurca de una singură.

- Înţeleg, oftă el. Trebuia să-mi dau seama că nu voi putea schimba prea multe lucruri la tine. Întotdeauna joci după nişte reguli, nu-i aşa?

- Ceea ce nu-i un lucru rău, murmură ea, rănită de observaţia lui.

- Şi ce faci dacă nu merge să joci după acele reguli? Ce faci dac-ar trebui să deviezi un pic de la aceste norme, ca să capeţi ce vrei?

Ea nu înţelegea încotro bătea el. Se referea la slujba

lui? Sau la ea?

- Atunci va trebui să fii pregătit să accepţi consecinţele, a urmat replica ei. Societatea îi pedepseşte pe cei ce încalcă regulile.

El râse din nou, iar râsul lui cinic o tulbură.

- Ei bine, atunci va trebui să-mi asum riscul.
- La ce te referi exact, Dirk?
- La noi, desigur.
- Ce-i cu noi?
- La relaţia pe care o vom avea.
- Ce relaţie?
- Vom trăi amândoi păcătuind.

Acum fu rândul ei să râdă.

- Nu fi prost. Suntem căsătoriţi, după cum chiar tu mi-ai reamintit zilele trecute.
- Ah, dar nu vom mai fi după pronunţarea divorţului.
- Dar. credeam.
- Oh, nu, Laura. Ti-am mai spus şi-ţi repet. Căsnicia nu-i pentru mine. Tot vom divorţa, iubito. Nu mai fi atât de supărată. Sunt al tău în întregime, atâta tâmp cât mă vei mai dori. Mă vrei, nu-i aşa? o întrebă el tachinând-o.
- Da, sigur, dar.
- Nici un dar, Laura. Viaţa este făcută pentru a fi trăită, nu pentru a-ţi face griji pentru nimicuri. Oricum, n-ai pentru ce să-ţi faci griji. Voi fi un iubit foarte fidel.

O strânse mai tare în braţe.

- Şi acum închide ochii şi încearcă să dormi, altfel s-ar putea să nu te mai poţi scula.

Laura l-ar mai fi contrazis, dacă n-ar fi oprit-o un gând. O iubea. Întotdeauna o iubise. Acum îi era clar acest lucru şi, indiferent ce-ar mai fi spus sau ar fi făcut el, nimic nu-i va mai zdruncina această convingere.

Capitolul 9

- La revedere, draga mea, murmură Dirk, aplecându-se s-o sărute. Vrei să fiu un domn şi să-ţi deschid portiera?

- Nu e cazul. Ai să te uzi.

Plouase încă de dimineaţă, iar Laura se bucura că Dirk o dusese la serviciu cu maşina, în loc să meargă pe jos.

- Am umbrela la mine, adăugă ea.

- Nu vrei să te răzgândeşti şi să-ţi iei liber azi?

- Nu pot, spuse ea cu regret. Vii să mă iei după-amiază?

- Bineînţeles. Am să vin aici cu surle şi trâmbiţe.

Ea râse.

- Fără surle şi trâmbiţe. Va fi suficient dacă vii cu maşina asta splendidă.

Zâmbi în colţul gurii. Cât de ciudată putea fi viaţa. Dacă ar fi ştiut că el şi-a cumpărat o nouă maşină, acest Jaguar negru, şi ar fi văzut-o ieri seară, nu s-ar mai fi dus acasă. Şi n-ar mai fi fost atât de fericită azi.

Laura îi aruncă o privire plină de dragoste chipeşului ei soţ.

- Trebuie să plec acum.

El oftă şi se aşeză la loc pe scaunul şoferului.

- Cât de crudă poţi fi. Ce zici de masa de prânz? încercă el din nou, chipul luminându-i-se ca al unui copil încântat. Aş putea veni să te iau şi să te duc repede la un motel, undeva, şi am putea.

Ea ieşi repede din maşină, zâmbind ca să-şi disimuleze valul de dorinţă pe care-l iscaseră cuvintele lui. Dacă nu pleca imediat de lângă el, n-ar mai fi ajuns

la timp la serviciu. Deschizându-şi umbrela, se întoarse şi-l ameninţă cu degetul.

- Sunt sigură că azi şi tu ai tot atât de mult de lucru ca şi mine. Ne vedem la ora cinci, nici o secundă mai târziu.

Închise portiera, zâmbind când îl văzu cum pleacă fără chef.

Cu zâmbetul încă pe buze, se întoarse şi o văzu pe Claudia la câţiva metri mai încolo, cu o expresie şocată pe chip.

Pentru o clipă, Laura fu stingherită, apoi sesiză latura amuzantă a situaţiei. Surâse, uimind-o şi mai tare pe Claudia.

- Bună, Claudia, ciripi ea vesel. Cum ţi-ai petrecut weekendul? Eu am petrecut de minune.

Claudia se bâlbâi.

- Dar. dar. nu era soţul tău în maşina aia? Adică. nu sunt mulţi bărbaţi care să aibă părul de culoarea aceea şi. şi.

- Da, Dirk era, recunoscu Laura degajat, savurând din plin reacţia Claudiei.

- V-aţi. împăcat?

- Da, ne-am împăcat.

Buzele Claudiei se ţuguiară nemulţumite.

- Sper că ştii ce faci, Laura, spuse ea aspru. Îmi dau seama că este un bărbat foarte atrăgător, sexy şi de succes, dar dacă

aş fi soţia lui, eu nu i-aş ierta nimic din ce-a făcut în ultima vreme. Dumnezeule, June îmi spunea că avea o nouă iubită cam la fiecare săptămână. Chiar crezi că va renunţa la toate aceste picanterii, ca să se întoarcă la tine, pe care te ştie de atâta timp? Poate că ai impresia că eşti o binecuvântare pentru oricare bărbat, dar, crede-mă, chiar şi tu ai putea deveni plictisitoare după o vreme.

Laura se crispă, enervarea ascuţindu-i limba.

- Îţi mulţumesc foarte mult pentru sfat, Claudia, ripostă ea cu răceală. Permite-mi să-ţi dau şi eu unul. Viaţa mea privată mă priveşte pe mine şi numai pe mine. Şi te mai informez că nu ştii nimic despre soţul meu, în afară de ceea ce-ţi spune o secretară care n-are ce face şi citeşte presa de scandal. Să ieşi cu o femeie nu înseamnă neapărat să te şi culci cu ea. Îţi spun că Dirk este un bărbat minunat. Cald, afectuos şi dulce. Da, dulce! Nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca mine. Iar dacă eu, în calitate de soţia sa, am preferat să-mi întorc capul în faţa unor asemenea indiscreţii, cât am fost despărţiţi, atunci am avut tot dreptul s-o fac! Pentru că-mi iubesc soţul, la fel cum mă iubeşte şi el pe mine!

Claudia o privi cu o ură sălbatică în ochi.

- Serios? Atunci are un fel ciudat de a ţi-o demonstra. Mă rog, unora dintre femei le place să fie călcate în picioare. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Şi spunând acestea, se întoarse şi intră în clădire, lăsând-o pe Laura pe scări, fierbând de furie.

Tocmai îşi scutura umbrela, bombănind, când apăru lângă ea Hester.

- Taman când mi-am lăsat eu umbrela la serviciu a

trebuit să plouă, murmură ea, scuturându-şi stropii de ploaie de pe pardesiu şi aruncându-i Laurei o privire pătrunzătoare. Arăţi excelent pentru o dimineaţă ploioasă de luni, Laura, o complimentă ea. Îţi stă bine în roşu. Ar trebui să poţi mai des această culoare. N-am mai văzut rochia asta, nu?

- Nu cred, replică Laura neatentă.

Mintea îi rămăsese fixată pe discuţia pe care abia o avusese cu Claudia.

- Îţi pune în evidenţă silueta ceva mai bine decât sacourile pe care le porţi de obicei, sublinie Hester. Este foarte sexy.

Laura îşi privi încruntată rochia. Dirk i-o cumpărase cu câţiva ani în urmă, iar când scotocise prin şifonier, în dimineaţa asta, încercând să găsească ceva cu care să se îmbrace, el luase rochia şi i-o aruncase pe patul încă nefăcut.

- Îmbracă asta, îi spusese el. Şi lenjeria asta.

Un corset de satin negru şi o pereche de chiloţi asortaţi, tot daruri din partea lui Dirk, daruri pe care i le făcuse cu mulţi ani în urmă. Şi tot de atunci nu le mai purtase.

- De obicei, nu port lenjerie atât de sexy la serviciu, refuzase ea.

El se îndreptase spre ea şi îi prinsese bărbia, ridicându-i capul şi privind-o cu ochi strălucitori, afectuoşi.

- Îmbracă astea pentru mine, şoptise el. Îmi va plăcea să mă gândesc la tine, îmbrăcată aşa toată ziua.

Bineînţeles, ea nu putuse rezista unei dorinţe atât de seducătoare.

Dar acum, în urma comentariului Claudiei, devenise deodată conştientă de rochia pe care o îmbrăcase, şi mai ales de desuurile pe care le purta.

- Oh, Doamne! izbucni Hester. Tocmai mi-am amintit. Trebuia să te întâlneşti cu Dirk, vineri seara, şi să-i spui că vrei să divorţezi.

Mai multe persoane grăbite să ajungă la serviciu le împinseră la o parte din drum.

- Scuze, zise ea pe un ton mai scăzut. N-am vrut să strig în gura mare, dar mor de curiozitate să ştiu ce s-a întâmplat. Haide. Hai în birou şi să-mi povesteşti tot, continuă Hester, luând-o de braţ.

Laura bombăni. Avea presimţirea că şi Hester îi va spune, cu foarte mult tact, însă, acelaşi lucru pe care i-l spusese şi Claudia. Dar n-avea cum să evite acest lucru. În drum spre birou, hotărî să-şi ia inima-n dinţi şi să-i spună despre sterilitatea lui Dirk. În acest fel, Hester va înţelege măcar ce o motivase să procedeze astfel.

- Ei bine, asta-i întreaga poveste, de la cap la coadă, sfârşi ea. Probabil crezi că sunt o proastă romantică, deoarece cred că el încă mă mai iubeşte, însă eu îl iubesc!

Hester rămase la birou tăcută, muşcându-şi buza. Dar pe chip i se citea părerea.

- În regulă, oftă Laura. Spune-mi ce gândeşti.

- Ce gândesc. Ei bine, cred că este posibil să ai dreptate în privinţa sentimentelor lui Dirk, dar, sinceră să fiu, cred că te îndrepţi spre un dezastru.

Laura oftă zgomotos.

- Ştiam că asta-mi vei spune. Eram sigură. Azi dimineaţă, Claudia m-a văzut coborând din maşina lui

Dirk şi mi-a comunicat părerea ei într-un mod cât se poate de direct. Pe scurt, mi-a spus că sunt o naivă. Şi e posibil să aibă dreptate.

- Dar nu are dreptate! Eşti o fată foarte sensibilă, iar dacă tu eşti convinsă că Dirk te iubeşte, atunci probabil aşa este. Însă tot nu poţi avea un copil de la el, Laura. Şi nici în privinţa divorţului nu cred c-o să-şi schimbe hotărârea. Din ce mi-ai povestit, a fost un tip cam rebel înainte de a te cunoaşte. Ai reuşit să-l schimbi, pentru o vreme, dar când relaţia voastră s-a clătinat, el a revenit la stilul de viaţă pe care l-a avut odinioară. Să iubeşti un bărbat ca Dirk este un mare risc.

- Ce te face să crezi asta? o contrazise Laura. Dacă dragostea mea a reuşit să-l schimbe o dată, va putea să-l schimbe şi a doua oară.

- Poate. Poate că nu. Nu prea am încredere în capacitatea bărbaţilor de a se schimba. Sinceră să fiu, cred că a fost foarte corect când a spus că te doreşte ca amantă. Te vrea, într- adevăr, dar numai în termenii stabiliţi de egoismul lui masculin. Dacă-i accepţi condiţiile, ai şanse să fii fericită cu el. Însă s-ar putea să fie pentru scurt timp.

Laura ascultă cu o minte deschisă tot ce-i spunea Hester. Cu toate acestea, indiferent cât de logice ar fi fost argumentele acesteia, intuiţia ei refuza să le accepte. Nici pe cele ale Claudiei, nici pe ale lui Hester, nici pe ale oricui altcuiva. Era fericirea ei în joc. şi ea era cea care trebuia să decidă.

Hester oftă.

- Da, bine, am mai văzut această privire. Ai luat deja o hotărâre, nu-i aşa? Rămâi alături de Dirk,

indiferent ce s-ar întâmpla, şi să-i ferească Cerul pe cei ce-ţi stau în cale!

Laura fu luată prin surprindere. Şi o arătă.

Hester râse.

- Nu ţi-ai dat seama cât de inflexibilă devii când ai luat o hotărâre?

Laura clipi. Asta îi spusese mama ei când se măritase cu Dirk: că era o proastă încăpăţânată şi că, într-o bună zi, încăpăţânarea îi va fi fatală.

- Nu-ţi face griji, oftă Hester. Voi fi aici să culeg rămăşiţele, după aceea.

Laura îşi ridică bărbia.

- Nu va fi nici o rămăşiţă!

Hester zâmbi.

- Înţelegi acum ce vreau să spun? Eşti absolut inflexibilă. Dar este lăudabilă loialitatea faţă de soţul tău. Aş vrea să am şi eu tot atâta încredere.

Telefonul de pe biroul lui Hester sună, punând capăt conversaţiei lor, pentru un timp. Cinci minute mai târziu, Hester ieşea din cameră şi merse să inspecteze un transport de haine sosite din străinătate.

Laura lâncezi la birou toată dimineaţa, încercând să se concentreze, dar nu reuşi. Mintea nu-i era la treabă. Ar fi putut să-i ceară Claudiei s-o ajute, dar nu putea uita altercaţia lor din acea dimineaţă. Aşa încât munci de una singură. Pe la ora unu încă mai avea mult de lucru şi voia să facă o mică plimbare, să se dezmorţească înainte de a continua, când auzi o bătaie scurtă în uşă.

- Intră, spuse ea, gândindu-se că cel puţin nu era Claudia, aceasta neştiind să bată la uşă.

Intră un necunoscut. Avea în jur de cincizeci de ani, burtă şi chelie. O salută scurt pe Laura, apoi se apropie de biroul ei.

- Tu trebuie să fii Laura Thornton, spuse el. Un tip mi-a spus să-ţi dau asta. - şi-i înmână o coală de hârtie împăturită - .apoi să te duc la el. Dar, grăbeşte-te, dragă. Taxiul meu este parcat într-o zonă interzisă.

Laura deschise şi citi mesajul.

Au trecut patru ore de când te-am atins ultima oară, scria în el. Şi înnebunesc. O oră. Doar o oră. Îţi cer chiar atât de mult?

- ăă. unde este acest tip?
- La un motel, două cvartale mai sus de-aici.
- Oh!

Acum Laura roşi.

- Ei bine, vii sau nu? o întrebă nerăbdător taximetristul.

Laura îşi luă geanta de lângă scaun şi se ridică, tremurând
uşor. Niciodată nu mai făcuse ceva atât de ruşinos, atât de şocant!

Bărbatul înălţă dintr-o sprânceană, când o privi de sus până jos.

- Norocos ticălosul, murmură el în barbă.

Laura roşi şi mai tare.

- Este. este soţul meu, se bâlbâi ea.

El îi aruncă o privire cinică.

- Sigur, dragă. Eu îmi câştig pâinea ducând soţiile la soţii lor, la moteluri. Haide. Mai repejor.

Laura fu recunoscătoare că drumul a fost scurt, şi sări din taxi drept în braţele soţului ei într-un minut de

când plecase de la serviciu. În timp ce Dirk plătea taximetristul, o scurtă privire o asigură pe Laura că cel puţin motelul nu era unul jegos. De fapt, era o construcţie nouă, foarte curat, cu o intrare din sticlă, flancată de fântâni şi palmieri.

Cu toate acestea, era un motel, şi toţi ştiau pentru ce închiriau oamenii camere la moteluri, în pauza de prânz.

- Credea că sunt o prostituată, îi şopti ea lui Dirk, în timp ce taxiul se depărta.

Era îmbujorată atât din cauza ruşinii, cât şi din cauza excitării.

Dirk râse, arătându-şi dantura perfectă şi o sărută acolo, în faţa tuturor trecătorilor. Trecuse pe acasă să facă un duş - sesiză ea - pentru că era proaspăt bărbierit şi mirosea minunat.

- Serios? murmură el şi, petrecându-şi posesiv un braţ în jurul taliei ei, o conduse înăuntru.

*

Toată săptămâna continuase la fel, Dirk surprinzând-o de fiecare dată şi intrigând-o, în acelaşi timp. În fiecare seară, după orele de serviciu, el o lua cu maşina şi o aducea acasă, în apartamentul ei, unde făcea un duş şi se îmbrăca cu toaletele pe care ori i le alegea el, ori i le cumpăra. Toate rochiile erau subtil sexy, din materiale moi la pipăit şi fiind croite ca să-i pună în evidenţă silueta, dar să nu lase prea mult la vedere. Lenjeria intimă era la fel, articole deosebit de erotice, într-un amestec de satin şi dantelă, albe sau negre, care acopereau şi expuneau, în acelaşi timp, curbele.

După ce se machia şi se parfuma, el o invita să cineze la câte un restaurant din suburbii, care se afla în

apropierea fie a unui hotel, fie a unui motel, astfel încât să nu fie nevoiţi să meargă prea departe, după cină. De obicei, Laura era un pic ameţită când Dirk o conducea în camera închiriată. Însă această ameţeală nu se datora deloc vinului pe care-l bea la masă. Era beată de dragostea pentru Dirk, nereuşind să se sature să facă dragoste cu el, la fel cum nici el nu reuşea. Nu se sătura de trupul lui şi în fiecare noapte, treceau multe ore până adormeau îmbrăţişaţi.

Primul incident în relaţia lor de vis apăru într-o vineri seara. Dirk o sunase pe Laura la serviciu, cu puţin înainte de ora cinci, şi-i spusese că nu putea pleca de la birou înainte şapte. Avea o întâlnire târzie cu un client. Când ea se oferi să pregătească masa pentru amândoi în apartamentul ei, el acceptă, şi-i spuse că va ajunge în jurul orei opt.

Dar trecu de opt, iar Dirk tot nu apăruse.

Pe la opt şi jumătate, Laura era înnebunită de îngrijorare, dar nu avea curajul să-l sune la birou. Pentru prima oară, gelozia şi suspiciunea îşi arătară feţele.

Clientul era o femeie, îşi spuse ea. O femeie sexy. O femeie frumoasă. Dirk se distra acum la birou, cu ea. Pe podea. Pe biroul lui.

Laura începu să se plimbe nervoasă prin apartament, imaginaţia luându-i-o razna.

Pe la ora opt treizeci şi cinci auzi cheia şi porni în goană spre uşă.

- De ce nu m-ai sunat să-mi spui c-ai să întârzii? se răsti ea.

- Ti-aş fi telefonat, dacă aş fi avut telefon în maşină, îi răspunse el calm, închizând uşa. A fost întreruptă

circulaţia pe pod. A avut loc un mic accident.

Ochii lui inteligenţi îi studiară chipul înroşit şi încordat.

- Am întârziat doar o jumătate de oră, Laura.

Gelozia ei era prea stârnită.

- O jumătate de oră este mai mult decât suficient pentru un Casanova ca tine! Asta, pe lângă timpul pe care l-ai avut în plus până la ora opt. Din câte te cunosc, ai fi putut fi la ea toată ziua. Sau cel puţin de când mi-ai dat telefon, în după- amiaza asta!

O prinse de încheietura mâinii şi o strânse în braţe.

- Nu fi proastă. Am fost ocupat, ţi-am spus. Însă presupun că va trebui să te conving de asta, nu?

O sărută sălbatic, secătuind-o de putere. Când ea se sprijini moale de el, Dirk o luă în braţe şi o duse repede în pat.

- Ti-e foame? murmură el după aceea.

- Nu chiar.

Rămase întinsă, cu o mână pe pieptul lui, furtuna de mai devreme fiind calmată acum.

- Eşti nebună, ştii asta? o întrebă el, mângâindu-i părul. De parcă m-aş mai uita la o altă femeie, când te am pe tine. Te iubesc, Laura. Trebuie să fii convinsă de asta.

Ea se ridică şi rămase cu gura căscată.

- Ştii că-i prima oară când spui asta de când. de când.?

În gât i se fixă un nod enorm şi ochii i se umeziră. Două
lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

El se sperie când o văzu că plânge.

- Oh, Doamne, nu plânge, iubito. Te rog, nu plânge.

Şi o strânse cu putere la piept, cu mâinile tremurând.

- Te iubesc, insistă el. Indiferent ce-am făcut până acum. Să fii convinsă de asta.

- Nu mă vei mai părăsi încă o dată, nu? îl rugă ea.

- Nu. Niciodată.

- Şi divorţul? Nu vreau să divorţăm, Dirk. Nu vreau să fim amanţi. Te vreau aici, cu mine, pentru totdeauna. Te rog, dragule. Mută-te cu mine. Fii din nou soţul meu.

El oftă.

- Dacă asta vrei.

Ea-şi înălţă capul.

- Vai, Dirk. Vorbeşti serios? Ah, te iubesc atât de mult, dragule. Nu mai contează copilul. Pe cuvânt, nu mai contează nimic altceva. Dacă tu nu poţi fi tată, nu mai vreau copii. Pe cuvânt.

Prin ochii lui trecu o umbră.

- Mă bucur să te aud spunând asta, Laura. Mai mult decât îţi vei da seama vreodată.

- Nu. nu vom mai vorbi despre asta, se grăbi ea să adauge, speriată de subiect.

Aici începuse totul să se destrame, înainte. Şi ce-i spusese acum era adevărat. Voia copii numai dacă Dirk putea fi tatăl.

Doar o mică voce din mintea ei continua să-i reamintească de faptul că a fi tatăl unui copil era mai mult decât un simplu act biologic. Putea fi tată fără să fie şi tatăl biologic al copilului. Într-o bună zi, când căsătoria lor va avea mai mulţi ani în spate, va discuta acest lucru cu el.

Între timp, intenţiona să-l păstreze lângă ea pe Dirk.

- Poate că acum ar trebui să mâncăm, sugeră ea, oftând fericită. Ce părere ai?

Telefonul sună, speriindu-i pe amândoi.

- Nu răspunde, o rugă el.

- Trebuie. Niciodată nu primesc telefoane. Probabil este ceva important.

Laura se aplecă peste pieptul lui Dirk să ia receptorul de pe măsuţa de lângă pat.

- Da?

- Slavă Domnului că, în sfârşit, am dat de tine! exclamă Carmel. Am sunat în fiecare seară, săptămâna asta, şi n-ai fost acasă. Începusem să cred c-ai plecat în concediu. Sau este un nou bărbat în viaţa ta?

Dirk îi luă receptorul.

- Nu, se răsti el. Unul vechi!

Pentru câteva secunde, la celălalt capăt al firului urmă o tăcere şocată, iar Laura începu să râdă.

- Dirk? îndrăzni Carmel, în cele din urmă. Tu eşti?

- Chiar el. Ce treabă aveai cu Laura? Pentru moment, este ocupată.

Abia se abţinea că nu izbucnească în râs.

- Oh. Păi. Voiam doar s-o invit la un grătar în aer liber, mâine după-amiază. I-am promis săptămâna trecută şi.

- La ce oră? o întrerupse el.
- Mă gândeam în jurul orei patru, dar. dar.

- Vom fi acolo. şi, Carmel, ia multă carne pentru friptură. În ultima vreme, am o foame de lup.

Puse receptorul în furcă, ascunzându-şi zâmbetul.

- N-am cunoscut niciodată o femeie care să vorbească atât de mult inutil. Bietul Morrie. Pun pariu c-o să-i facă, bietului de el, capul pătrat în seara asta.

- Dirk, eşti nebun! exclamă Laura.

- Nici nu ştii cât de nebun voi fi dacă n-o să-ţi mişti fundul ăla sexy la bucătărie. Haide. Hopa, sus!

O rostogoli pe marginea patului şi o plesni uşor peste fund.

- N-ai auzit ce i-am spus Carmelei? Un bărbat are nevoie de hrană consistentă, mai ales după ce face ce-am făcut eu toată săptămâna.

Ea se ridică şi rămase pe marginea patului, dându-şi părul din ochi.

- O femeie nu termină niciodată de muncit, se plânse ea în glumă, şi se ridică, pornind încet spre uşă.

- N-ai de gând să-ţi pui ceva pe tine?

Ea-i aruncă o privire foarte seducătoare peste umăr.

- Am un şorţ în bucătărie. Cred că va fi suficient.

- Dacă mă gândesc bine, murmură Dirk, în timp ce se ridica din pat, întotdeauna am vrut să învăţ să gătesc.

Capitolul 10

Dirk parcă Jaguarul negru şi opri motorul. Ceasul de bord arăta ora patru.

Înghiţind în sec, nervoasă, Laura privi drumul abrupt care urca la casa lui Morrie şi Carmel. Una era să râdă de reacţia stupefiată a cumnatei sale, la telefon, şi alta să facă faţă întrebărilor pe care i le va pune Carmel

toată după-amiaza.

- Ce vrei să-i spun Carmelei? întrebă ea încordată.

Dirk ridică din umeri.

- Adevărul, presupun.

Laura se încruntă.

- Şi care este adevărul, Dirk?

El îi aruncă o privire tăioasă, speriind-o.

- Ce vrei să spui, Laura? Te-ai răzgândit şi nu mă mai vrei ca soţ? Asta e?

- Nu, bineînţeles că nu. Dar când am adus vorba, la micul dejun, despre apartamentul tău de burlac de pe Bondi, şi ţi-am spus că nu vei mai avea nevoie de el, ai evitat să-mi răspunzi. Dacă chiar doreşti să ne refacem căsnicia, de ce mai vrei să plăteşti chiria pentru acel spaţiu?

- Nu plătesc nici o chirie. Îmi aparţine. De fapt, sunt proprietarul întregii clădiri.

Laura îl privi cu gura căscată. Era adevărat că Dirk era un avocat de succes şi câştiga mult. De asemenea, moştenise destui bani după moartea părinţilor. Familia lui fusese înstărită. Dar tatăl lui Dirk şi Morrie a considerat că fiii lui va trebui să-şi câştige singuri banii şi nu să-i primească pe nemuncite, aşa încât o parte din bani au fost donaţi. Totuşi, Laura era nedumerită cum reuşise să cumpere un bloc întreg, cu vedere spre plajă, pe Bondi, pentru că era sigură că nu avea atâţia bani.

- Dirk, sper că nu te-ai încurcat din nou cu tot felul de personaje dubioase, nu?

El râse.

- Posibil, Laura. Posibil. Haide, este trecut de patru şi.

Ea îl prinse de braţ şi-l opri să iasă din maşină.

- S-o crezi tu că scapi atât de uşor. Vreau să ştiu imediat cum ai reuşit să strângi atâţia bani, ca să cumperi clădirea aceea.

Expresia de pe chipul lui era jucăuş amuzată.

- Nu-ţi va plăcea, o avertiză el.

- Poate că nu, dar aş vrea să ştiu totuşi.

- Bine, dar să nu spui că nu te-am avertizat. Cu câteva luni în urmă am reprezentat un agent de pariuri. Când a fost achitat, a fost atât de recunoscător, încât mi-a dat câteva ponturi pentru cursele de cai de sâmbăta. Am mizat la acele curse toţi banii cu care m-a plătit.

- Şi cu cât te-a plătit?

- Cinci mii.

- Ai mizat cinci mii la curse?! exclamă ea, şocată.

Dirk mai jucase la curse, dar niciodată mai mult de o sută de dolari.

- Să nu faci atac de cord, Laura. Caii pe care am mizat au câştigat cursele, iar eu m-am ales cu şase sute de mii de dolari.

- Şase. şase sute de mii de dolari? repetă ea consternată.

- Mda. I-am pus în buzunar şi m-am dus direct la o agenţie imobiliară, unde am cumpărat un bloc cu şase etaje. Era un pic cam dărăpănat, dar am muncit chiar eu la el şi.

Laura îl privi lung.

- Ai muncit chiar tu la el? Tu, care nici măcar nu ştii să baţi un cui?

- Mda, mă rog, oamenii se mai schimbă, Laura. Şi împrejurările se schimbă. Chiar mi-a făcut plăcere să le repar. Singurul apartament care, deocamdată, nu poate fi închiriat, este al meu. Sincer să fiu, nu arată prea bine.

De surpriză, Laura rămase mută. Iar ea, care şi-l imaginase ducând femeile în apartamentul lui de burlac, dotat cu tot felul de mecanisme, lumini cu intensitate reglabilă, muzică automată şi paturi rotitoare. Poate că văzuse prea multe filme.

Sau poate că le dusese la moteluri, la fel cum făcuse şi cu ea, în ultima săptămână. Poate că se duseseră la ele acasă. Poate că.

Şirul gândurilor i-a fost întrerupt când l-a văzut pe Nicholas coborând în goană drumul spre ei, iar Carmel venind după el.

- De câte ori să-ţi spun să nu mai alergi, neastâmpăratule mic? ţipă mama lui. Într-o bună zi ai să-ţi rupi gâtul. Asta, dacă n-am să ţi-l sucesc eu mai întâi!

Se opri la jumătatea drumului, privind exasperată cu mâinile în şolduri, cum Nicholas reuşise, de data asta, să ajungă cu bine jos, unde a fost ridicat în aer de braţele puternice ale unchiului său.

Laura nici măcar nu-l văzuse pe Dirk ieşind din maşină.

- Şi ce mai faci tu, puştiule? râse Dirk, învârtindu-l pe băieţel în braţe şi apoi urcându-l pe umeri. Doamne, nu-mi vine să cred! Casa lui mami şi a lui tati este încă în picioare! N-ai reuşit încă să-i dai foc sau s-o arunci în aer?

Nicholas chicoti şi se prinse strâns de gâtul unchiului său.

- Dirk, nu-i mai da idei! zise Laura, ieşind din maşină.

Amândoi - unchi şi nepot - o priviră zâmbindu-i. Ea rămase locului încremenită. Semănau atât de mult, sesiză ea. Erau amândoi chipeşi şi nişte draci împieliţaţi. Amândurora le plăcea să rişte. Amândoi aveau capacitatea de a te fermeca când aveau ei chef.

Imediat îi trecu prin minte că, dacă vreodată ea şi Dirk ar fi avut vreun fiu, ar fi semănat probabil cu Nicholas - tot numai bucle blonde, ochi albaştri şi o energie efervescentă. Inima îi tresări în piept, şi-şi feri repede ochii, prefăcându-se preocupată să blocheze portiera. Dar, chiar şi aşa, cu spatele la el, Laura simţea privirea lui Dirk studiind-o pătrunzător.

Când se întoarse, el încă o mai privea încruntat. Oare îi văzuse durerea din privire? Îi ghicise gândurile? Doamne, Dumnezeule, spera că nu. Chiar dacă o durea că nu va putea avea un copil cu el, ar fi o durere incomparabil mai mare să trăiască fără el.

Afişând un zâmbet uşor, privi spre Carmel care-i aştepta împreună cu fiica ei. Donna era chiar drăgălaşă, în blugi şi cu o bluză colorată, cu părul - în mod normal - lung şi drept, acum scurt şi buclat. Îi stătea bine aşa, ascunzându-i faţa îngustă şi subţire.

- Şi cine-i acea minunată fetiţă de lângă tine, Carmel? le strigă Laura. Mi se pare cunoscută, dar nu prea ştiu de unde s-o iau.

- Eu sunt, tanti Laura! izbucni Donna. Mi-am tuns părul şi uite. acum este cârlionţat ca al lui Nicholas.

Nicholas scoase un pufăit tipic masculin.

- Ulăsc pălul câllionţat, bombăni el. Vleau păl dlept, ca al unchiului Dilk.

- Se va îndrepta când o să mai creşti, îl asigură Dirk. Este în genele tale.

Băieţelul îşi înclină capul într-o parte şi se încruntă la unchiul lui.

- Dal n-am blugi.

Dirk şi Laura se priviră şi izbucniră în râs.

- Haideţi, voi doi porumbeii, îi grăbi Carmel cu o notă seacă în glas. Avem un grătar de pregătit şi o mulţime de întrebări de pus.

- Ne vom juca „Adevăr sau provocare“, mami? întrebă Donna cu inocenţă.

- Nu cred, draga mea. Cred că unchiul Dirk şi tanti Laura s-au jucat destul, în ultima vreme.

Şi, aruncându-le amândurora o privire plină de reproş, îşi întoarse fiica de umeri şi o goni înapoi în casă.

Dirk se strâmbă.

- Pregăteşte-te pentru o întâlnire de gradul trei, îi şopti Laurei, în timp ce urcau pe drumul spre casă.

- Tu eşti avocatul, răspunse ea tot în şoaptă. Spune-mi ce să-i zic.

- Ceva de genul. Refuz să răspund, pe motiv că m-aş putea autoincrimina?

- Foarte amuzant. Dar Carmel nu cred că va înghiţi această explicaţie.

- Atunci spune-i c-am venit la tine şi ţi-am spus că-mi pare rău pentru felul în care m-am purtat, că încă te iubesc şi te vreau înapoi. Este o femeie tipică. Menţionează cuvântul „iubire“, şi va cădea pe spate.

Inima Laurei stătu o clipă în loc. Nu era exact ce făcuse el? Iar ea nu căzuse pe spate, la fel ca orice femeie tipică?

Nu începe să gândeşti aşa, o avertiză o voce speriată. Trebuie să ai încredere în el. Dacă nu vei avea, relaţia ta va fi condamnată.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Dirk, oprindu-se să se uite înapoi la ea. Ai uitat ceva?

- Da, ăă. tocmai mi-am dat seama c-am venit cu degetu-n gură.

- Nu-ţi face griji. Pivniţa lui Morrie va supravieţui cu succes, are o colecţie enormă de vinuri. Haide, tipul ăsta cântăreşte o tonă. Ce-ai mâncat, Nicholas? Ţestoase ninja?

Puştiul izbucni vesel în râs.

- Eşti amuzant, unchiule Dirk. Ţestoasele nu se mănâncă.

- N-ai auzit de supă de ţestoase? îl întrebă, în timp ce-l dădea jos în faţa uşii.

- Nu. Este bună?

- Când o să vii în vizită la tanti Laura şi la mine, îţi vom da să guşti. Mai avem şi nişte supă din coadă de cangur şi câteva fripturi de crocodil şi.

- Haide, unchiule Dirk, îl strigă Donna din uşă. Te aşteaptă tati să-l ajuţi. Ştii bine că mereu arde friptura, dacă nu-l supraveghezi tu. Mami spune că n-ar trebui să bea şi să facă friptura, în acelaşi timp.

- N-ar trebui să facă nici una, nici alta.

Se întoarse spre Laura şi o luă posesiv de mijloc, grăbind-o să intre în casă.

*

Dirk avusese dreptate în privinţa Carmelei. Acceptă imediat explicaţia cu „dragostea“ şi povestea împăcării. De asemenea, a fost suficient de plină de tact, ca să nu aducă în discuţie pasiunea lui Dirk pentru femei, deşi menţiona din când în când scuzele-clişeu gen „băieţii rămân băieţi“ şi „viaţa nu-i uşoară“.

Personal, Laura considera că niciodată viaţa nu va fi uşoară şi că iubirea nu era panaceu universal, aşa cum se spunea. Îl iubea pe Dirk şi continua să creadă că şi el o iubea. Dar va fi suficientă dragostea?

Toată după-amiaza nu putu să nu-l privească şi să se gândească la ce-i spusese Hester: că se îndrepta spre un dezastru, alături de el. De ce i se clătina, deodată, încrederea în el, n-avea idee.

Poate pentru că Dirk se schimbase, îşi spuse în cele din urmă. Înainte, în primii ani de căsătorie, fusese atât

de deschis faţă de ea, îi povestea despre munca, despre sentimentele, despre viaţa lui. Nu-i ascundea nimic. Împărţeau totul. Acum, părea că vrea să-şi compartimenteze viaţa. Într-o parte era munca, sentimentele cele mai intime şi ambiţiile sale, iar în cealaltă parte era viaţa sexuală.

Cândva, ea fusese parte integrantă a întregului. Acum era ataşată doar celei de-a doua părţi.

Instinctul ei feminin îi spunea că această schimbare se datora descoperirii sterilităţii şi se manifestase prin vânătoarea de femei. Nu practicase acest gen de activitate până nu aflase nefericitul adevăr.

Totuşi. dacă voia să rămână soţia lui Dirk, trebuia să accepte că nu exista cale de întoarcere şi că el nu va mai redeveni persoana cu care se măritase.

Însă ce o îngrijora cel mai tare pe Laura, era dacă putea iubi un bărbat care-şi putea exprima dragostea faţă de ea doar într-un singur fel. În pat. Experienţa mamei sale şi repetatele avertismente pe care i le inoculase au determinat-o să nu aibă încredere în astfel de bărbaţi, pentru care dragostea avea o singură dimensiune emoţională, ceva mai mult decât dorinţă. Iar dorinţa nu dura mult.

- Te nelinişteşte ceva, rosti calm Dirk când rămaseră singuri, după ce Carmel şi Morrie plecaseră să le facă baie copiilor.

Laura stătea într-unul din fotoliile confortabile, sorbind dintr-un pahar de vin. Dirk stătea pe sofa şi făcea acelaşi lucru.

Ea-l privi lung.

- Ce te face să crezi asta?

- Haide, Laura. Te cunosc foarte bine. De obicei, eşti foarte vorbăreaţă după ce bei un pahar sau două. Azi eşti foarte tăcută. În plus, te-am surprins de nenumărate ori încruntându-te la mine. Credeam că am şliţul deschis.

Laura rezistă să nu râdă. Amândoi purtau blugi şi tricouri, dar blugii lui Dirk erau atât de vechi, decoloraţi şi strâmţi, încât cu greu ar fi trecut neobservat şliţul deschis.

- Haide, spune, o încurajă el. Ce te frământă?

Să îndrăznească să-i spună? Oricât de mult ar fi îngrijorat-o viitorul, trebuia să recunoască faptul că ultima săptămână a fost cea mai minunată, cea mai satisfăcătoare din punct de vedere sexual, din viaţa ei. Era ca şi cum ar fi fost din nou în luna de miere.

În minte i se aprinse un beculeţ.

Bineînţeles! Cum de putuse să fie atât de proastă? Chiar era a doua lor lună de miere. După îndelunga despărţire, era firesc ca sexul să fie pe primul loc. Odată cu trecerea vremii, se vor mai calma şi vor trece la un ritm normal. Între timp, ce importanţă avea cât de des voia Dirk să facă dragoste cu ea?

Sau unde? Sau când? Sau cum? Sau chiar şi dacă prefera sexul în locul vorbitului? Majoritatea bărbaţilor erau la fel. Vor avea o grămadă de timp la dispoziţie ca să discute. Ar fi o nebună să irosească pasiunea soţului ei. De-a dreptul nebună!

- Laura, rosti Dirk pe un ton de avertisment. Dacă nu-mi vei spune nimic în următoarele secunde, am să explodez.

Zâmbetul ei era mai mult decât seducător. Era de-a

dreptul pătimaş.

- Hai să plecăm, Dirk, îi şopti ea pe un ton răguşit. Undeva unde să fim singuri.

Ochii lui se măriră şi imediat puse paharul cu vin jos şi se ridică.

- Va trebui să conduci tu. Eu am băut cam mult. Tu ar trebui să n-ai nici o problemă. Eşti doar la al doilea pahar.

- Aşa este.

Îşi puse şi ea paharul jos şi se ridică, conştientă că începuse să tremure uşor de nerăbdare.

Totuşi, Laura fu uimită de furtuna de senzaţii pe care i-o provocă Dirk, când o cuprinse de fese şi o strânse mai aproape, sărutând-o. Camera începu să se învârtească cu ea.

Carmel intră în încăpere când ei se sărutau, şi-şi drese glasul.

Când, în sfârşit, Dirk îi dădu drumul, Laura se clătină nesigură pe picioare. El o ţinu strâns să nu cadă şi-i aruncă cumnatei sale o privire jucăuşă.

- Sper că nu te superi, Carmel, dar noi trebuie să plecăm. Imediat.

Zâmbetul înţelegător al Carmelei era mărturia dragostei sale pentru amândoi.

- Nu-ţi face griji. Nici pe Morrie n-o să-l deranjeze. Este în culmea fericirii că vă vede din nou împreună.

Degetele lui Dirk se înfipseră cu cruzime în şoldul Laurei, grăbind-o să plece.

- Spune-le copiilor la revedere din partea noastră, bine? o rugă el pe Carmel. Şi spune-i lui Morrie că am să-l sun eu curând. Oh, şi-ţi mulţumim pentru masa

delicioasă. Friptura a fost grozavă, iar salata extraordinară. Mă simt revitalizat.

Carmel îi conduse la ieşire.

- Nu sunt sigură că este o idee prea bună. Laura este un pic cam slăbită. De ce nu încercaţi să mai şi dormiţi măcar o noapte? le sugeră ea.

O lăsară făcându-le cu mâna din uşă, cu un zâmbet cunoscător pe buze.

- Nu cred că-ţi dai seama cât de puternic eşti, se plânse Laura, în timp ce coborau spre maşină, iar el îi dădu drumul.

Îşi frecă şoldul.

- Mâine dimineaţă o să am vânătăi.

- Nu sunt primele pe care ţi le-am făcut, în ultima vreme, o tachină el.

Ea se întoarse şi-l lovi în joacă în stomac.

- Bestie!

Apoi îl mai lovi o dată cu ambele mâini, plăcându-i senzaţia pumnilor ei lovindu-i abdomenul musculos.

- Am să fac vânătăi! se plânse el, pe un ton miorlăit, imitând-o.

- Vei avea ceva mai mult decât nişte vânătăi după ce am să termin cu tine, în noaptea asta.

El făcu ochii mari.

- Sunt curios. Ce voi avea în afară de vânătăi?

- Extenuare totală, replică ea, luând-o la fugă spre maşină.

*

- Începuse să mă amuze să te tot văd venind la serviciu, în fiecare luni dimineaţa, fericită nevoie mare şi cu ochii strălucitori, bombăni Hester. Îndrăgostiţii ar trebui băgaţi în carantină, ca ceilalţi să nu fie nevoiţi să

sufere când văd atâta fericire dezgustătoare.

Laura râse.

- Ai avut un weekend prost? L-ai părăsit, în sfârşit, pe acel individ cu care trăiai? Apropo, cum îl cheamă? Nigel? Bruce?

Hester se strâmbă.

- Chiar crezi că aş trăi cu un bărbat pe nume Nigel? Sau Bruce? Doamne fereşte! Prietenul meu are un nume foarte masculin şi, dacă am să ţi-l spun, promite-mi că nu spui nimănui. Mai ales cuiva de aici.

Sunase atât de misterios, încât o făcu pe Laura foarte curioasă.

- Spune-mi.

- Se numeşte Drake. Drake Marshall.

- Drake Marshall? Oh, Dumnezeule, vrei să spui acel Drake Marshall? Cel care joacă „Our Street“?

- Chiar el, confirmă Hester, amuzată.

Privirea Laurei se îngustă, când o văzu pe Hester zâmbind larg şi fâlfâindu-şi o mână pe deasupra biroului. Orb să fi fost să nu fi văzut diamantul uriaş care-i scânteia pe deget.

Laura sări în picioare şi alergă să-l vadă mai de-aproape.

- Nesuferită ce eşti! exclamă ea. Ai o relaţie cu bărbatul visurilor oricărei femei, iar tu nu scoţi nici o vorbă. Când te-a cerut în căsătorie? În weekendul ăsta?

- Mă tot cere de luni de zile. Dar am vrut să fiu sigură, el fiind actor şi aşa mai departe, ştii cum este. Nu sunt prea renumiţi pentru fidelitate.

- Îl iubeşti cu adevărat? Adică. Nu te căsătoreşti cu el doar pentru celebritate şi bani, nu?

Pe chipul de o frumuseţe glacială a lui Hester apăru o strălucire caldă, strălucire pe care Laura n-o mai văzuse niciodată.

- Mi-aş da viaţa pentru el.

- Vai, Hester, murmură Laura. Este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.

Se priviră cu lacrimi în ochi.

- Niciodată n-am mai fost atât de fericită, se înecă Hester. Mă tem că este doar un vis.

- Şi eu simt acelaşi lucru câteodată, încuviinţă Laura, gândindu-se cât de fericită fusese cu Dirk în ultima lună. Dar nu-ţi poţi trăi viaţa gândind aşa. Nimic nu este garantat pentru totdeauna. Tot ce poţi face este să încerci. Ce-o fi, o fi.

- Eşti o fată nemaipomenită, Laura, îi spuse Hester cu sinceritate. Meriţi tot ce-i mai bun în viaţă. Sper că soţul tău îşi dă seama ce fel de soţie are. Nu sunt multe femei atât de înţelegătoare ca tine. Sau atât de iertătoare.

- Oh, nu ştiu, râse Laura. Nu sunt chiar atât de iertătoare. Dacă-l mai prind încă o dată cu o altă femeie, nu ştiu ce-am să-i fac.

Capitolul 11

- Ce s-a întâmplat, Dirk? îl întrebă Laura, după câteva secunde de la sosirea lui acasă, în acea seară.

El se îndreptase spre bar să-şi toarne un pahar de scotch. Se întoarse spre ea.

- De ce?

- Tu nu bei în timpul săptămânii. Vinerea, da. Şi în weekend. Dar niciodată lunea.

El zâmbi strâmb.

- Sunt chiar atât de uşor de citit?

- Câtuşi de puţin.

Ea-i zâmbi şi se apropie de el, punându-şi ambele mâini pe pieptul lui şi privindu-l cu dragoste în ochi.

- Dar te cunosc destul de bine. Şi încep să-ţi înţeleg mai bine limbajul corpului.

- Mmm. Sună promiţător.

Când el vru s-o sărute, ea se trase înapoi, displăcându-i că singura lui modalitate de comunicare cu ea, în ultimul timp, era prin sex. Reveniseră, în sfârşit, la un stil de viaţă mai normal, rămânând acasă la cină în majoritatea serilor, dar dorinţa lui Dirk pentru ea nu se diminuase deloc. Şi chiar dacă Laura adora să facă dragoste cu el în fiecare seară, existau perioade - cum era şi aceasta - când voia doar să vorbească cu el.

- Te rog, Dirk, vreau să vorbeşti cu mine, nu să mă săruţi.

- Începi să te porţi ca o soţie, îi reproşă el râzând sec, şi se întoarse să-şi ia paharul cu scotch.

- Asta poate pentru că sunt soţia ta, replică ea cu durere în glas şi cu îngrijorare în suflet.

Ce fel de căsnicie era asta, în care soţul ei nu putea

- sau nu voia - să-şi împartă problemele cu ea? Cu siguranţă nu era o căsnicie care-ar fi putut să dureze.

- Iar mă tratezi ca pe o amantă, Dirk, continuă ea. Nu-mi. nu-mi place asta.

Se întoarse şi o privi lung, apoi duse încet paharul la gură. O privea cu duritate, implacabil. Şi da. cu o expresie enervant de indescifrabilă. Doar un singur lucru era sigur în mintea Laurei. Că nu-i va spune ce-l frământa.

- Mă iubeşti cu adevărat, Dirk? îl întrebă Laura cu vocea încordată.

Peste ochii lui trecu un nor, întunecându-le culoarea. Culoare pe care o căpătau când se înfuria sau când avocatul rival îl înghesuia într-un colţ de unde nu mai putea ieşi învingător.

- Bineînţeles că da, mormăi el şi goli paharul dintr-o sorbitură.

Să-l creadă? Oh, Doamne, Dumnezeule, dacă se folosea din nou de ea, ar fi preferat să moară!

- Laura.

Frustrarea din privirea lui se topi când văzu expresia înspăimântată de pe chipul ei.

- Nu te mai tortura singură. Sigur că te iubesc. Nu ţi-am mai spus asta de sute de ori? Ce-aş putea face mai mult decât atât?

Ea clătină din cap, confuză, cu privirea căzându-i pe covor. Nu era sigură că, pentru Dirk, noţiunea de dragoste avea aceeaşi semnificaţie ca şi pentru ea

- N-ar fi trebuit să mă mut înapoi atât de repede, bombăni el. A fost o greşeală.

Ochii ei se deschiseră larg, speriaţi.

- Nu, n-ai făcut nici o greşeală. Nici una! Şi-l

îmbrăţişă strâns. Nu mai spune aşa ceva, Dirk. Mă faci să-mi fie teamă c-ai să mă părăseşti din nou, şi n-aş mai putea suporta încă o dată.

El oftă şi-o îmbrăţişă cu blândeţe.

- N-am să mai fac niciodată aşa ceva. Niciodată. O eliberă din braţe, zâmbindu-i cald şi tandru. Şi acum, ce-ai spune să gustăm din mâncarea aceea delicioasă cu miros îmbietor care se pregăteşte în cuptor, după care să jucăm Scrabble?

Inima Laurei tresări. Jocul de Scrabble fusese una dintre metodele prin care Dirk o ajutase să citească. Literele negre, îngroşate, de pe cartonul alb, pătrat, i se fixau mult mai bine în minte decât o pagină de carte. Admirase răbdarea lui, joc după joc, fiind conştientă că probabil îl plictisea de moarte. Dar niciodată n-o lăsase să vadă acest lucru. Totuşi, singura modalitate prin care au reuşit să echilibreze şansele de câştig a fost ca ea să pornească cu un avantaj. Chiar şi atunci, el câştiga întotdeauna.

- Îţi dau un avantaj de plecare de 50 de puncte, se oferi el.

- Doar cincizeci! O sută şi accept. Câştigătorul spală vasele.

- Bine. Hei! strigă el după ce ea intră repede în bucătărie. Te-ai încurcat, nu-i aşa? Voiai să spui că cine pierde spală vasele, nu?

Ea zâmbi peste umăr.

- Nu. Ar fi trebuit să fii mai atent, isteţule. Dacă ai să câştigi, speli vasele. Sigur. ai putea să te dai bătut şi atunci aş câştiga eu - pentru prima oară, aş putea adăuga!

- La naiba, toate şansele sunt împotriva mea,

bombăni el.

- Exact!

A fost o seară minunată, în principal pentru că sexul n-a fost baza distracţiei lor. La cină au deschis o sticlă de vin, apoi au jucat trei partide de Scrabble. Cu un avans de o sută de puncte, Laura câştigă cu uşurinţă prima partidă. Adevărul era că vocabularul ei se îmbogăţise considerabil de când jucaseră ultima oară, iar încrederea în sine crescuse. Niciodată în viaţă nu se bucurase mai mult să spele vasele.

La a doua partidă, avansul a fost redus la cincizeci. Pentru prima dată, Dirk a trebuit să se concentreze la joc. Dar ea tot câştigă, prinzându-l la sfârşit cu un „z“ nefolosit.

- Data viitoare îţi arăt eu ţie, bombăni el, întorcând literele pentru o nouă partidă. Nici un avans, de data asta, trişoare mică.

- Trişoare? Niciodată nu trişez.

- Şi atunci cum se face c-ai devenit atât de deşteaptă deodată?

- Am dezlegat cuvinte încrucişate, mărturisi ea. O sursă minunată de cuvinte mici şi ciudate.

- Observ! Şi acum, joacă, nesuferito!

- Oh, vorbeşti ca James Cagney.

- James şi-mai-cum?

- Nu-l ştii? glumi ea. Şi eu care te credeam superdeştept! Încep să cred că inteligenţa ta este foarte selectivă, Dirk Thornton.

- Iar eu încep să cred că eşti o escroacă. Pun pariu că până acum te-ai prefăcut doar că nu poţi citi, nu-i aşa?

- Poate, îl tachină ea, punând apoi toate cele şapte

litere pe tablă şi primind un bonus de cincizeci de puncte.

Dirk privi lung câteva secunde tabla de joc, apoi pe chipul lui frumos se aşternu o expresie hotărâtă. Laura se abţinu să nu râdă. Mai văzuse o dată expresia asta, când îi refuzase prima oară cererea în căsătorie.

De data asta câştigă. La limită.

Când, în cele din urmă, se urcară în pat, Dirk făcu dragoste cu ea, dar de această dată a fost diferit, mai blând, mai încet, mai tandru. Era prima oară. Laura adormi, simţindu-se mulţumită şi foarte, foarte iubită.

*

- Trebuie să plec la Brisbane câteva zile, o informă Dirk în timpul cinei, în seara următoare. Am făcut rezervare pentru un loc la avionul de mâine după-amiază, şi mă întorc vineri seara sau poate sâmbătă dimineaţa. Am să te sun să-ţi spun exact.

Laura îl privi, aşteptând ca Dirk să spună mai multe, dar el mai muşcă din copanul de pui şi luă o gură de apă minerală.

Dezamăgirea ei era imensă. Aşadar, se întorseseră la asta? Şi ea, care crezuse, după seara trecută, că totul va fi bine între ei. Dar nimic nu se schimbase, de fapt. El tot n-o va trata ca pe soţia sa.

- Nu crezi că am dreptul la ceva mai multe detalii? zise ea, incapabilă să-şi reprime tonul tăios. Cândva, îmi spuneai totul despre munca ta. Sau mergi la Brisbane din alte motive decât cele de serviciu? încheie ea pe un ton ascuţit.

Laura îşi dori să nu fi rostit această ultimă întrebare, când văzu reacţia lui Dirk. Întregul lui corp se crispă şi ochii i se întunecară. Pentru câteva secunde, nu spuse nimic, apoi îi ieşi de pe buze un oftat lung şi frustrat.

- Bineînţeles că e vorba despre serviciu. Despre ce altceva? Sincer să fiu, Laura, tocmai din cauza ultimei tale întrebări n-am vrut să-ţi spun prea multe. Însă, din moment ce eşti atât de suspicioasă, am să-ţi spun şi, dracu' să le ia de consecinţe! Mă duc la Brisbane să reprezint un client care dă în judecată o companie pentru încălcarea contractului. Dacă-ţi spun şi că este vorba despre o femeie - o femeie foarte atrăgătoare - vei înţelege de ce nu ţi-am spus.

Muşchii maxilarului lui se încordaseră.

- Înţeleg de ce n-ai încredere în mine. Dar, sincer, iubito
- o asigură el, aplecându-se peste masă s-o ia de mână - acele zile nebune ale mele s-au sfârşit. Tu eşti tot ce-mi doresc de la o femeie. Te ador. Chiar crezi că aş risca să te pierd?

Şi, ridicându-i mâna la buze, îi sărută fiecare deget în parte cu foarte multă tandreţe.

- Vreau să pot face asta şi când vom avea şaptezeci de ani, spuse el încet. Chiar optzeci.

N-avea rost. Laura nu-i putea rezista lui Dirk, când îi vorbea astfel. Ce femeie ar fi putut?

- Te întorci vineri noaptea? îl întrebă ea.

Ochii lui o mângâiau.

- Chiar şi dacă va trebui să pilotez eu însumi avionul.

*

- Nu-mi vine să cred! exclamă Hester, intrând în birou.

Se lăsă să cadă pe scaunul ei, încrucişându-şi braţele şi
ţuguindu-şi enervată buzele. Laura o privi surprinsă. N-o văzuse niciodată pe Hester atât de lividă.

Şi apoi îi căzu fisa.

- Nu-mi spune, rosti Laura. A venit transportul de la Aus Evenning Wear şi nici o rochie nu are calitatea celor din mostrele pe care ni le-a arătat tipul.

Hester clipi uimită.

- Cum ţi-ai dat seama?

- Nu-mi place s-o spun acum, dar eu n-aş fi avut absolut deloc încredere în Doug Turner. Toţi aceşti porci misogini sunt la fel. Au impresia că, dacă o femeie de afaceri arată bine, atunci este o uşuratică fără minte, care a ajuns unde a ajuns culcându-se cu şeful şi că e suficient s-o flatezi puţin, ca să fie de acord cu orice. Îţi mai aduci aminte cât de linguşitor era şi cum continua să repete că-ţi stă foarte bine în rochiile lui?

Hester se strâmbă.

- Chiar foarte bine. Îţi vine să crezi că nu numai c-au folosit materialul de calitate inferioară, dar şi mână de lucru mai ieftină? Finisajele sunt sub orice critică! Doamne, sunt atât de nervoasă, că-mi vine să-l pocnesc!

Privi telefonul, apoi îşi luă agenda şi căută numărul de telefon al firmei.

- Uşuratică, da? Las' că-i arăt eu uşuratică! zise ea, smulgând receptorul şi formând numărul.

Inima Laurei începu să bată cu putere. Confruntările o făceau foarte nervoasă, chiar şi dacă nu era direct implicată.

- Aş dori să vorbesc cu Doug Turner, se răsti Hester enervată. Mă numesc Hester Appleyard, de la Fenwick Fashion. Mulţumesc.

Începu să bată în birou cu coupe-papier-ul. Inima Laurei tresări când Hester inspiră brusc.

- Nu-mi pasă că domnul Turner este într-o şedinţă, exclamă ea cu răceală în glas. Este o urgenţă, aşa încât vă sugerez să-l anunţaţi chiar acum, ori compania dumneavoastră s-ar putea trezi cu un proces!

Laura nu putea decât s-o admire. Nu era sigură dacă ea ar fi fost în stare să fie atât de dură. Îi trecu prin minte că atunci când şi dacă va porni o agenţie de modă pe cont propriu, îi va propune lui Hester să-i fie parteneră.

- Domnul Turner? continuă Hester. Hester Appleyard de la Fenwick Fashion la telefon. Sunteţi la curent cu faptul că rochiile de seară pe care ni le-aţi livrat cu transportul recent sunt de o calitate inferioară celor pe care ni le-aţi prezentat ca mostre? Nu? Cât de surprinzător! Cu toate acestea, aţi garantat personal că vor fi replici exacte ale mostrelor!

Trase aer în piept şi continuă pe acelaşi ton :

- Ei bine, daţi-mi voie să vă asigur că sunt sub orice critică. De asemenea, daţi-mi voie să vă spun ce se va întâmpla în continuare. Voi sista plata acestor rochii şi vi le voi trimite înapoi imediat, iar nota de plată pentru transport va fi trimisă companiei dumneavoastră, pentru a fi achitată. La Fenwick Fashion, noi oferim clienţilor haine de calitate şi nici măcar nu ne trece prin minte să punem în vânzare această marfă de proastă calitate pe care aţi avut tupeul să ne-o trimiteţi. Şi nu mai este cazul să vă deranjaţi să ne mai sunaţi!

Spunând acestea, trânti receptorul în furcă.

Laura clătină din cap admirativ.

- Doamne! Nu ştiam că poţi fi atât de dură. Mă întreb dacă Drake are măcar idee cu cine se însoară!

Hester oftă lung. Laura observă că mâinile încă îi

mai tremurau.

- Probabil că nu. Ştie totuşi că sunt temperamentală. Ieri seară am aruncat după el cu farfuria în care se afla cina lui.

- Serios? Doamne, şi ce s-a întâmplat?

Hester zâmbi uşor.

- S-a ferit, iar farfuria s-a lovit de perete. Ghici cine a trebuit să cureţe, la sfârşit? Dar a meritat!

Zâmbetul ei satisfăcut îi arătă Laurei o altă faţă a colegei sale, care de obicei era calmă. Hester era o rebelă disimulată.

- Aşadar!

Se ridică şi-i aruncă Laurei o privire pătrunzătoare.

- Cum merg lucrurile între tine şi Dirk, dacă tot a venit vorba? Azi pari un pic cam tristă. Ai avut vreo problemă?

- Nu. Pleacă la Brisbane în seara asta pentru câteva zile, cu nişte afaceri. Îmi va fi foarte dor de el. De fapt. deja mi-e dor de el. Aş vrea să-l conduc la aeroport, dar avionul pleacă pe la ora trei.

- De ce nu-ţi iei o pauză de prânz mai lungă? Sau, şi mai bine, să-ţi iei liber restul după-amiezei. Îţi ţin eu locul.

Deodată sentimentul de depresie care o apăsase pe Laura dispăru.

- Da? Vai, eşti nemaipomenită. Ştiu că acum este la birou, nu foarte departe de aici - cam la cinci minute, cu taxiul.

Hester îşi privi ceasul.

- Este aproape ora prânzului. De ce nu chemi chiar acum un taxi?

Laura îşi punea deja haina.

- Eşti o fată grozavă, ştiai asta?

- Noi, fetele, ar trebui să ne-ajutăm între noi, spuse Hester destul de serioasă. Îţi chem eu un taxi cât mergi tu la toaletă să te aranjezi. Doar nu vrei să te vadă iubitul cu nasul lucios şi cu părul ciufulit.

La mai puţin de cincisprezece minute după aceea, Laura plătea taximetristului, care o lăsă în faţa clădirii în care-şi avea Dirk biroul.

Când Laura se întoarse să intre în clădire, secretara lui Dirk ieşea, discutând preocupată cu o altă femeie. N-o văzuse pe Laura şi traversase repede strada, înainte ca aceasta să-i poată spune „Bună ziua!“.

Ridicând din umeri, Laura intră şi urcă scările până la etajul unde avea el biroul, pe jumătate uşurată că June ieşise să ia masa de prânz. N-o plăcea pe această femeie, bârfele ei continue cu Claudia deranjând-o.

Primul semn prevestitor de catastrofe a fost parfumul pe care-l simţi când intră în anticamera biroului lui Dirk. Vru să-l strige, dar acel parfum o opri. Rămase pe loc confuză, încercând să-şi amintească unde mai simţise acel parfum, când răsună cu claritate vocea lui Dirk prin uşa întredeschisă.

- Ce naiba faci acolo, Virginia? Cât timp îţi trebuie ca să te împrospătezi şi să-ţi aranjezi părul? Dacă nu te grăbeşti, vom fi tot aici când ne pleacă avionul.

Laura îngheţă, gândurile învălmăşindu-i-se în minte. Virginia? Ne pleacă avionul?

- Tot timpul mă grăbeşti, îi răspunse un glas feminin, după ce se auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se. Ce părere ai? E bine?

- Întotdeauna arăţi extraordinar, Virginia. Încetează să tot cerşeşti complimente.

- Iar tu eşti în continuare un ticălos, Dirk Thornton. Spune-mi, ce poveste i-ai mai spus soţiei tale, de data asta?

Inima Laurei stătu în loc.

- Adevărul chiar, veni replica lui Dirk.

- Dar pun pariu că nu tot adevărul, ricană femeia. Sincer, Dirk, ce jocuri pline de cruzime faci cu biata femeie? I-am văzut expresia de pe chip în seara aceea, la teatru. Este nebună după tine. Oricât de mult te-aş adora eu, dragule, nu pot să nu mă simt un pic vinovată, indiferent ce-ai spune tu. Pare atât de. dulce.

- Chiar este dulce.

- Atunci, de ce, Dirk? De ce-o răneşti intenţionat? N-are sens.

- Pentru mine, are sens.

- Vai, cât mă enervează când^ eşti atât de misterios cu mine! Merit o oarecare explicaţie. În definitiv, ne cunoaştem de multă vreme. Poţi avea încredere în mine.

El râse.

- Dar am încredere în tine, Virginia.

- Nu! Asta-i tot ce voi afla de la tine, nu-i aşa? Tipic! Ei bine, sper măcar c-ai făcut rezervările la un hotel decent, răule. Nu suport altceva decât ce-i mai bun.

- Mi-am dat seama. Am primit nota de plată ieri pentru micul tău număr. N-ai fi putut alege să cumperi ceva mai puţin. ăă. extravagant?

- Păi, ai vrut ceva foarte sexy. Foarte sexy înseamnă şi foarte scump.

- Am aflat, veni replica lui seacă. Eşti gata de plecare, acum? Mă gândeam să gustăm ceva înainte şi după aceea să luăm un taxi spre aeroport.

- Sună tentant. Mmm, eşti delicios de chipeş în gri, ştiai asta?

Laura se retrase înapoi în hol, abia reuşind să meargă. Se
simţea îngrozitor. Şi era în stare de şoc.

Totul se dezintegra în ea. Putea claca definitiv în orice clipă. Dar disperarea şi instinctul o avertizară că nu putea acum. Nu aici. Nu în faţa lui Dirk şi a acelei femei oribile.

Coborând în grabă scările, ajunse în stradă exact în momentul în care un autobuz oprea la colţ. Alergând, sări în el fără să se mai uite în urmă.

- Încotro, doamnă? o întrebă şoferul.

- Oriunde, veni răspunsul ei ameţit.

El oftă.

- Un dolar cincizeci, atunci. Capătul liniei este la Circular Quay.

Găsi în poşetă doi dolari, luă restul cincizeci de cenţi şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

Voi înnebuni, îşi spuse ea continuu, luptându-se în acelaşi timp cu greaţa care o asalta.

Dar n-a înnebunit.

Nebunia, ca şi viaţa, nu erau atât de uşor de suportat.

Capitolul 12

Medicul Laurei îi dădu scutire medicală pentru o săptămână. A fost destul de amabil că trecuse pe scutire o infecţie, deşi amândoi ştiau că problema era stresul emoţional. O întrebă dacă are nevoie de vreun ajutor special sau de o reţetă pentru calmante, dar ea îl refuză, ştiind că doar ea singură se putea ajuta.

Reuşi să ajungă până-n apartamentul unde, încercând să nu vadă hainele lui Dirk atârnate alături de ale ei, în şifonier, îşi făcu o valijoară şi plecă imediat. Nu ştia ce va face exact, dar ştia că nu va putea îndura să-l vadă pe Dirk pentru o vreme, n-ar putea îndura să vorbească cu el la telefon sau să pretindă că nu ştia că Virginia stătuse în aceeaşi cameră de hotel cu el. Nu putea suporta nici să-l confrunte cu adevărul şi să audă alte minciuni drept explicaţii.

Pentru că acum era sigură c-o va minţi. Minciuna, se pare, devenise un nou stil de viaţă pentru el.

Oare ce urmărea, să se răzbune? se întrebă ea, îndreptând maşina spre autostrada ce ducea spre Pacific Highway. Sau era pur şi simplu nebun, crezând că le-ar putea avea, în acelaşi timp, atât pe ea, cât şi pe Virginia şi Dumnezeu ştie, în viitor, pe câte alte femei care îi vor ceda?

Îşi scutură capul, strângând cu putere volanul, angoasa şi supărarea luptându-se în ea pentru supremaţie. Cât de nebună fusese să-l primească înapoi în viaţa ei atât de repede. Cât de naivă şi de proastă fusese!

Niciodată nu va mai face aşa ceva, îşi jură ea cu amărăciune în inimă. Mai bine va rămâne singură toată

viaţa, decât să sufere încă o dată în asemenea hal.

Conduse spre nord pe magistrală, spre Hawkesbury River, trecând de Gosford şi îndreptându-se spre Newcastle. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta, doar înainte, peisajul din jur trecând complet neobservat pe lângă ea. În minte îi persista imaginea lui Dirk întorcându-se din Brisbane, vineri seara, şi găsind biletul ei, care spunea simplu: „Am plecat pentru o vreme. Trebuie să mă gândesc. Laura“.

Biletul nu era pentru liniştea lui. Laura nu dădea nici cât o ceapă degerată pe sentimentele lui. Dar nu voia ca el să sune la poliţie şi s-o dea dispărută. Avea nevoie de timp şi linişte, ca să se gândească ce va face în continuare cu viaţa ei fără Dirk.

În noaptea aceea, ajunse până la Taree. Şi acolo rămase, într-un motel lângă râul Manning. Un loc minunat, cu pajişti verzi şi copaci cu coroane bogate pe sub care să te plimbi şi să te gândeşti.

Şi asta făcuse. Trei zile se plimbă şi se gândi.

În a patra zi se prăbuşi. Pur şi simplu alunecă de pe scaunul din sala de mese a motelului, pe carpeta roz şi se trezi, după o vreme, datorită vocilor din jurul ei, întinsă în patul din camera sa. Într-o oarecare măsură era jenată de persoanele din cameră şi de bărbatul necunoscut care stătea pe-o latură a patului şi-i ţinea încheietura mâinii ca să-i verifice pulsul.

- Doamnă Thornton? Sunt dr.Jenkins. Directorul motelului m-a chemat. Mi-a spus că sunteţi o vizitatoare din Sydney şi nu cunoaşteţi nici un medic de aici. Cum vă simţiţi acum? Mai bine?

Camera încetă treptat să se mai clatine cu ea.

- Da, şopti ea. Cred. cred că da.

- Aţi fost foarte bolnavă în ultimul timp, doamnă Thornton? Directorul credea c-ar fi posibil şi, într-adevăr, sunteţi cam palidă.

- Oarecum.

- Puteţi să-mi spuneţi despre ce este vorba? Poate c-aş putea să vă ajut.

Ea îi zâmbi.

- Mă îndoiesc.

Doctorul oftă.

- Femeile tinere, ca dumneavoastră, nu leşină fără motiv. Aţi mai leşinat până acum, doamnă Thornton, în special în ultima vreme?

Ea se încruntă şi clătină din cap încet.

- N-am leşinat niciodată în viaţa mea, până acum.

- Aha, zise medicul, dând din cap. Atunci ar putea fi, doamnă Thornton, pentru că sunteţi însărcinată?

Stomacul i se contractă, iar Laura făcu ochii mari, plini de speranţă, apoi imediat speranţa îi muri în privire şi-şi întoarse capul într-o parte.

- Nu, spuse ea pe un ton moale. Nu, este imposibil, eu. eu.

Imposibil sau nu, mintea ei începu să verifice datele şi-şi aminti că-i întârziase ciclul cu o săptămână. Împotriva oricărei logici, stomacul i se răsuci. Dar, după aceea, bunul simţ ieşi la iveală.

- Nu înţelegeţi. continuă ea.

Oftând, îşi întoarse privirea de la medic.

- Nu pot fi însărcinată. Soţul meu este steril. El. el.

Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Clipi cu frenezie, încercând să-şi reţină lacrimile, dar deja două picături i

se rostogoleau pe obraji.

Doctorul o privi înţelegător.

- Poate că soţul tău nu este tatăl copilului, sugeră el cu blândeţe. Asta e problema ta, draga mea?

- Nu, zise ea înecându-se. Este din cauza stresului, sunt sigură. Nu pot fi însărcinată.

- Poate că ai dreptate, dar cred c-ar trebui să faci un test de sarcină şi vom mai vedea, aşa, ca să fiu sigur. După aceea, dacă ai dreptate, voi căuta alte cauze pentru leşinul tău.

Laura îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi oftă printre suspine.

- Dacă insistaţi.

Rezultatele testului au fost pozitive.

- Dar. dar este imposibil! exclamă ea, şocul împiedicând manifestarea oricărei bucurii pe care ar fi simţit-o la aflarea unei asemenea veşti. Stătea pe-o latură a patului, frământân- du-şi mâinile.

- Nu pot să cred. Mai vreau un test. Un alt tip de test de sarcină.

- Pentru asta va trebui să vii la cabinetul meu, spuse doctorul, încruntându-se.

- Nu mă deranjează. Trebuie să fiu sigură.

Şi cel de-al doilea test ieşi pozitiv. Foarte pozitiv, o asigurase doctorul. Insistă să mai facă şi a doua zi, un al treilea test.

Treptat, şocul Laurei se preschimbă aproape în furie.

- Dar cum a putut să se întâmple aşa ceva? îl întrebă ea pe doctor.

Şi-i explică doctorului cum soţul ei era sigur că era steril şi cum această convingere îl schimbase radical,

cum căsnicia ei fusese distrusă, la fel cum era şi viaţa ei!

Doctorul n-a putut să-i dea nici un răspuns, în afară de acela că, probabil, se făcuse o greşeală. Poate că patologul încurcase testele sau poate că sterilitatea soţului ei fusese ceva temporar, provocată poate de altceva decât acea veche infecţie. Existau multe cauze care ar fi putut provoca scăderea numărului de spermatozoizi, îi explică el. Unele medicamente, băutura şi fumatul, antrenamentul fizic excesiv, chiar şi prea mult sex ar fi putut fi cauza.

- Dar Dirk n-avea deloc spermatozoizi, spuse ea nerăbdătoare.

În timp ce Laura tot argumenta imposibilitatea ca aşa ceva să se fi întâmplat, realitatea sarcinii ei i se revelă. Cu siguranţă că fusese o greşeală, acceptă ea în cele din urmă - o greşeală monumentală!

Rămase acolo, în cabinetul doctorului, tăcută şi stupefiată. Apoi îşi dădu seama de semnificaţia acestei întâmplări. Va fi mamă. Va avea un copil. Copilul lui Dirk.

Laura izbucni în lacrimi.

Doctorul îi întinse nişte şerveţele şi o bătu uşor pe umăr.

- Haide, haide, doamnă Thornton. Gândeşte-te că acest miracol de la Dumnezeu va putea remedia ruptura dintre dumneata şi soţul dumitale. El îşi doreşte copii, nu?

Inima Laurei se strânse, gândindu-se la ceea ce-i spusese cândva mama ei, că bărbaţii ca Dirk nu voiau copii. Îl auzise chiar şi pe Dirk spunându-i acelaşi lucru.

Însă, după aceea, îi veni în minte imaginea lui Dirk, cum îl punea, râzând, pe Nicholas pe umeri şi ştiu că el minţise când îi spusese că nu voia copii. Voia copii. Era sigură de asta!

Laura nu mai avea nici o alternativă. Trebuia să se întoarcă acasă şi să-i spună lui Dirk despre copil. După aceea, depindea de el ce rol voia să joace în viaţa copilului său. Nu-l va opri să-şi vadă copilul, dar în ceea ce privea căsnicia lor, se sfârşise. Definitiv.

Ştergându-şi nasul, se ridică. Acelaşi lucru îl făcu şi doctorul, privind-o îngrijorat.

- Nu vei face nici o. prostie, nu-i aşa, doamnă Thornton?

Acum fu rândul ei să-l liniştească.

- Bineînţeles că nu, doctore. Îmi doresc acest copil. Şi sunt sigură că şi soţul meu îl va vrea, după ce se va gândi serios la asta. Vă mulţumesc pentru tot ajutorul şi bunătatea dumneavoastră.

- Aşteaptă puţin, îţi scriu o reţetă pentru nişte pastile cu fier. Şi să mergi la un specialist când ajungi acasă, bine? Sincer să fiu, nu prea mă încântă ideea de a te lăsa să conduci până-n Sydney, singură. N-ai putea să iei trenul? Sau un avion?

- Prefer să conduc. Şi, sincer, mă simt bine acum. Voi avea grijă de mine, nu vă faceţi griji. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic preţiosului meu copil.

Atunci doctorul zâmbi. Ce tânără minunată, gândi el. Şi ce mamă bună va fi. Doamne, ce proşti sunt unii bărbaţi!

*

Era luni după-amiază târziu când Laura ajunse în nordul oraşului Sydney, exact la ora de vârf. Reuşi să se

strecoare cu maşina de pe şoseaua principală pe cea secundară, care o ducea spre casă, simţindu-şi stomacul ghem la gândul că-l întâlnea pe Dirk şi-i va da vestea că nu era steril.

Timpul îi schimbase părerea că el va primi cu bucurie vestea. Se înşelase şi înainte, în privinţa lui Dirk. Ar putea să se fi înşelat şi acum.

Văzu Jaguarul lui negru parcat într-unul din cele două garaje alăturate alocate apartamentului lor, fapt care-i confirmă prezenţa lui acasă. Dirk nu călătorea cu trenul, autobuzul, şi nici măcar cu taxiul. El mergea cu maşina oriunde. Dacă maşina lui era acolo, tot acolo era şi el.

Lăsându-şi bagajele în portbagaj, urcă oarecum fără chef scările spre apartament. Tocmai băgase cheia în broască şi se pregătea s-o răsucească, dar uşa se deschise brusc. Dirk stătea în faţa ei, arătând foarte rău: cu ochii injectaţi, părul ciufulit şi o barbă de trei zile.

- Laura! exclamă el. Îţi mulţumesc, Doamne. Am fost cumplit de îngrijorat!

Şi, prinzând-o de mână, o trase înăuntru şi închise uşa cu piciorul.

Când vru s-o îmbrăţişeze, ea se feri.

- Nu mă atinge, Dirk! se răsti ea.

Acei ochi înroşiţi îi căutară faţa. Pe chip îi apăru tristeţea şi amărăciunea când ea îl privi cu un reproş rece.

- Ai aflat, nu-i aşa? murmură el. Despre Virginia.

Ea nu se mai obosi să recunoască sau să nege.

- Cum ai putut să faci aşa ceva, Dirk? îl întrebă ea

pe un ton îndurerat, scăzut. Cum ai putut?

El gemu şi se rezemă de perete, trecându-şi agitat mâinile prin păr.

- La dracu'! a fost tot ce a spus.

Ochii ei albaştri probabil că părură reci şi distanţi când îl priviră de sus până jos. Dar vederea pieptului lui gol nu o lăsă deloc rece.

Laurei nu-i venea să creadă cât de vulnerabilă putea fi, ţinând cont de tot ce-i făcuse el. Era lângă ea, neîngrijit şi mahmur, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi vechi, iar ea încă-l mai dorea.

Şi nu numai că-l dorea. Îl iubea. Probabil că era nebună.

Laura clătină din cap, întrebându-se ce va face ca să supravieţuiască situaţiei. Poate c-ar trebui să se întoarcă şi să plece din nou, să se ducă undeva şi să nu-i spună niciodată despre copil.

Nu.

Nu-i putea face aşa ceva. Avea dreptul să ştie, indiferent ce se va întâmpla după aceea.

- Nu vreau să discut despre tine şi Virginia, Dirk, începu ea împiedicat. Dar am ceva să-ţi.

- Nu! urlă el cu o asemenea tulburare în voce şi pe chip, încât o reduse la tăcere. Nu! repetă el, prinzându-i mâinile şi strângându-i-le cu putere. Ştiu ce s-a întâmplat marţi. Am sunat-o pe Hester şi am făcut legătura. Ştiu ce crezi c-ai văzut şi ai auzit, Laura. Dar greşeşti. Greşeşti foarte mult. Eu. eu.

Ezitarea lui o scoase din sărite pe Laura. Tocmai de asta îi era teamă: că va încerca s-o păcălească din nou şi că va reuşi!

- Nu mai vreau să aud minciuni, Dirk! strigă şi ea, smul- gându-şi mâinile dintr-ale lui. M-am săturat de minciuni!

- Şi eu m-am săturat, replică el. Oh, Doamne, şi eu m-am săturat. Dar trebuie să mă asculţi până la capăt, Laura. Trebuie să-mi dai o şansă să-ţi explic de ce-am făcut ce-am făcut. Te rog, acordă-mi cinci minute din timpul tău înainte de a mă condamna. Îţi cer prea mult? Cinci minute nenorocite?

Oh, era bun, gândi ea cu amărăciune. Era foarte bun. Iar ea era prea slăbită ca să i se opună.

- Bine, Dirk, oftă ea. Doar cinci minute. Dar cred. cred că mai bine mă aşez, adăugă ea, când camera începu brusc să se învârtească cu ea.

- Nu te simţi bine? o întrebă Dirk cu îngrijorare în glas, ajutând-o să se aşeze într-un fotoliu.

Ea înghiţi în sec, apoi îşi ridică bărbia, privind îngrijorarea lui cu un aparent cinism.

- N-am nimic, mulţumesc. Spune ce-ai de spus, Dirk. Şi te rog să rămâi în picioare. Nu te vreau lângă mine.

El tresări ca şi cum l-ar fi lovit.

- Morrie m-a avertizat în privinţa asta, murmură el. Dar n-am vrut să-l ascult. Am fost prea încăpăţânat, prea sigur de mine, prea al naibii de prost!

- Ai irosit aproape un minut, îi reaminti ea cu răceală.

El ridică brusc mâinile şi începu să se plimbe prin cameră, învârtindu-se pe lângă peretele din faţa ei.

- Nu-mi vei putea închide gura, zise el cu ochi scânteietori. Voi spune ce am de spus, indiferent cât timp o să-mi ia. Sunt prea multe în joc, Laura, ca să te

împiedici de mândria ta feminină şi în răni imaginare.

Laura îl privi lung, gândind cât de magnific arăta tipul, cum stătea acolo, cu pumnii strânşi, pieptul dezgolit şi încordat, umerii pătraţi.

El mai făcu câţiva paşi spre ea, sfidarea din ochi topindu-i-se şi fiind înlocuită de o asemenea tristeţe melancolică, încât Laura lăsă orice altceva deoparte. Nu-l mai văzuse până atunci pe acest Dirk. Unde-i era acum aroganţa? Orgoliul? Dispăruseră complet din ochii lui, care o priveau disperaţi.

- Nu ştiu de unde să încep, i se confesă el cu glas tremurat, şi-şi masă faţa într-un gest care nu-l caracteriza, un gest care-i trăda nesiguranţa. Doamne, de ce n-am văzut că s-ar putea ajunge aici? De ce n-am văzut ce risc?

Îşi trecu din nou mâinile prin păr şi vocea-i deveni iar la fel de agitată ca şi gândurile.

- Nu mă descurc prea bine, nu-i aşa? râse el sec. Aminteşte-mi să nu apăr niciodată în tribunal pe cineva care-mi este foarte apropiat. Aş da-o-n bară.

Laura stătea acolo, uitându-se doar lung la el. Niciodată nu-l mai văzuse aşa. Niciodată!

O speranţă nebunească i se ivi în suflet, că poate el nu era aşa cum dădea impresia că este. Ce vedea acum la el, era o emoţie reală. Era reală disperare. Poate că se va petrece un miracol, iar lucrurile vor ieşi bine, în cele din urmă. Poate.

- Mi-ai cerut să nu te mai mint, Laura, spuse el încordat. Corect. Aşa să fie.

Începu să se plimbe controlat în lungul şi-n latul încăperii, adunându-şi gândurile, şi începu să

vorbească.

- Ti-am spus, odată, că nu te-am iubit când ne-am căsătorit. Asta a fost prima minciună. Bineînţeles că te-am iubit. Te iubeam atât de mult, încât aş fi făcut orice pentru tine! Te-am iubit atunci, te-am iubit când te-am părăsit şi te iubesc şi acum!

Laurei i se tăie respiraţia. Doamne, Dumnezeule, să nu fie şi aceasta tot o minciună, se rugă ea.

- Cea de-a doua minciună. am spus că prefer să duc o viaţă de burlac în locul unei vieţi de familie.

Acum râsul lui deveni amar.

- La dracu', urăsc să fiu singur, urăsc să trăiesc fără tine. De ce crezi c-am pariat toţi banii ăia pe acei cai nenorociţi? Pentru că nu mi-a păsat. Credeam că nu mă mai iubeşti. Credeam. dar ce mai contează ce credeam atunci? Am greşit. Am ştiut asta în momentul în care te-am văzut după înmormântarea mamei tale. Felul în care m-ai privit, Laura. mi-a sfâşiat inima. Voiam să te iau în braţe şi să-ţi spun cât de mult te iubesc. Dar ceva m-a oprit, o idee care mi se învârteşte prin minte de ceva vreme.

Oftă adânc.

- Ceea ce mă aduce la a treia minciună. continuă el. Sterilitatea mea.

Inima Laurei tresări în piept, neîndrăznind să anticipeze ceea ce Dirk voia să-i spună.

- Într-o seară mă uitam la televizor, continuă el, când a început o emisiune despre cuplurile nefertile. A fost dedicat un întreg segment femeilor care nu pot concepe din motive psihologice.

Dirk se opri din plimbat şi o privi rugător pe Laura.

- Nu cred că-ţi dai seama ce idei contradictorii ţi-a băgat mama ta în cap, toate ideile despre bărbaţi. Oh, da, la suprafaţă, gândeai că aveai încredere în dragostea mea, dar în sinea ta, Laura, exista teama că iubirea mea era doar dorinţă fizică. Singurul lucru care ar fi putut să-ţi liniştească teama era să ai un copil cu mine, pentru că în ochii tăi - şi ai mamei tale - copilul era singurul test al iubirii unui bărbat. Problema era că mama ta a avut, de asemenea, grijă să nu crezi că există o asemenea dragoste. Neîncrederea ta în iubirea mea te împiedica să rămâi însărcinată, Laura. Mă rog. eu la concluzia asta am ajuns.

Laura deschise gura, dorind să nege acest lucru, apoi o închise la loc. Poate că avea dreptate. Cine poate cunoaşte exact mecanismele complexe ale minţii omeneşti?

Dirk expiră lung.

- Concluzia asta a început să-mi domine gândirea. Aşa încât am căutat o cale de a-ţi da copilul pe care ţi-l doreşti atât de mult. Nu mi-a păsat ce trebuie să fac ca să-mi ating acest scop. Am încercat să mă conving că, dacă reuşesc să separ sexul şi dragostea în mintea ta, vei putea concepe. Planul meu a fost să inventez un scenariu în care tu să accepţi să faci dragoste cu mine, iar sarcina să fie ultimul lucru la care să te gândeşti. Tocmai de aceea ţi-am spus că sunt steril şi te-am făcut să crezi că sunt un donjuan lipsit de inimă, care voia femeile pentru un singur lucru.

Laura îşi umezi buzele foarte uscate.

- Vrei să spui că. că nu te-ai culcat cu toate acele femei, că n-ai făcut cu ele nimic din ce-ai făcut cu mine?

Dirk gemu înfundat şi veni repede de lângă zid ca să cadă în genunchi în faţa ei, şi-i prinse mâinile într-ale lui.

- Nu m-am atins de nici una dintre ele. De nici una. Toate erau foste cliente sau prietenele unor foşti clienţi, care au ieşit cu mine de câteva ori, ca o favoare. Nu erau femei cărora să le pese de ce zice lumea. Lumea le-a bârfit pe majoritatea dintre ele mereu. La dracu', am cheltuit o avere pe restaurante luxoase şi cluburi, ca să-mi fac o reputaţie de afemeiat, crede-mă!

- Nu te-ai culcat cu niciuna dintre ele? repetă Laura buimacă. Nici măcar cu Virginia?

- Bineînţeles că nu!

Dirk se ridică din genunchi şi se aşeză lângă Laura, privind-o drept în ochi.

- Cum aş fi putut, când eram atât de îndrăgostit de tine? De ce crezi c-am intrat în panică, atunci când ai încercat să faci dragoste cu mine, în acea seară, la Morrie acasă? Nu mai fusesem cu tine de un an de zile şi deodată, iată-te lângă mine, gata să faci ce era să faci. Am simţit că nu mă mai pot abţine şi că trebuia să scap de-acolo cât mai repede cu putinţă. Am spus primul lucru care mi-a venit în minte. Oh, ştiu că te-am rănit cumplit şi mai târziu îmi venea să-mi muşc limba. Dar tot ce am putut gândi atunci, a fost să scap de acolo înainte să mă fac de râs.

- Dar. dar am auzit-o pe Virginia spunând că vă cunoaşteţi de multă vreme. Aţi fost iubiţi la un moment dat?

- Nu. Am fost la aceeaşi universitate şi eram amândoi membri ai trupei de teatru a universităţii. Cu

Morrie se culca, pe atunci, nu cu mine.

- Cu Morrie? rămase Laura cu gura căscată.

- Frăţiorul meu n-a fost întotdeauna un familist convins, nici uşă de biserică. Ştia foarte bine cum să profite de poziţia lui de şef de producţie, spuse el sec. Iar Virginia voia să fie actriţă şi ştia exact ce trebuie să facă. De asemenea, era o persoană a naibii de interesată, şi am ajuns să fim prieteni apropiaţi, amândoi având acelaşi umor cinic. Dar n-am fost atraşi fizic unul de celălalt. De-a lungul timpului, am avut câteva contracte cu ea, iar recent, când a avut nişte probleme, a venit la mine s-o ajut şi atunci am ştiut că era exact genul de femeie de care aveam nevoie ca să te fac extrem de geloasă. Virginia mi-a spus că sunt nebun şi crud, mai ales când am insistat să-i cumpăr o rochie foarte sexy, de ocazie. Când m-a refuzat, eu am şantajat-o spunându-i că n-o voi reprezenta dacă nu acceptă. Mi-am pierdut complet raţiunea, întreaga mea minte era concentrată doar să te fac să mă urăşti şi să mă doreşti, în acelaşi timp.

- Cred c-ai reuşit, spuse Laura răguşită. Cel puţin pentru un timp.

- Ba nu cred c-am reuşit, negă el surprinzând-o. Dragostea ta pentru mine nu s-a pierdut nici o clipă, Laura, şi curând am vrut să mă învălui din nou în ea. Am început să urăsc minciuna pe care o trăiam. Te voiam înapoi - nu ca iubită sau amantă, ci doar ca soţie. Imediat ce am putut, mi-am abandonat planul iniţial şi m-am mutat la tine, agăţându-mă de speranţa că va fi de ajuns convingerea ta că sunt steril.

- Oh, Dirk.

- Da, da, ştiu că totul pare nebunesc acum. Şi crud. Şi Virginia şi Morrie au avut dreptate în privinţa asta. Continuam să-mi reamintesc cum mi-ai spus că, dacă nu-ţi pot da un copil, atunci nu mă mai vrei. Chiar am crezut ce mi-ai spus atunci, Laura. De aceea am şi plecat şi mi-am pus în aplicare planul absurd. Am crezut că a-ţi dărui un copil era singura modalitate de a-ţi păstra dragostea. Şi totuşi, destul de ciudat, când m-am mutat înapoi, cu fiecare zi care trecea eram tot mai convins că mă iubeai pentru mine şi că vom fi fericiţi chiar şi fără copil. Te-ai maturizat, Laura. La fel ca şi mine. Dragostea noastră va supravieţui, draga mea, cu sau fără copil. Trebuie să fii convinsă de asta.

- Sunt, spuse ea sincer.

Chipul lui se lumină, când îşi dădu seama că a reuşit ceea ce părea imposibil de realizat. Laura credea din nou în el. Dragostea ei era intactă şi totul va fi bine.

- Oh, Laura. iubito.

Ea îi luă faţa între mâini şi-l sărută.

- Eşti nebun, ştii asta? Ce-ai fi făcut dacă sfârşeam prin a te urî, în loc să fiu doar geloasă?

- Dar nu s-a întâmplat asta!

- Eşti un parior incurabil, Dirk.

Ochii lui se îngustară.

- Sărută-mă încă o dată, şopti el.

Ea-l sărută.

- Dirk, murmură ea lângă buzele lui, cu inima bătându-i puternic în piept şi cu gândul la ce avea să-i spună.

- Mmm?

- Tot mai am ceva să-ţi spun.

Nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul din voce.

Toţi muşchii de pe chipul lui îngheţară. Se retrase încet, privind-o întrebător cu ochii mari.

- Laura. vrei să spui că.?

Ea dădu din cap.

- Da. Planul tău a funcţionat. Vei fi tată. De-asta m-am întors acasă, ca să-ţi dau această veste.

El rămase cu gura căscată.

- Nu zici nimic? îl întrebă ea încet.

În văzu înghiţind de câteva ori în sec şi luptându-se să-şi ascundă lacrimile din ochi.

- E-n regulă, dragule, şopti ea, simţind un nod în gât când îl strânse la piept. Nu-i nevoie să spui nimic. Absolut nimic.

Sfâr[it